

Emilio Guzman

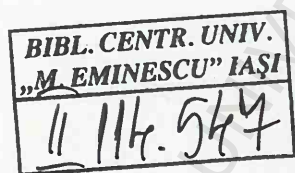

CONTROLUL MENTAL

Noua dimensiune a gândirii umane

U 114.547

Editura ESP SYSTEM Timisoara

EMILIO GUZMAN

699 963

CONTROLUL MENTAL

**NOUA DIMENSIUNE
A GÂNDIRII UMANE**

**Editura ESP SYSTEM
Timișoara, 2012**

Copyright © 1976 by Jose Silva
Titlu original:
MIND CONTROL
New Dimension of Human Thought
Author: EMILIO GUZMAN

Licensed from: The Jeff Herman Agency LLC.- USA

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii ESP System.
Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii ESP System.

Traducerea: DANIELA COSTEA

Tehnoredactare: Editura ESP System

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GUZMAN, EMILIO

Controlul mental : noua dimensiune a gândirii umane /
Emilio Guzman. - Timișoara : ESP System, 2012
ISBN 978-606-92925-5-6

159.923.3

EDITURA ESP SYSTEM Timișoara
E-mail: editura.esp.system@gmail.com
Adresa web: www.espsystem.eu
Tipărit în România

27 NOV. 2014

Cuprins

INTRODUCERE	3
1. Electroencefalograful (EEG) și controlul mental	7
2. Stările conștienței	21
3. Omul care ne învață cum să realizăm miracole	29
4. Supranaturalul, parapsihologia și controlul mental	41
5. Parapsihologia- fenomenele spontane - demonstrații de laborator	50
6. Imaginația- sămânța creativității	75
7. Creierul și căile sale neuronice	95
8. Instruirea în feedback-ul biologic	102
9. Evoluția și lumea beta	117
10. Gândirea umană și legile universale	126
11. Noua etapă în evoluția omului - controlul mental astrele	139
Conceptele majore ale controlului mental - de Jose Silva	147
Nota Editurii	159

INTRODUCERE

Gândul este ca un ochi gigantic în care sălăsluiesc două lumi. Cea exterioară și cea interioară, cea obiectivă și cea subiectivă. Universul materiei și universul imaginației. În primul, cunoașterea umană a făcut pași colosali. Cu ajutorul telescoapelor noastre am reușit să observăm o măreție nesfârșită în care soarele nostru, cu furnalul său colosal, este doar o scânteie și planeta noastră- care odată era considerată centrul de neclintit al Universului- nu este decât o fărâmbă de praf cosmic.

Omul dispune de o tehnologie care extinde nelimitat dimensiunile timpului și spațiului. El și-a dovedit geniul în crearea instrumentelor care penetrează în spațiu la 100 de milioane de ani-lumină. El a modificat atomul, clătinându-i structura și eliberând forțe de temut. Dar în lumina tuturor acestor victorii dubioase, el a eșuat lamentabil în a învăța să perceapă și să evalueze corespunzător cealaltă splendoare care este sursa tuturor lucrurilor și, în același timp, moștenirea fiecărui om: Lumea minții.

Această omisiune reprezintă o greșeală tragică, iar cultura noastră actuală, orientată spre partea materială, a ajuns față în față cu amenințarea de a trebui să plătească printr-un dezastru total. Pentru că nu mai puteam să închidem ochii și să ne prefacem că nu avem cunoștință despre realizarea noastră infernală: distrugerea atomică. Nici nu putem ignora faptul că, în laboratoarele națiunilor avansate, se lucrează fără oprire pentru a depăși amenințările reciproce care nu mai sunt de mult timp preocupări naționale, ci au devenit anxietăți globale.

În timp ce națiunile puternice ale lumii încearcă cu disperare să se oprească la marginea prăpastiei și lumea se zbate într-o mare de neliniște spirituală, noi trebuie să fim martori la o altă scenă înfricoșătoare. Suntem obligați să stăm deoparte și să fim martori la agitația tineretului nostru. Această situație poate fi

atribuită doar neglijenței patetice a generațiilor anterioare. Pentru că, în cursa nebună a cuceririlor tehnologice și a posibilităților fabuloase pe care știința materialistă ni le pune în brațe, am uitat să ne păzim tinerii de dezorientarea profundă de care suferă acum. Am permis credințelor tradiționale, atât morale, cât și religioase, să se piardă fără a fi înlocuite cu substitute raționale pentru tinerii care trăiesc și mor ca victime ale unor războaie stupide, provocate de către cei în vârstă. Aceste conflicte, care vor apărea mai târziu în istorie în lumina lor adevărată, vor arăta că lăcomia, ambiția, bunăstarea personală și multe alte motivații nefericite au fost factorii reali care au condus umanitatea pe aceste alei fără ieșire. Dar tinerii acestei lumi nu vor să mai permită să fie conduși de o asemenea incompetență. De aici provine și nonconformismul lor.

Generația noastră, și cele care vor sosi pe scenă, este obligată să urmărească un spectacol asemănător celui al unei clădiri vechi care se dărâmă. Am ajuns să fim martori la dezintegrarea principiilor tradiționale. Fundamentele lor de bază nu sunt greșite. Adevărul, dreptatea, iubirea, frumusețea sunt realități eterne în aspirațiile umanității. Cu toate acestea, nu putem să trecem cu vederea faptul că aceeași umanitate a ieșit acum din vremuri întunecate și cere platforme pe care rațiunea le poate respecta.

Putem să ne dăm seama că este imperativ să încurajăm filozofiile și metodele raționale ca acelea care sunt aduse în centrul atenției în cadrul Controlului mental, în viziunea sa asupra rezolvării problemelor oamenilor, pentru că ele vor purta semințele transformării, o metodă de a regenera umanitatea.

Violența, o rămasă dureroasă a fiarelor, continuă, din nefericire, să se manifeste și la noi, iar omul aduce moartea asupra fratelui său și mutilarea în numele războiului sau în furiile vieții cotidiene. Trebuie doar să aruncăm o privire asupra ziarelor pentru a ni se servi povești ample și imagini ale acestor tragedii zilnice, în timp ce alte aspecte ale suferinței umane nici nu sunt considerate demne a de fi menționate ca știre. Sălile de așteptare ale clinicilor poartă dovezi ample ale fluxului nesfârșit al dramei umane. Acest fapt reprezintă a reflexie dizgrațioasă a inteligenței noastre, atunci

când ne oprim ca să luăm în considerare faptul că majoritatea acestor conflicte ar fi putut fi evitate dacă nu am fi trecut cu vederea conducerea și controlul minții noastre.

Este greu să înțelegem cum am putut neglija, într-un mod atât de trist, misterele și potențialul fabulos al minții, atunci când acestea reprezintă singura platformă care ar putea salva omenirea de la dezastru. Lumea noastră se confruntă cu urgențe critice care trebuie rezolvate înainte ca noi să putem merge mai departe. Umanitatea se află la o întretăiere de drumuri, iar omul trebuie să-și dea seama că fiecare dintre noi suntem ridicați sau distruși de propriile noastre acțiuni. Trebuie să înțelegem că nu putem să tăiem legăturile cu rasa umană. Și, doar atunci când aceste lucruri vor fi înțelese, putem spera să găsim curenții care vor conduce lumea spre un nou răsărit.

Cheia către toate acestea poate fi găsită în speranța că omenirea poate redescoperi modul de a-și recupera echilibrul pierdut, prin dimensiunea minții. Trebuie să admitem faptul că singura speranță pentru "a doua fază a evoluției pe această planetă" rezidă în căutarea morală și spirituală care poate fi realizată doar pe tărâmul subiectiv al minții.

Într-un cuvânt, omul trebuie să-și îndrepte privirea spre universul său spiritual, cu aceeași dorință arzătoare care l-a condus către explorarea universului materiei.

În paginile acestei lucrări vom examina tehnicile și descoperirile de o însemnătate remarcabilă, ținute direct către desfășurarea forțelor mentale, încătușate în om. Aici vom povesti despre lumea minunată care este sursa directă de energie nelimitată și creativitate fertilă. Este o comoară la care avem toți acces atunci când descoperim cum să ne facem creierul să funcționeze la nivelul alfa. Un proces care oferă el singur antidotul împotriva atacurilor cauzate de anxietate, tensiune și frică. Vom vorbi și despre nivelul beta, unde gândul își pierde energia din cauza agitației indisciplinate și permite ca noi să fim distruși chiar de mecanismele create pentru propria noastră supraviețuire. Ne vom referi deseori la aceste două sfere de acțiune pe parcursul

acestei cărți, după cum urmează: beta, lumea materială și obiectivă, și alfa, lumea subiectivă, sursa creativității și imaginației.

Fondatorii conceptului de Control mental sunt conștienți de faptul că lumea trebuie să-și găsească echilibrul său pentru a supraviețui și a ajunge la următoarea fază de evoluție. Este faza în care omenirea trebuie să integreze, în proporție corectă, interesele și ambițiile furtunoase ale nivelului beta cu intuițiile spirituale care se întrevăd la orizontul nivelului alfa. Doar atunci putem spera să ajungem pe vârful unde, într-o întâlnire luminoasă, filozofia, știința și religia pot fuziona într-un far strălucitor al speranței pentru viitorul omului.

Totuși, haideți să nu presupunem că, dacă creatorii Controlului mental sunt perfect conștienți de toate acestea, ei și-au direcționat cursul către scopuri de un idealism neclar. Dimpotrivă, pe măsură ce cititorul înțelege conținutul acestor pagini, el își va da seama că aceste metode stau pe un teren foarte solid. Aceasta este o recunoaștere completă a faptului că orice disciplină oferită umanității în vremurile moderne trebuie să fie realistă și practică. De aceea, capitolele care urmează sunt dedicate unei prezentări clare a tehnicilor care au fost create pentru a servi într-o manieră care este evident aplicabilă în viața de zi cu zi, așa cum este ea trăită de către civilizația noastră și în vremurile noastre.

De aceea, o lume dornică face presiuni pentru a afla despre tehnicile create de către JOSE SILVA- un bărbat neobișnuit care va fi menționat deseori pe parcursul cărții. S-a răspândit vorba că disciplinele simple dar eficiente ale minții, create de către acest cercetător iluminat, sunt bogate în aplicații pentru problemele oamenilor și au devenit un instrument puternic într-o căutare care este importantă pentru fiecare om de pe Pământ- CĂUTAREA FERICIRII.

Capitolul 1

ENCEFALOGRAFUL (EEG) ȘI CONTROLUL MENTAL

Potrivit specialiștilor, Pământul nostru și Sistemul Solar de care aparține nu apăruseră încă pe scenă în urmă cu patru miliarde de ani. Acesta este un mod destul de vag de datare a nașterii planetei noastre, dar adevărul este că povestea omului și a lumii sale sunt destul de rătăcite în negura timpului, iar noi suntem capabili să asamblăm ipoteze care încearcă să reconstruiască rădăcinile doveditoare ale prezenței noastre actuale doar prin intermediul unor dovezi insuficiente și a unor deducții. De câte miliarde de ori și-a făcut lumea noastră drumul anual în jurul soarelui și în ce moment al acestor nesfârșite rotiri a apărut omul pe scenă- nimeni nu știe cu adevărat. Dar, atunci când vorbim în termeni de milioane, este dificil să înțelegem toți acești ani și poate ar fi de folos, pentru a înțelege asemenea proporții cosmice, dacă ne-am imagina că Pământul are o vechime de un an de la formarea sa nebuloasă, iar venirea omului pe această planetă s-a produs în ultimele șase ore. Astfel am putea înțelege poziția noastră de nou-veniți veritabili, deși, într-o cronologie reală, sosirea noastră ar putea fi plasată în urmă cu mai mult de un milion de ani.

În ciuda unor termeni atât de simplificați, rămâne încă învăluit de mister ce s-a întâmplat în marea majoritate a acestor șase ore, sau un milion de ani, din cauză că autobiografia omului, propria sa istorie consemnată în documente scrise abia dacă acoperă ultimii cinci mii de ani. Numim timpuri preistorice orice este anterior acestui moment, iar aici putem face doar supoziții bazate pe indicii sărace referitoare la faptul că am supraviețuit în fața forțelor distrugătoare ale timpului. Un maxilar uman acolo, câteva obiecte primitive dincolo, picturi murale în peșterile din Lascaux (între zece și treizeci de mii de ani), monumente gigantice ca Templul Soarelui din Stonehenge și, deodată, unul dintre acei exploratori neobosiți, Hurzeler în Italia, descoperă într-un puț de mină, la o adâncime de aproximativ 182 de metri, schelete

fosilizate asemănătoare omului contemporan, păstrate în straturi geologice datând cu cincisprezece milioane de ani în urmă! Unde rămâne atunci sosirea noastră în urmă cu "șase-zile-un-milion-de-ani"? De fapt, Homo Sapiens este o necunoscută complexă în genealogia lui și este mai bine ca aceste lucruri să fie descifrate de către specialiști.

Pentru aceia dintre noi care suntem mai preocupați de ceea ce se întâmplă în prezent și care sperăm să lăsăm o lume mai bună pentru cei care ne vor urma, interesul nostru este angajat într-o altă direcție: să atingem obiective legate mai mult de viitorul omului decât de trecutul său, căutarea tărâmurilor unde percepția extrasenzorială și intuiția pot oferi cheile către regatul promis. Cu toate acestea, putem face speculații cu referire la motivul pentru care omul nu a lăsat documente scrise ale timpurilor preistorice, iar acesta ar putea fi găsit în explicația că omul nu a avut nevoie să vorbească sau să scrie, că el posedă, în acele timpuri, capacitatea de a comunica mental în mod direct și este posibil ca povestea tradițională a Turnului din Babel să nu fie decât un simbol al vremurilor în care omul și-a pierdut puterea de a face schimburi telepatiche și a fost nevoit să recurgă la mecanismul limbajului prin cuvinte. Un substitut sărac, într-adevăr, deoarece, în ciuda celor 5800 de limbi și dialecte care se vorbesc în lume în prezent, avem încă dificultăți în realizarea unei comunicări clare, chiar între persoane care au aceeași limbă maternă.

Misterele care înconjoară călătoria lungă a omului sunt atât de dense și numeroase încât noi, speciemenle simple cărora ne lipsesc antenele revelațiilor ezoterice, nu puteam decât să aruncăm o privire asupra cuceririlor mai tangibile ale omului și să notăm faptul că, de-a lungul acestui marș grozav, nu există nimic care s-ar putea compara cu ceea ce se întinde în fața ochilor noștri în acest secol. Acest ritm nebunesc al realizărilor tehnologice, cum se va încheia vreodată? Unde va conduce?

Cum este posibil ca abundența fără sfârșit a bogăției științifice să poată continua să toarne descoperiri în poala noastră? Trebuie să ne uităm înapoi doar la ultima sută de ani- doar o străfulgerare de lumină în decursul istoriei- și vom fi obligați să recunoaștem faptul că, în acest ritm, umanitatea va ajunge curând

la confruntări sau poate că suntem deja în mijlocul lor și nu ne dăm seama.

Comunicațiile, aviația, electronica, computerele, călătoriile în spațiu, energia atomică, razele laser- unde au fost toate acestea cu o sută de ani în urmă? Doar în fanteziile cele mai îndrăznețe ale unor visători vizionari ca Jules Verne, care a scris primele lucrări science-fiction pe care faptele noastre actuale le-au depășit de mult.

Este evident că acest fenomen uluitor al accelerării tehnologice urmează principiul ramificației care rezidă într-o progresie geometrică deoarece, în structura crescândă a exploatărilor științifice, fiecare descoperire deschide noi drumuri care duc, la rândul lor, spre alte realizări, și sporește într-o manieră amețitoare, creșterea tulburătoare la care suntem acum martori. Și iată-ne deja față în față cu primul și cel mai important conflict referitor la nivelele alfa și beta ale creierului uman. Dacă această evoluție miraculoasă a lumii materiei conduce spre o dezvoltare sănătoasă sau prevestește o creștere malignă, dacă ne va duce pe aripile unei proiecții pozitive sau va însemna un dezastru pentru rasa umană, este chiar esența unei decizii iminente, în care doar elementele spirituale ale planurilor alfa pot ajuta lumea să meargă pe drumul cel bun.

Controlul mental datorează multe dintre realizările sale acestor ramuri tehnologice despre care vorbim. Lumea științei a fost limitată la cunoașterea conform căreia creierul este instrumentul minții, dar nu existau metode de măsurare. Minte, datorită esenței sale abstracte și cosmice, nu va putea probabil să fie niciodată încadrată în standarde de măsurare, dar elementele electrochimice ale creierului sunt ceva diferit. În acest domeniu, în anul 1926, Hans Berger, un om de știință german, a apărut cu ceva considerat ca fiind o piatră de hotar. Mașinăria primitivă pe care a inventat-o în acele vremuri este cunoscută ca electroencefalograf, sau EEG, și, în prezent, este un aparat electronic foarte sofisticat, care poate realiza interpretări precise ale activității creierului. Ar însemna să pierdem prea mult timp dacă am încerca să oferim o explicație detaliată a acestui mecanism complicat, funcționarea

unui EEG modern. E nevoie de experți care să interpreteze înregistrările grafice lăsate pe o coală de hârtie, acestea fiind povestea înregistrată a activității din interiorul unui creier. Pentru scopul nostru, dați-ne voie să fim mulțumiți cu faptul că, datorită științei, omul este capabil să cunoască, în orice moment, nivelul activității care are loc în interiorul celulelor creierului sau neuronilor.

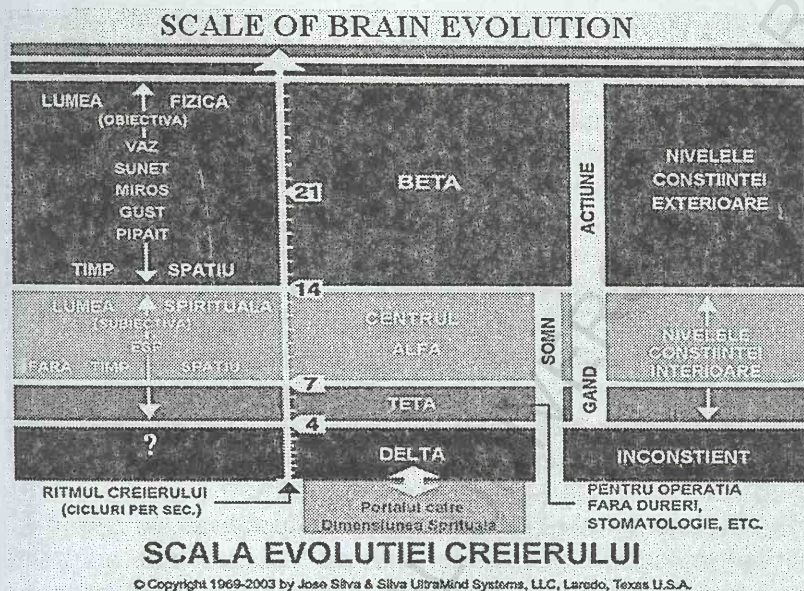
Principiile electrice care au permis ridicarea vălului asupra funcționării neuronilor sunt ușor de înțeles de la un nivel de începător. Creierul funcționează cu aproximativ 25 de watt de energie electrică, iar curentul generat produce un voltaj care poate fi detectat de un EEG și echipamente similare prin utilizarea electrozilor (plăcuțe de metal) așezați pe pielea craniului. Curentul care trece prin craniu și piele este detectat de către acești electrozi și retransmis aparatului, care amplifică semnalele și le transformă în mișcarea punctelor sale grafice. În acest mod, este posibil să se obțină interpretări ale activității creierului în orice moment și în diferite stări mentale. Ca unitate de măsură pentru această energie, utilizăm termenul CPS (cicluri pe secundă) pentru că, deși curentul care vine nu este un curent alternativ care își schimbă polaritatea de la + la - (pozitiv la negativ), produce totuși un efect pulsativ (intensitate variabilă) care permite interpretarea ciclică.

O astfel de pulsație își schimbă ritmul sau CPS în conformitate cu stările mentale diferite ale unui subiect și astfel, în mod indirect, în interpretarea dinamicii creierului, am găsit în ce unități se poate măsura activitatea mentală. Dar haideți să nu ne grăbim și să tragem concluzii pripite, deoarece nu trebuie să uităm că, deși creierul este organul minții, există diferențe importante care trebuie luate în calcul, iar una dintre învățăturile de bază în metodologia Controlului mental este aceea că activitatea intensă a creierului nu este un criteriu al unei activități mentale bune.

Un instrument de bază în cadrul orelor de Control mental este diagrama inclusă în această carte. Această diagramă, cu schema sa semnificativă de culori, a fost creată cu grijă la indicațiile lui Jose Silva, creatorul Controlului mental, și portretizează o imagine suprapusă a activității creierului în relație cu diferite nivele care reprezintă stări mentale.

Harry McKnight, Director asociat al Institutului de Psihorientologie, a scris o lucrare concisă și excelentă, intitulată "Controlul Mental Silva prin Psihorientologie".

Descrierea sa asupra acestei diagrame merită a fi citată:

"Scala evoluției creierului" este un fel de hartă descriptivă a relației dintre creier și minte. Această diagramă este predată fiecărui cursant nou de către orice instructor în controlul mental, cu ocazia seminariilor de deschidere. Acesta va explica faptul că diagrama reflectă ce este cel mai bun în domeniul cercetărilor actuale, deși rezultatele sunt de probă. La urma urmelor, metoda științifică se autocorectează pe măsură ce apar mai multe date, iar rezultatele anterioare trebuie interpretate în lumina datelor descoperite cel mai recent. Deși are un scop anume și începe, de obicei, prin a indica faptul că creierul operează cu o putere electrică de 25 watt, iar activitatea electrică a creierului produce un voltaj care apare în craniu și scalp și care poate fi detectat cu ajutorul echipamentelor de tip EEG (electroencefalograf).

Unitățile de bază pentru măsurarea acestui tip de energie sunt microvolții și ciclurile pe secundă (CPS). Un ciclu înseamnă un cerc sau o revoluție încheiată de la început până la sfârșit.

Noțiunea de ciclu în curentul alternativ poate fi exprimată în amplitudine (înălțime), polaritate (+ sau -) și frecvență. (Ciclu: un set complet de valori repetate ca o alternare pozitivă completă și o alternare negativă completă a unui curent alternativ. Este reprezentat de obicei prin curba sinus). Ciclurile pulsatorii de curent DC apar ca și curent alternativ (AC), deși sunt DC (Curent pulsatoriu, curent continuu, constant în direcție, dar care variază periodic în intensitate pentru a progresa într-o serie de pulsații, în loc de o putere uniformă).

Faptul că putem avea anumite frecvențe pe secundă ne dă termenul de "cicluri pe secundă" sau CPS. Dacă pornim de la marcajul cel mai de jos al diagramei, observăm că avem delta flancată de un semn de întrebare și de cuvântul "inconștient". Marcajele de pe această bandă de frecvențe urcă până la 4 CPS de la aproximativ 0,5 CPS. Acea bandă de frecvențe este cea mai joasă care poate fi detectată prin echipamentele pe care le avem în prezent. Bineînțeles că 0 ar însemna, dacă este continuu, un creier care nu funcționează. Dar, într-un creier viu, oamenii de știință descoperă întotdeauna o activitate EEG.

Semnul de întrebare indică faptul că oamenii de știință nu au rezultate obținute în laborator și care au fost publicate cu privire la ce se întâmplă acolo. Nu avem o conștiință raportată pentru a indica un nivel de conștiință, așa că o numim "inconștientă". Se crede că acolo există conștiință și poate vom reuși să o controlăm într-o zi, așa cum credem că au reușit cei mai dezvoltati adepți din istoria planetei noastre. Astăzi, descoperirile științifice cu privire la conștiința delta sunt limitate.

Pe măsură ce urcăm pe scala marcajelor, ajungem la banda de frecvențe între 4-7 CPS. Aici se face referire la intervalul teta a undelor cerebrale. Undele teta sunt cercetate acum ca frecvențele cele mai semnificative în rezolvarea unor probleme de către oameni și animale. Acestea sunt, de obicei, corelate cu nivele de sensibilitate la durere, etc. Studii de regresie profundă și de tip reîncarnare pot fi realizate atunci când subiectul funcționează într-un mod controlat la frecvențele sale teta.

Profesioniștii implicați în psihoterapeutică care folosesc stări de conștiință modificate consideră că această interval este cel mai

eficient pentru multe probleme adânc înrădăcinate și pentru recondiționarea modelelor comportamentale.

Următorul interval de frecvențe, ritmurile alfa, între 7-14 CPS pe diagrama noastră, prezintă un interes special. Deși, atât alfa cât și teta sunt dimensiuni interioare ale conștiinței, realizăm controlul mai ales asupra nivelului alfa, controlul asupra lui teta realizându-se prin mai multă instruire și practică, mai ales pentru rezolvarea de probleme. Ritmurile alfa au fost acelea pe care Berger le-a descoperit prima dată la sfârșitul anilor 1920. Se făcea referire la aceste ritmuri ca fiind ritmurile Berger, într-o anumită perioadă de timp, dar au fost redenumite mai târziu în conformitate cu terminologia prezentă. Aceste frecvențe sunt numite și "Zona R.E.M." deoarece, în cadrul cercetărilor asupra viselor și somnului, s-a descoperit că ochii pot să se miște rapid atunci când o persoană visează, de aici provenind și termenul de R.E.M. (Rapid Eye Movement=Mișcare rapidă a ochilor).

Cercetări ulterioare au indicat faptul că există și visare fără R.E.M., așa că noi prezentăm această informație despre nivelul alfa. Dacă doriți o aplicație în legătură cu ceea ce vorbesc oamenii de știință, puteți să vă închideți pleoapele, vă întoarceți ochii ușor în sus, iar pleoapele vor începe să se miște. Această mișcare însoțește o indicare mai puternică pe senzorul alfa sau instrumente de feedback similare care pot fi găsite pe piață.

Atunci când examinăm diagrama, continuând să urcăm pe scala marcajelor, ajungem la ceea ce se numește frecvența beta sau nivelele exterioare ale conștiinței. Beta este nivelul cel mai puțin sincronizat în ceea ce privește energia, dar este cel care are frecvențele cele mai înalte ale undelor cerebrale. Beta se încadrează între 14-21 CPS, dar poate ajunge până la 50 sau 60 CPS și chiar mai sus. Când citești această carte, uită-te la ce te înconjoară sau ascultă sunetele din jurul tău, și vei funcționa predominant în beta. Poți avea și un amestec de alfa și teta; rareori avem o singură frecvență sau una neamestecată fără exercițiu. Beta este frecvența creierului corelată cu folosirea celor așa-numite cinci simțuri ale tale.

Este lumea detectată și măsurată de către științele fizice pentru a descoperi legături legitime.

Este lumea categoriilor tipice de timp și spațiu cunoscute de către filozofii și științe. Se estimează că adulții care nu-și disciplinează mintea funcționează la nivelul beta în 80% din timp. Celelalte 20% sunt indicatoare ale funcționării alfa-teta-delta, mai ales noaptea, în timpul somnului".

Din cele de mai sus este evident faptul că ființele umane sunt antrenate să funcționeze la nivelele beta încă din prima copilărie, această funcționare fiind realizată în mediile naturale și în sălile de clasă; omul este antrenat să se bazeze mai ales pe simțurile fizice și conceptele de timp și spațiu din lumea fizică, absorbind astfel axiome acceptate ca "timpul înseamnă bani", cu noțiunea implicită de bani ca fiind scopul final în cadrul seturilor de valori beta. Dar, aici, energia cerebrală este precum un mânz indisciplinat într-un spațiu deschis, alergând de colo până dincolo, cheltuindu-și puterea fără rost, urmărit și chinuit de muște și țânțari care zumzăie neîncetat în jurul minții sub forma fricilor, neliniștilor, tensiunilor și anxietăților.

Pe de altă parte, nivelele alfa și teta prezintă un regat cu totul diferit. Diagrama îl etichetează ca "Lumea spirituală" și se referă la provincia subiectivă a tărâmurilor interioare care se întind "în spatele porților misterioase pe care le deschid pleoapele atunci când se închid". Aici, mintea este eliberată de condiționările rigide ale materiei, iar imaginația își poate întinde aripile și poate zbura neînfrântă de limitările timpului și spațiului, liberă să exploreze viziunile lumilor interioare, liberă de a se extinde, liberă să creeze.

Aceasta este o lume în care omul a încercat dintotdeauna să intre. Drogurile, cu pedeapsa teribilă a dependenței și distrugerii creierului, sunt pur și simplu o bâjbâială stingheră în căutarea acestui vis. Starea de reverie și abstracție la care se ajunge în timpul meditației prin intermediul disciplinelor orientale este o altă metodă, dar mistica exigentă a acestor culte necesită de multe ori între cincisprezece și douăzeci de ani de austeritate și perseverență înainte de a ajunge la un rezultat. Cu greu putea cineva prezice că un micuț gigant va veni cândva de la granița sudică a Statelor Unite și ne va înmâna un mijloc de a realiza această aspirație străveche printr-o metodă de instruire compactă.

și demnă de încredere, care poate da rezultate în decurs de patruzeci până la patruzeci și opt de ore petrecute în sala de curs. Dar aceasta este povestea unui om care a creat aici, în America din zilele noastre, aceste tehnici care pot transfera înțelepciunea veche a Orientului în lumea noastră contemporană, păstrându-și viziunea unui scop la care nu a renunțat niciodată pe parcursul cercetărilor sale realizate într-o perioadă mai lungă de douăzeci și nouă de ani; conceptul realist al unei metode ancorate în urgențele și circumstanțele lumii pe care el a fost destinat să o ilumineze.

Disciplinele orientale au ajuns la fapte extraordinare care par supranaturale. Stări de transă în care adeptul suprimă gândurile și se transpune peste limitările materiei, proiecții astrale către locuri îndepărtate, percepție extrasenzorială sau cunoaștere directă, control uluitor al mecanismelor automate care sunt guvernate în mod normal de către subconștient. Acestea și alte realizări uimitoare au fost întotdeauna considerate mai presus de puterile noastre și complet în afara scopului rutinei noastre zilnice. Aceste experimente, dacă sunt adevărate, sunt lăsate pe seama celor inițiați în învățătura locurilor pe care noi le considerăm îndepărtate și exotice. Civilizația noastră occidentală ar putea cu greu să aibă astfel de preocupări, doar dacă cineva ar fi dispus să devină un personaj excentric, ca și Larry din "The Razor's Blade" de Somerset Maugham.

Înainte ca aceste aptitudini interesante să poată fi contemplate de către omul occidental, a fost necesar ca scopurile și metodele lor să fie transpuse într-o altă cheie, mai ușor de înțeles de către acesta. Pentru că altfel, care dintre noi "doctori sau avocați, măcelari, brutari sau lumânărari", simple roțițe în mecanismul civilizației occidentale, ar fi gata să se retragă pe un vârf de munte pentru a învăța secretele relaxării și meditației?

Aceasta ar fi eșuat, așa cum s-a întâmplat de atâtea ori în încercările de a transplanta filozofiile orientale pe continentul american, pentru că, deși au lăsat urme luminoase, doar grupuri restrânse de oameni au fost pregătiți să sacrifice succesul convențional și să fie doriți să-și pericliteze legăturile sociale și familiale pentru a căuta culmile Nirvanei. Era necesar să fie găsite

forme care îi ofereau acces omului modern și o instruire compatibilă cu ritmul vieții zilnice. Acesta este locul în care Controlul mental a găsit o ghidare singulară care a produs o abordare ce conduce spre rezultate tangibile în timpul remarcabil de scurt de patruzeci de ore într-o sală de curs. Nimeni nu pretinde că, odată ce a absolvit, un cursant va fi gata să concureze cu fahirii indieni. Scopurile sunt rezonabil de moderate, practice și realiste. Cursanților li se promite doar faptul că realizări vitale vor fi la îndemâna lor- iar absolvenții oferă recomandări ample ale realizărilor lor.

Educarea cursantului este canalizată spre un obiectiv de bază care este transformarea acestuia într-un exponent independent, care poate opera pe cont propriu în cadrul metodelor învățate, astfel încât, la terminarea cursului, fără orice ajutor, să poată folosi tehnica învățată într-o manieră guvernată exclusiv de propriul său liber arbitru. Ca rezultat al muncii depuse de-a lungul a peste un sfert de secol, devotați testării și cercetării, creatorii Controlului mental au elaborat un plan științific, încercat și dovedit temeinic, astfel încât dezvoltarea specială este realizată progresiv. Pas cu pas, într-o desfășurare fermă, aptitudinile sunt dezvoltate până la un nivel la care cursantul obține puteri care, la începutul cursului, puteau fi considerate promisiuni imaginare.

În continuare, vom arăta unele dintre scopurile pentru care fiecare cursant va învăța tehnici care îl vor ajuta să-și dezvăluie aptitudinile proprii, în conformitate cu capacitățile personale:

- Dezvoltarea puterilor mentale, latente în fiecare dintre noi
- Relaxare fizică, mentală și spirituală voluntară și autoindusă
- Eradicarea tensiunilor și anxietăților
- Metode de eliminare a grijilor
- Tehnici de reînnoire a energiilor și eliminarea oboselii
- Afirmarea încrederii de sine
- Măiestria unui discurs sigur
- Relații interumane, simțul umorului și toleranța
- O personalitate bine centrată
- Echilibrul dinamic
- Recunoașterea valorilor pozitive și negative
- Dezvoltarea atitudinilor optimiste

- Succesul. Înțelegerea și realizarea obiectivelor semnificative
- Orientarea profesională la nivelul subconștient
- Somn natural fără medicamente
- Controlul mental al durerii și sângerării
- Relaxarea musculară și glandulară în probleme digestive
- Tehnici împotriva bolilor psihosomatice
- Controlul obiceiurilor. Fumatul și alimentația excesivă
- Dezvoltarea memoriei, a concentrării și învățării
- Comunicarea cu subconștientul
- Controlul viselor
- Conceptele de etică și servicii aduse umanității
- Acceptarea calmă în adversitate
- Iubirea și familia
- Extinderea ajutorului mental către persoanele dragi
- Proiecții de sănătate și fericire către alte persoane
- Controlul mental și copii
- Cum să găsești soluții la problemele tale și ale umanității
- Puterile imaginației creative
- Înțelegerea și influența asupra conceptului de fericire
- Test final ESP pentru fiecare absolvent

Acestea și multe alte aplicații li se vor sugera cursantului deoarece, odată ce mintea a deschis căi de utilizare superioară, principiile pot fi aplicate în modele originale, potrivite fiecărei situații personale.

Sucesiunea și perioadele de timp pentru prelegeri, perioade de odihnă și perioade pentru întrebări și răspunsuri, ca și distribuția exercițiilor de condiționare sunt rezultatele de succes obținute după mulți ani de experimente în cadrul testărilor individuale și de grup. Toate acestea au fost țesute cu înțelepciune astfel încât cursantul este condus de-a lungul unui drum în care interesul crește, fiind stimulat de descoperirea unor noi tărâmurii și perfect conștient de propria sa dezvoltare. Astfel, el rareori simte oboseala sau lipsa interesului. Nu se cere rezolvarea unor teme de casă pe parcursul cursului. Este o instruire realizată de un instructor și va oferi rezultate eficiente, trezind aptitudini latente

care vor spori direct proporțional cu interesul și necesitățile individului atunci când sunt aplicate în rezolvarea problemelor zilnice.

Următoarele rânduri prezintă extrase din broșurile editate de Sistemul Silva pentru Control Mental:

Crearea Sistemului Silva pentru Control Mental

În anul 1944, în Statele Unite, Jose Silva a descoperit, "din întâmplare" și după cercetări lungi, direcția care îl va conduce către metoda care este cunoscută în prezent, în forma sa cea mai evoluată, ca Sistemul Silva pentru Control Mental.

De-a lungul unei povești lungi cu eforturi susținute, domnul Silva a explorat multe cărări, chiar și cele ale fascinantelor discipline orientale. Yoga, Zen, Budism, Meditație transcendentă și alte câteva școli de instruire mentală și-au cedat secretele acestei căutări incisive. Încetul cu încetul, omul de știință neobosit a supus descoperirile sale unor standarde ale științei moderne și a selectat tehnicile care puteau fi introduse în această creație inspirată care îi poartă numele și acum se răspândește sub numele de Control Mental. Două pancarde au fost ridicate de-a lungul acestor ani lungi de testare și cercetare. Pentru a câștiga valabilitate, fiecare pas a trebuit să poarte o dublă șampilă care a fost "experimentul repetabil" și "posibilitatea de aplicare în viața de zi cu zi".

Undele Alfa

Cele mai bune elemente ale înțelepciunii omenești din acest domeniu au fost prelucrate și prezentate verdictului negreșit dat de electroencefalograf. Activitatea cerebrală a fost observată cu atenție prin modelele de unde pe care le produce în diverse stări ale minții, chiar și în somnul profund. Și s-a demonstrat clar faptul că lungimea undelor alfa permite ființelor umane să atingă condițiile lucide care ne conduc înspre gânduri fertile, creativitate, sănătate, succes și conțin formula către acea condiție greu de sesizat, cunoscută ca fericire. Să intri în nivelul alfa atunci când dorești este

beneficiul imediat pe care Controlul mental îl oferă cursanților săi. Este realizat prin intermediul unui sistem compact de instruire prin care se pot obține rezultate în scurt timp. Astfel de rezultate ar putea părea incredibile dacă nu ar exista relatările din ce în ce mai numeroase ale unor absolvenți din SUA, Canada, Mexic, America de Sud și Europa.

Cursanții sunt entuziaști și merg până la a susține faptul că prin control mental le-a fost schimbat norocul. Dar "norocul" este un mit și s-a stabilit că, doar dacă se integrează, în mod fericit, în mediul său, omul își creează propriul său noroc și succes în ceea ce vrea să întreprindă. Este pur și simplu vorba de programarea acestui minunat computer pe care fiecare om îl duce cu sine-Creierul Uman.

Cele patru stadii ale cursului

Controlul mental Silva se bazează pe cercetare pur științifică și este direcționat spre a le oferi cursanților elemente care pot fi aplicate circumstanțelor zilnice într-o manieră naturală și practică. Cursul este împărțit în patru stadii, iar cursantului i se oferă, de la început, elementele mentale care îl pot elibera de tensiuni. I se predau și tehnici de inducere naturală a somnului atunci când dorește și de canalizare a tuturor componentelor umane ale corpului său către o sănătate mentală și fizică.

Stadiul I- Relaxare controlată

Relaxarea este poarta către Nivelul alfa. Începând cu acest prim stadiu, cursantul învață să urmeze un drum către o abilitate sporită de a intra în nivelele relaxării controlate și de a începe să obțină beneficii imediate. I se dau formule de a face să dispară durerile de cap de tipurile tensiune și migrenă. Controlul viselor, inclus de asemenea în acest stadiu, conduce către o înțelegere a principiilor care guvernează comunicarea cu subconștientul.

Stadiul II- Auto-îmbunătățirea generală

În acest stadiu, continuă instruirea în vederea trezirii zonelor neurologice subdezvoltate din creier. Exercițiile de vizualizare și proiectarea imaginilor în memorie ajută la dezvoltarea percepției subiective, iar cursantului i se oferă tehnici de mărire a concentrației și reținere a informației în vederea utilizării ei în viitor. Acum sunt plantate mai multe formule de rezolvare a problemelor umanității și de utilizare a intuiției în luarea deciziilor corecte în viața de zi cu zi. Cursul ne învață, pe parcursul acestui stadiu, cum să programăm ajutorul pentru oamenii pe care îi iubim. Cursantul este instruit, în continuare, în alte tehnici fascinante ca levitația mâinii, anestezia mânușii. În cele din urmă, instruirea se face în scopul creării situațiilor favorabile și controlarea obiceiurilor ca fumatul și problemele cu greutatea.

Stadiul III- Parapsihologia și Controlul mental

În acest stadiu, percepției extrasenzoriale i se dă un scop mai larg și este înțeleasă mai bine ca proiecție senzorială eficientă. Fără nicio îndoială, cea mai fascinantă parte a cursului este oferită în acest stadiu. Așa-numitul "al șaselea simț" este stabilit aici ca o dobândire tangibilă prin intermediul exercițiilor care dau un scop amplu simțurilor subiective. Minte este instruită să pătrundă structurile interioare ale regatului mineral, vegetal și animal. Cursantul obține primele sale viziuni ale unor realizări parapsihologice. Acest stadiu permite experiențe memorabile în cadrul dimensiunii creative.

Stadiul IV- Aplicația și demonstrația finală

Proiectarea în anatomia și mintea umană. Consolidarea fazelor anterioare în cadrul unei realizări finale și o demonstrație finală foarte convingătoare în care cursantul își dovedește propriile puteri obținute pentru a se ajuta pe sine, pe cei dragi și pe ceilalți oameni. Exercițiu final de oferire a ajutorului pentru a rezolva probleme ale oamenilor.

Capitolul 2

STĂRILE CONȘTIENȚEI

S-a explicat, în capitolul anterior, faptul că Diagrama Controlului Mental plasează stările mentale la nivelul "conștienței interioare", atunci când creierul funcționează sub 14 CPS. Ar fi un lucru bun să elucidăm, în acest punct, câteva elemente de vocabular care au devenit necesare pentru a rezolva necesarul de concepte noi din jurul acestui subiect. Munca importantă realizată de către Jose Silva a creat situații noi care nu pot fi trecute cu vederea. Acestea schimbă noțiunile tradiționale și terminologia corespunzătoare acestora necesită clarificări.

Noua știință a Controlului mental a adus în prim plan necesitatea de a recunoaște situații specifice care solicită schimbări în cadrul fostelor doctrine științifice. Noțiunile clasice ale trecutului spuneau cam așa: "Gîndirea conștientă poate apărea doar în nivelele conștiente exterioare (peste 14 CPS). Sub aceste nivele, între 14 și 4 CPS, sunt nivelele subconștiente în care omul nu are conștiență (și nici control)." Cel mai jos plan, cunoscut ca și delta, reprezenta cele mai joase nivele ale inconștienței, atinse pe perioada somnului profund. Dar acum apare în scenă Controlul mental și creează o metodă de mare succes, bazată pe demonstrarea radicală că individul poate fi perfect conștient și cu deplin control asupra minții sale în timp ce se află la nivelele subconștiente, sub 14 CPS.

În plus, subiectul instruit în atingerea unei astfel de stări a minții poate pune întrebări sau răspunde la ele și poate face schimb de idei în timp ce rămâne în această stare. De aici a apărut un nou termen- Nivele ale conștienței interioare.

Cu toate acestea, neavînd dorința de a provoca confuzii și pentru a face munca noastră cât mai clară pentru toate școlile de gîndire, haideți să stabilim o convenție.

Toate stările mentale sub starea conștiinței treze și deasupra inconștienței somnului profund vor fi desemnate a fi "subconștientul", care, în relație cu activitatea creierului, înseamnă toate nivelele între 4 și 14 CPS, conținând nivelul alfa și teta.

Prin observație și investigație științifică, a fost acceptat faptul că structura personalității este alcătuită dintr-o activitate conștientă și volitivă, folosită pentru supraviețuirea în viața cotidiană, și un strat adânc de energie subconștientă, sursa creativității și creării proceselor mentale cunoscute, în general, ca intuiție și inspirație. Fenomenele spontane ale subconștientului sunt documentate din abundență în anecdote care au apărut pe parcursul istoriei omenirii, în toate țările și locurile.

Charles Darwin, creatorul notabil al Teoriei evoluției selective a speciilor, într-o scurtă încercare de a realiza o autobiografie, a scris: "Pot să-mi amintesc chiar locul din drum în timp ce mergeam cu trăsura când, spre bucuria mea, mi-a apărut soluția completă." El se referea, desigur, la cercetarea neobosită pe care o făcea împreună cu A.R.Wallace. Însuși Wallace, stând în pat ca urmare a unei boli, a creat idei noi și geniale în mod neașteptat, legate de aceeași muncă pe care o făceau amândoi.

Este binecunoscut faptul că Albert Einstein avea revelații interioare legate de conceptele de spațiu și timp atunci când marele matematician se odihnea în pat, refăcându-se după o boală, și se cunoaște și faptul că Isaac Newton, relaxându-se sub un măr și observând căderea unui fruct, a urcat într-un tren al gândirii intuitive care l-a condus spre descoperirile revoluționare legate de Legea gravitației.

Poate cazul doctorului Townes și raza laser nu este atât de cunoscut. Se pare că doctorul Charles H. Townes, care predă fizică la Universitatea Columbia, se bucura de razele soarelui pe o bancă, într-un parc, într-o dimineață frumoasă de primăvară, gândindu-se în liniște la problema microundelor. În fluxul gândirii sale, un gând inconștient, cel mai probabil apărut datorită eforturilor sale anterioare legate de aceeași problemă, a creat ideile care au condus spre realizarea acestei invenții științifice care încă așteaptă

să-i fie descoperit întregul său potențial, dar care a făcut deja demonstrații impresionante. O echipă de ingineri, într-un laborator din Schenectady, au îndreptat raza laser către un diamant și, apăsând pur și simplu pe un trăgaci, au ars o gaură prin diamant instantaneu. Într-o altă demonstrație asupra potențialului razelor laser, un alt grup de oameni de știință au direcționat raza către partea întunecată a Lunii și au iluminat o întindere de două mile, făcând raza să călătorească cu viteza luminii și să ilumineze o planetă îndepărtată pentru prima dată în istorie.

În chirurgie, există speranțe mari legate de utilizarea viitoare a acestei invenții, deoarece instrumentul născut dintr-o străfulgerare intuitivă de creierul unui om de știință a realizat deja demonstrații ale puterii sale care ne dau speranțe. Într-un spital din New York, lucrând cu un laser roșu-aprins, doctorii au fost în stare să proiecteze o rază către o tumoră localizată la un ochi al unui bolnav. Tumoră a fost dezintegrată instantaneu și pacientul a putut să vadă din nou normal.

Thomas Alva Edison, inventatorul prolific care i-a dat umanității mai mult de o mie de descoperiri, printre cele mai cunoscute fiind becul electric, a făcut această afirmație: "Cheia spre metodele de succes vine din aer. Un lucru nou, real, ca o idee sau o melodie frumoasă, este obținut din spațiu." Apoi a explicat în continuare faptul că noi subestimăm valoarea intuiției, deoarece el, în marea parte a muncii sale, chiar și în cazul unor probleme cărora le-a acordat luni de muncă, primea soluția finală din conștiința sa, într-o fracțiune de secundă, de obicei în timp ce se relaxa după o muncă intensă.

Am putea crede că aceste revelații obținute în străfulgerări de inspirație sunt gata să apară atunci când, după urmărirea exhaustivă a unei probleme, subiectul se relaxează și produce o schimbare în vibrațiile creierului său. Obosit după atâta muncă, individul este obligat să accepte odihna; se relaxează în cele din urmă și acela este momentul în care subconștientul apare cu o soluție.

Ar putea fi scrise cărți întregi cu anecdote care ilustrează acest proces ciudat, apărut din timpuri imemorabile. Avem povestiri legate de astfel de fapte încă din timpul lui Arhimede, matematicianul grec care, relaxându-se în cada sa de baie și urmărind apa care se revărsa peste margini, s-a găsit în situația de a concepe o teorie care a dus la descoperiri mărețe în domeniul hidrostaticii.

Am putea să ne reamintim la nesfârșit cazuri în care subconștientul a adus contribuții notabile în toate domeniile științei, literaturii și artei. Cu toate acestea, haideți să mergem mai departe și să examinăm legătura dintre aceste descoperiri intuitive și metodele care urmează să fie discutate. Diferența principală ar părea că justifică denumirea care identifică această lucrare ca fiind "Controlul mental" și care subliniază conceptul important al controlului conducerii acestui proces.

În loc să sperăm doar ca resursele noastre interioare să iasă la suprafață în mod spontan, în străfulgerări neprevăzute ale intuiției, cursantul se antrenează în scopul de a comunica în mod planificat cu nivelele sale interioare de conștiință auto-direcționată. Controlul mental oferă tehnici prin care gândirea este mutată din zonele îndepărtate ale activității perturbatoare din lumea beta și adusă la același nivel prin disciplina conștiință din cadrul planurilor alfa, unde are acces la libertatea neîngrădită a tărâmului subiectiv.

Aceasta nu înseamnă că subiectul va găsi tot felul de soluții geniale care îl așteaptă. Când apar asemenea licăriri de geniu cu răspunsuri nepremeditate, nu este nicio îndoială că acest fenomen se întâmplă ca răspuns al unor cercetări lungi și tenace. Subconștientul, văzut ca atelierul minții, este un departament care apare cu produsele sale atunci când mintea a muncit în mod conștient, mânată de o dorință arzătoare. Se pare că lui Edison i se atribuie și remarca "Geniul este 90% muncă grea".

Capacitatea de comunicare cu subconștientul are alte câteva ramificații care s-ar putea să fie mai folositoare în viața de zi cu zi și acestea sunt posibilitățile interesante care apar în domeniul autosugestiei.

Metodele de control mental sunt diferite față de hipnoză prin câteva aspecte fundamentale, dar Jose Silva, în cadrul cercetărilor sale neobosite, a investigat această știință cu temeinicie și a lăsat-o repede deoparte, căutând alte domenii de cercetare. Ca și în cazul tuturor disciplinelor care au ajuns sub lupa sa, el a selectat din hipnoză ceea ce a putut fi integrat în scopul de a avantaja metoda pe care o dezvoltă. În acest caz, principiile științifice ale sugestiei au fost încorporate în aplicații practice.

Înainte de a examina aceste aplicații, ar fi interesant de văzut cum a găsit medicina confirmări ample în forța sugestiei. Unul dintre cele mai vechi trucuri ale doctorilor de familie este efectul placebo, unde o doză de conținut nesemnificativ poate cauza efecte imediate asupra pacientului doar prin sugestie. Capsule conținând zahăr sau injecții cu apă pură au alinat multe boli și, deși doctorul poate zâmbi, el poartă un respect adânc puterii minții.

Medicina a făcut cercetări extinse în acest domeniu și, cu toate că rezultatele sunt ferm stabilite, experimente mai extinse ar putea confirma faptul că sugestia mentală poate produce efecte decisive asupra corpului uman. Spitalul Massachusetts din Boston a avut un proiect, la un moment dat, în care li s-au făcut injecții cu presupusă morfină unui număr de pacienți care sufereau de dureri postoperatorii. Mai mult de jumătate au spus că nu mai aveau dureri, deși substanța injectată, pe care ei o credeau a fi morfină, era un lichid neutru.

Cazul următor, preluat din surse demne de încredere, poate arăta cât de departe poate merge puterea sugestiei. Într-un stat în care legea stipula faptul că spânzurătoarea este un mijloc de a pune în aplicare condamnările la moarte, un grup de doctori a găsit oportunitatea unui test neobișnuit. Familiei unui prizonier care aștepta execuția i s-a oferit o compensație generoasă în schimbul ajutorului acestuia în cadrul unui experiment științific: să fie de acord ca execuția lui să nu se facă prin spânzurare. I s-a explicat că va avea o moarte fără dureri prin sângerare chirurgicală, pierzându-și conștiința în mod treptat și apoi alunecând spre somnul final. S-au făcut aranjamente la spitalul închisorii și

prizonierul a fost pus pe o masă de operații într-o poziție din care nu putea vedea procedurile ce i se aplicau. În această poziție au fost făcute zgârieturi superficiale pe arterele din brațele sale și s-a dat drumul la apă caldă pentru a simula sângele care ar fi trebui să curgă pe brațe, făcând un zgomot de picurare în găleți plasate pe de o parte și de alta a pacientului. Pacientul simțind și auzind "sângele" care se scurgea din el, a devenit tot mai slăbit, a intrat în comă și, în cele din urmă a murit, fără să piardă nicio picătură de sânge. În acest caz, nivelul conștient a fost înșelat atât de puternic încât nu a avut niciun obstacol în a târî subconștientul după el.

Toate acestea conduc spre susținerea afirmației făcute deseori conform căreia subconștientul este o completare puternică din interiorul nostru, gata de a furniza o energie surprinzătoare și, în unele cazuri, înțelepciune superioară, atunci când este declanșat printr-o motivație puternică care ajunge în nivelele conștiente. Faptul că acest mecanism puternic tinde să aducă în actualitate orice crede și îi furnizează mintea conștientă, este un instrument care poate lucra în ambele direcții. Imagini ale unor eșecuri, boli sau chiar moarte, ca în cazul prizonierului condamnat la moarte, vor produce efecte corespunzătoare cu rezultate pline de forță. Și invers, imagini ale sănătății și succesului, menținute cu claritate și speranțe în mintea superioară, vor obține rezultate pozitive de la acest aliat puternic din interiorul nostru.

Este, deci, clar că energia subconștientă poate fi canalizată și direcționată prin intermediul sugestiei și acest lucru se poate realiza în câteva moduri. Unul dintre cele mai eficiente moduri de a implanta în subconștient este prin intermediul imaginilor. Cuvintele sunt eficiente într-un mod mai puțin eficient deoarece, așa cum Paul Broca a stabilit în cercetările sale importante asupra neuronilor, cuvintele sunt atât de strâns legate de gândire încât ele tind să genereze gândul corespunzător prin simpla exprimare vorbită sau mentalizată.

Trebuie observate anumite reguli atunci când vorbim în beneficiul subconștientului. E de preferat ca afirmațiile să fie făcute într-un moment în care comunicarea "se poate auzi" de către acesta. Subiectul, a cărui activitate cerebrală arată nivele alfa sau

teta, va fi cel mai receptiv. De aceea, incursiunile minții în aceste planuri în timpul relaxării naturale sau induse ar putea fi momentul potrivit pentru o astfel de programare. În cadrul tehnicilor de control mental, cursantul este instruit să intre în aceste nivele cu ușurință și, odată aflat acolo, să dea comenzi într-o manieră care întruchipează afirmații fără echivoc, cu încredere și lipsit de efort premeditat.

O condiție majoră care face programarea să aibă succes, chiar dacă se folosesc afirmații verbale sau imagini, este aceea ca proiectul să fie exprimat în termeni de rezultat final. Metoda în sine o lăsam în seama țesăturii complexe a circumstanțelor materiale guvernate de către forțele Inteligenței Superioare. Implicarea emoțională în forma nevoii sau dorinței intense este, în mod evident, un factor adițional important. Dacă, de exemplu, un subiect dorește să se programeze dimineața pentru a renunța la fumat, formula ar fi să se vadă la amiază simțindu-se foarte bine pentru că nu a mai fumat toată dimineața, ca rezultat al unei dorințe înfocate.

Înainte ca orice procesare să fie încredințată subconștientului, este bine să ne asigurăm că subiectul formulează un proiect credibil la nivelul postului de comandă. Motoarele de sub punte trebuie să primească ordine pe care puntea le consideră fezabile. Când o durere de cap cauzează prăpăd, nu putem programa scăparea de ea spunând "Nu am nicio durere de cap." Conștientul știe că această afirmație este falsă, iar subconștientul nu o poate rezolva cu convingere. Mai bine ar fi să spunem "durerea se duce, se duce, s-a dus" și rezultatele vor apărea în acest sens.

Deseori apare un conflict. Poate că subiectul intenționează să se programeze prin afirmații verbale despre succes, dar, dacă în adâncul sufletului său, el este temător și își creează imagini vii ale unui eșec, subconștientul va trebui să facă o alegere, și întotdeauna imaginile vor domina asupra cuvintelor sau voinței. Emile Coue spunea deseori că, în cadrul conflictului dintre voință și imaginație, întotdeauna cea de-a doua învinge.

În controlul mental, disciplinele pe care le descriem aici susțin faptul că programarea nu va determina doar modelul comportamental al subiectului, dar își va extinde influența și asupra altora. În acest sens, dacă un subiect, în loc să-și analizeze propriul comportament referitor la fumatul dimineața, va vizualiza rezultate fericite la sfârșitul unei întâlniri și foarte probabil va obține un rezultat pozitiv, aceasta înseamnă că imaginea a cauzat un model de răspuns în alte personalități în afară de propria persoană. S-ar putea chiar spune că principiile psihokineziei apar aici deja. Acest fenomen, cunoscut mai bine sub denumirea de PK, este explicat în detaliu în următoarele capitole.

Capitolul 3

OMUL CARE NE ÎNVAȚĂ CUM SĂ REALIZĂM MIRACOLE

Vara anului 1956 a fost una fierbinte și, în acea după-amaiază sufocantă de iulie, Părintele Bonilla (*numele date aici sunt fictive, episodul este strict real*), capelanul bisericii Sf. Sebastian, o parohie dintr-un orașel din sudul Texasului, se simțea oprimat. Nu era atât din cauza căldurii, fiind obișnuit cu aceasta, motivul depresiei sale era maladia care-i tot făcea probleme în ultimii cincisprezece ani și care părea că merge din rău în mai rău. Profesia medicală nu a rezolvat niciodată necazul. Au fost încercate multe tratamente, dar a fost în zadar, iar bunul părinte continua să sufere de o umflătură la genunchi care îi permitea cu greu să umble și deseori îl țintuia la pat, ca în acea zi.

Ceea ce îl îngrijora mai ales pe Părintele Bonilla era faptul că nu putea să îngenuncheze. Toată viața sa, statul în genunchi a fost o postură asociată cu cele mai bune momente de venerare și părea aproape un sacrilegiu să-și facă rugăciunile zilnice în orice alt fel. Chiar mai rău era faptul că ritualul slujbei cerea să îngenuncheze în anumite momente, iar el trebuia să treacă prin ceremonie fără să se conformeze. Era adevărat că Arhiepiscopul i-a acordat o dispensă specială în legătură cu această situație, dar ce va crede congregația?

Acest flux al gândirii care nu era pe placul inimii lui a fost întrerupt de soneria de la ușă și Capelanul a fost informat că o persoană cu numele de Jose Silva dorea să-l vadă. Când vizitatorului i s-a spus că preotul era bolnav, acesta a afirmat că a venit exact pentru acest motiv. Silva a fost poftit înăuntru și, așezându-se pe marginea patului, a început să spună:

- Bună ziua, Părinte, văd că încă aveți probleme cu genunchii. Am auzit despre acest lucru și cred că pot să vă ajut.

- Mulțumesc, fiule. Mă îndoiesc că poți face prea multe pentru mine. Mulți doctori au încercat, dar a fost în zadar.

- Părinte, nu sunt doctor, dar, în ultimii doisprezece ani, am lucrat în domeniul parapsihologiei și am obținut rezultate asemănătoare celor referitoare la vindecările prin credință care vă sunt familiare.

- Nu am auzit de o asemenea știință dar am încredere că nu te implici în ceva cu care Biserica nu ar fi de acord.

În acel moment, Jose a încercat să-i explice principiile parapsihologiei și, cu toate că preotul a ascultat cu atenție, era clar că toate credințele sale religioase nu îi permiteau să accepte ideile care sunau atât de neconvențional, ca să nu spunem păgân. Când interviul s-a apropiat de sfârșit, Părintele Bonilla s-a oferit să reflecte la toate cele auzite și să-l cheme pe Silva la timpul potrivit. Omul nostru a plecat de acolo cu credința că acest lucru nu se va întâmpla niciodată, dar s-a dovedit exact contrariul. O lună mai târziu, a fost chemat la parohie și întâmpinat cu aceste cuvinte: "Jose, te-am chemat deoarece, după cum știi și tu, Domnul ne conduce pe căi ciudate și, la câteva zile după vizita ta, pe când eram gata să uit acel cuvânt ciudat pe care mi l-ai spus, am primit o circulară care făcea recenzia unei cărți scrise de către unul dintre confracții ordinului nostru. Când am trimis să mi se aducă lucrarea, am găsit un capitol întreg dedicat parapsihologiei despre care îmi spuneai tu cu câteva zile înaintea. Acum o înțeleg puțin mai bine și sunt dispus să te las să-ți încerci lucrarea pe mine pentru că, după cum vezi, nu îmi este deloc mai bine decât atunci când ai fost aici." Jose s-a simțit ca acasă și, mai mult de o oră, a rămas la patul preotului, discutând toate acestea și alte teme științifice cu Părintele Bonilla. Când a fost gata de plecare, preotul a spus:

- Bine, atunci, când să începem tratamentul?

- Părinte, l-am început deja.

- Dar nu înțeleg...

- Acest lucru este mental, Părinte, eu am realizat lucrarea inițială în timp ce vorbeam.

În ziua următoare, Jose Silva, întors în Laredo, primea un telefon de la Părintele Bonilla care îl informa cu bucurie că s-a petrecut o îmbunătățire a stării lui peste noapte.

Următoarea zi, un alt telefon confirma veștile cele bune și, înainte de sfârșitul săptămânii, preotul s-a însănătoșit complet, putând să umble și să îngenuncheze, așa cum nu a mai fost în stare de cincisprezece ani. Până în această zi, cu șaisprezece ani mai târziu, Părintele Bonilla nu a mai suferit vreodată din cauza genunchilor.

Clericul recunoscător proclama isprava celui care l-a ajutat în doar o singură oră să găsească drumul spre sănătate și acesta a adus mulți oameni care cereau ajutorul. Dar nu asta avea Jose Silva de gând să facă. Omul care era destinat unei lucrări mai mărețe avea în vedere alte scopuri.

Cazul lui Jose Silva este foarte neobișnuit. Aici avem un om care, atunci când a înțeles posibilitățile dezvoltării aptitudinilor subiective, a început să cerceteze într-o manieră care este cel puțin rară. În timp ce făcea testări și observații, totul era încercat apoi prin experiența personală și astfel, în timp ce-și extindea cunoașterea științifică, își dezvolta în propria persoană abilitatea de a controla acțiunea de la nivelele subiective.

Teoriile sale au fost dezvoltate prin rezultatele observate și evaluate nu doar pe subiecții cu care experimenta, dar și prin puterile care evoluau în el și care îi permiteau să facă demonstrații tot mai remarcabile, de la o zi la alta. Dovezi ale acestor ipoteze trebuiau confirmate în propria sa experiență și astfel el primea cunoaștere directă, cu convingerea absolută că planurile subiective ale minții conțineau realități care puteau fi confirmate într-o lume a materiei. Dar asta nu era totul. El nu avea de gând să țină pentru sine aceste abilități. Era convins că puteau fi dezvoltate la fel de bine și la alții, acesta era cel mai important obiectiv al muncii sale.

Urmând această credință fermă, el a conceput tehnici de instruire a altor oameni și, pe parcursul primilor ani de cercetare, a descoperit că putea testa ideile sale avantajos pe copii, a căror minte nu era încărcată de prejudecăți. Metodele sale erau create pentru a fi precise și menținute în cadrul tiparelor stricte ale practicii științifice. Observația a condus către teorii, și teoriile au fost supuse testării. Când teoria a fost verificată, a mers înainte, când a eșuat

la testare, s-a renunțat la ea și s-a început o nouă cercetare. Standardul său inflexibil a fost experimentul repetabil și, de aceea, tot ce nu putea fi copiat voit era imediat reexaminat.

Într-o astfel de manieră, acest vizionar a dobândit, în mod conștient, puterile unui om "care face miracole" și a realizat numeroase vindecări psihice, care au îndreptat atenția localității sale asupra lui. Dar, pe parcusul acestei perioade a vieții sale, Jose Silva și-a asumat un loc care ar putea fi considerat fără precedent. În primul rând, el nu a pretins niciodată că este posesorul unui așa-numit "dar al vindecării". El continua să explice admiratorilor lui, care îl venerau, că aceste vindecări miraculoase și alinarea suferinței umane erau doar niște forțe naturale latente pe care el le-a eliberat, astfel încât ele au restabilit echilibrul unui trup bolnav prin realizarea funcțiilor lor și stabilirea nivelului lor normal. Nu obosea niciodată spunând că "Nu vindec; ajut doar oamenii să se vindece singuri" și continua să explice faptul că nu era nimic supranatural sau miraculos în ceea ce făcea astfel încât doar el să poată face acel lucru.

Acei prieteni din copilărie nu puteau înțelege că omul care a învățat să facă miracole avea ochii îndreptați către orizonturile unui scop umanitar mai mare. Totuși, exact acesta era și cazul, pentru că acest om nu avea niciun interes să caute succesul pentru propria sa grandoare, scopul lui era mai presus de asta. Viziunea lui conținea un vis mai grandios decât acela de a deveni o celebritate locală. Jose a simțit că avea misiunea de a pleca într-o cruciadă mai minunată. Poate că nu a reușit să exprime clar în cuvinte idealul său, dar, pe măsură ce teoriile lui se confirmau de la o zi la alta, țelul a devenit mai clar, visul s-a îndeplinit și a prezentat lumii o metodă compactă și eficientă prin care toți puteau deveni beneficiarii acestor abilități extraordinare care așteptau să fie descoperite în fiecare dintre noi.

Mergând înapoi între anii 1950 și 1960, când Silva atrăgea multă atenție în regiunea de graniță dintre SUA și Mexic, ne putem întreba cum acest om nu s-a simțit tentat să urmeze calea măgulitoare a Omului Miraculos. De multe ori a apărut această situație și a urmat un model familiar. Cei în care înfloarește un astfel

de dar se simt curând tulburați, aleșii lui Dumnezeu și, departe de a încerca să înțeleagă cum operează aceste forțe în ei, doar le exploatează și le țin pentru ei. Dacă ar fi știut cum funcționează toate acestea, ar fi avut tendința de a păzi secretul cu gelozie, crezând, fără îndoială, că ar fi o nebunie să împartă cu toată lumea privilegiul care le dădea atâta faimă, putere și, deseori, atâția bani. În mod incidental, în legătură cu aspectul bănesc, nu se poate să nu observăm, că cei care au văzut în aceste daruri un mijloc avid de a acumula avere, având puțin de a face cu sentimentele umanitare, își pierd deseori acest dar și sfârșesc prin a face fraude și simulări. Cu toate acestea, cazul despre care vorbim aici este acela al unui om care nu a ținut cont de comportamentul tradițional al vindecătorilor miraculoși, fiind interesat doar de afirmarea tehnicilor care puteau fi trezite în ceilalți. Aceste abilități care au apărut inconștient la alții, în acest caz au fost rezultatul unei căutări științifice susținute, urmărite și realizate cu un scop dublu: primul, referitor la dezvoltarea personală și testarea de către însuși omul de știință și apoi în căutarea stăruitoare a unor metode care ar putea permite transmiterea cunoașterii și abilităților către alții.

În timp ce acest creator își contruia sistemul, într-o altă locație, laboratoarele universitare urmau un drum paralel. Ei stabileau, prin propriile metode, faptul că parapsihologia putea primi recunoaștere științifică prin intermediul acelor medii matematice faimoase care dovedeau lumii academice cum capacitatea umană în domeniul psihic este o realitate tangibilă.

Percepția extrasenzorială (ESP) și psihokinezia (PK) erau unele dintre posibilitățile care au fost testate amplu, iar acestea erau două abilități care au ocupat o mare parte din atenția cercetătorului nostru. Printre motivațiile diverse care îl pot determina pe un om să meargă ore întregi și chiar o viață, pe cărarea investigației, se găsesc tot felul de impulsuri, variind între dorința fierbinte care îl conduce pe omul de știință să caute cu nesaț cunoașterea, până la visul de îmbogățire care se arată sub forma unui vas cu aur aflat la capătul curcubeului. Dar motivele care l-au stimulat pe Silva erau diferite din nou și, pe parcursul tuturor anilor de cercetare constantă, el a avut tot timpul în minte

două condiții inflexibile: experimentul repetabil și aplicațiile sale practice în viața cotidiană.

În timp ce laboratoarele colegiilor s-au imbarcat în repetiții fără sfârșit pentru a stabili o concluzie limitată, adică faptul că ESP și PK erau abilități demonstrate științific la unii subiecți, în partea cealaltă, un om de un calibru extraordinar avea un alt obiectiv cu un scop mult mai înalt în semnificația lui umană. Visul lui a fost acela de a oferi umanității nu doar un fragment, ci întreaga comoară. Obiectivul lui a fost acela de a arăta că nu doar câțiva indivizi privilegiați se bucură de aceste aptitudini, dar că orice ființă umană le are și ar trebui să le dezvolte prin această doctrină simplă:

1. Să înainteze către propria fericire
2. Să ajute la bunăstarea celor dragi
3. Să-i ajute pe ceilalți oameni în rezolvarea problemelor lor

Aceste scopuri puteau fi realizate cu ajutorul celor două aptitudini care păreau foarte promițătoare în aplicațiile practice. Prima aptitudine pe care toată lumea ar vrea să o posede este ESP, abilitatea de a deveni conștient de o problemă prin percepția directă. O astfel de cunoaștere directă, uneori de la distanță, a situațiilor este în general cunoscută ca și clarviziune.

Dar cunoașterea problemei fără posibilitatea practică de a oferi ajutor este fără valoare. De aceea, țelul final și realizarea cu adevărat importantă putea fi găsit în PK, care este aptitudinea umană de a schimba materia și situațiile materiale prin puterea minții. Această acțiune, pe care omul a exercitat-o de la începuturile existenței sale, apare ca fiind cu adevărat impresionantă și miraculoasă dacă ne gândim că schimbarea materiei și modelarea situațiilor materiale nu este altceva decât creativitate. Realizând pe deplin ce înseamnă această putere, omul ar trebui să cadă în genunchi cu venerație pură.

Din fragedă copilărie am auzit că "Omul este făcut după chipul lui Dumnezeu" și am realizat interpretări vagi în tradiții copilărești, reprezentând Divinitatea în picturi și Biblii ilustrate, arătând peste tot fața demnă, cu barbă, pe care Michaelangelo a creat-o în Capela Sixtină, oferindu-i o frumusețe clasică, înfățișând imaginea Domnului când îi dădea viață lui Adam prin atingerea

mâinii sale. Cu toate că noi folosim constant asemănarea noastră esențială cu Creatorul nostru, mulți dintre noi nu s-au oprit să se gândească că cea mai prețioasă asemănare cu Inteligența Divină stă în puterea de a crea. În acest sens omul este cu adevărat creat după chipul lui Dumnezeu.

Modelarea de obiecte, potrivirea ustensilelor, crearea situațiilor, schimbarea circumstanțelor, acestea sunt acțiuni tot atât de vechi ca și umanitatea, dar noi avem obiceiul de a concepe aceste posibilități doar prin efortul fizic și am pierdut din vedere principiul de bază care este acela că puterea minții este cauza primordială a fiecărei fapte fizice. De aceea, atunci când un creator vizionar apare pe scenă și ne arată metodele de a crea soluții, eliberare și fericire prin intermediul puterilor mentale, el se conturează nu doar ca un om de știință de o statură impozantă, ci și ca un om care ne învață cum să realizăm miracole.

Când Silva și colegii săi din laboratoarele rudimentare din Laredo au găsit primii germeni ai percepției subiective, ei și-au dat seama curând că se aflau în fața unui fenomen pe care oamenii îl clasificau de ceva timp ca și clarviziune. Această capacitate implică abilitatea de a percepe dincolo de câmpul vizual al retinei condițiile care guvernează orice situație particulară. Deoarece facultățile subiective nu sunt limitate de dimensiunea spațiului și timpului care controlează lumea fizică, aceasta înseamnă că un cursant care exersează clarviziunea va putea să detecteze orice anormalitate care apare în anatomia oricărei ființe umane, aflată aproape sau la distanță.

Această informație va fi receptată mai clar atunci când persoana care este vizualizată în acest mod este perfect conștientă de propria sa suferință. Aptitudinile sunt, desigur, variabile ca și în orice alt domeniu, dar cercetătorii noștri din Laredo nu au eșuat în a găsi dovada că orice individ normal poate fi instruit, într-un timp scurt, pentru a obține Percepția Extrasenzorială cu privire la un ficat bolnav, o inimă în suferință, formațiuni de pietre în sistemul renal și multe alte afecțiuni organice.

Mai presus de acestea, cei care și-au extins capacitățile cu ajutorul acestor metode, nu "văd" doar organul bolnav.

Ei sunt capabili să obțină o cunoaștere mai vastă a situației printr-o pătrundere intuitivă care include starea minții subiectului, mediul său înconjurător și, fără a pretinde că stabilesc diagnostice medicale, ei chiar obțin o identificare psihică a bolii pe care o percep. Dar aceasta ne aduce înapoi la punctul în discuție. Care este scopul detectării problemelor dacă nu avem mijloacele de a oferi ajutor? Și aici, obiectivitatea practică a cercetătorului l-a obligat să caute complementul aptitudinii clarvăzătorului care oferea adevărata sa finalitate- soluționarea problemei umane prin influențarea materiei.

Și acum, schimbarea comportamentului materiei prin forțele mentale este exact ceea ce parapsihologia a denumit ca fiind psihokinezie sau PK. Totuși, un astfel de fenomen era doar o demonstrație a principiului la nivel de laborator, pentru că atunci când parapsihologii indiferenți au aruncat mii de zaruri pentru a stabili faptul că legea mediilor ar putea fi îndoită cu ajutorul minții, acest fapt a reprezentat o realizare foarte limitată în comparație cu ceea ce Silva avea în vedere referitor la Controlul mental.

Alte direcții de cercetare au prezentat rezultate mai dramatice în ceea ce privește puterea minții asupra materiei. De un timp încoace, experimentele realizate prin tehnici științifice au demonstrat rezultate impresionante prin direcționarea forțelor gândului înspre regatul vegetal. De multe ori și cu numeroase variante, puterea rugăciunii asupra plantelor a fost demonstrată ca mărturie a muncii depuse de către Reverendul Franklin Loehr, sub instruirea căruia s-a realizat o muncă vastă.

Într-o fază a investigației sale, s-au folosit mai mult de 27.000 de semințe și s-au făcut 100.000 de măsurători. Puterea mentală direcționată prin rugăciune asupra plantelor, și alte forme ale gândului s-au dovedit de nenumărate ori a avea efective pozitive asupra semințelor. Există rapoarte ample și lucrări care dezbat acest subiect, iar testele pentru acasă sunt ușor de realizat de către oricine care dorește să găsească dovezi.

Aceste demonstrații nu par să fi fost luate serios în seamă în cercurile oficiale, poate din cauză că au un mecanism nepretențios, dar ele sunt dovezi clare și vizibile ale faptului că

mintea omului poate acționa și aduce schimbări asupra vieții plantelor. Aceasta înseamnă, în esență, schimbarea materiei cu ajutorul minții, deoarece elementele de bază din cadrul acestor experimente nu pot fi ignorate. Pe de o parte sămânța (materia), pe de altă parte rugăciunea sau orice alt mod de a proiecta gânduri pozitive, iar rezultatul final este o diferență de necontestat în germinația plantei.

Faptul că electronica anunță o eră în care va oferi un sprijin valoros domeniului investigației subiective este o parte a scenei vieții noastre de azi și acest lucru nu este decât începutul unei realizări a promisiunii de demult: fuziunea între căutările științifice și cele spirituale.

Când vechiul nostru prieten Emile Coue a venit cu observațiile sale geniale legate de comportamentul mental și rețeaua sa subconștientă, EEG-ul nu fusese inventat de către Hans Berger, iar teoriile lui Coue despre activitățile mentale au rămas fără suportul demonstrațiilor tangibile ale acțiunilor corespunzătoare din creier. O lipsă similară s-a simțit în cercetarea lui Darwin cu privire la funcțiile ascunse ale vieții plantelor.

În cartea sa, *Puterea mișcării la plante*, el a vorbit despre sensibilitatea plantelor care provoacă răspunsul muscular și merge așa de departe încât spune că vârful radiclei unei plante acționează asemănător unui creier al unei forme animale inferioare, primind informații de la organele de simțuri și direcționând mișcările plantei. Dar Darwin, la fel ca și Coue, nu s-au bucurat de beneficiile echipamentelor electronice și nu a putut să-și ducă investigațiile până la nivelul uluitor și la revelațiile pe care le poate furniza acum electroencefalograf.

Vremurile s-au schimbat și acum amplificatorii electronici ai sensibilității organice din structurile vii ridică cortina supra percepției primare din regatul vegetal, ca și cum am spune ESP la plante. Este posibil ca această cale a cercetării să conducă, în cele din urmă, la clasificarea tuturor manifestărilor materiale de pe Pământ, ca structuri vii.

Dispozitivul care măsoară răspunsul emoțional al ființelor umane este numit poligraf și este folosit mai ales la detectarea minciunilor, deoarece înregistrează, printr-o percepție fină, stresul emoțional din corpul uman. Cine s-ar fi gândit să încerce să măsoare răspunsul emoțional al plantelor cu acest echipament? Cleve Backster a reușit să facă așa ceva și a avut rezultate surprinzătoare. În 1966, Backster, având un trecut de 25 de ani ca și expert guvernamental în poligraf (Contraspionaj american și C.I.A.), el a făcut o observație senzațională.

Înregistrarea cu poligraful a incidentului respectiv a devenit clasică. În timp ce făcea câteva teste ușoare asupra unei plante legate la un poligraf- metoda standard este de a pune o frunză între doi electrozi- el s-a gândit să ardă vârful frunzei cu o flacăra. Când s-a hotărât să caute un chibrit, poligraful a devenit agitat, marcând o urcare majoră a graficelor, indicând, în aparență, faptul că planta a intrat în panică din cauza imaginii focului din mintea lui Backster. Deoarece cercetătorul nu a mișcat sau atins planta, aceasta a fost o indicație surprinzătoare a faptului că a avut loc o comunicare mentală pură între mintea lui Backster și viața celulei plantei.

Munca lui Backster a acoperit zone considerabile de atunci. A fost recențată în publicații cu o reputație înaltă. *The Wall Street Journal* (1972), *Harper's Bazaar Magazine* (Nov. 1972), *Psychic* (Nov/Dec. 1972), *Reader's Digest* (Feb. 1973) și multe altele. Mai mult de douăzeci de universități și organizații de cercetare încearcă să meargă pe această linie de investigare căutând conexiuni, deoarece observațiile lui nu au arătat doar reacția plantelor atunci când viața le-a fost amenințată, dar și răspunsuri la gândurile umane în multe alte feluri. Iubirea, interesul arătat bunăstării lor, rapoarte loiale cu îngrijitorii lor, percepție la distanță și multe alte legături cu lumea subiectivă a omului, nebanuite până în prezent, au ajuns să fie recunoscute în regatul vegetal.

Există raportări ale unor demonstrații spectaculoase că și cea realizată de către Paul Suvin, un tehnician electronist, care a construit un cuplaj sofisticat prin care a cauzat mental o tulburare emoțională unei plante din laboratorul său de la o distanță de două mii și jumătate (aproximativ 4 kilometri).

Când planta (un filodendron) a receptat mesajul telepatic, a declanșat un semnal radio care a pornit motorul unui automobil din parcare a laboratorului.

Deși Backster și colegii lui cercetători nu pretind că știu ce fel de unde de energie pot duce gândurile și emoțiile omului astfel încât să cauzeze reacții la plante, rămâne clar faptul că vibrațiile produse în câmpul mental al oamenilor ajung și produc efecte asupra celulelor plantelor fără vreun contact fizic. Aceasta merge cu un pas înaintea muncii Reverendului Loehr în demonstrarea puterii rugăciunilor asupra semințelor plantelor, deoarece poligraful poate indica un răspuns instantaneu atunci când stimulul gândului este pornit sau oprit de către operator.

De exemplu, într-o călătorie de 3000 de mile (aproximativ 4800 km) prin țară, o prietenă de-a lui Backster, care avusese grijă de o plantă, stabilind astfel o relație puternică cu ea, a produs răspunsuri neașteptate. De fiecare dată când avionul decola sau ateriza, stresul ei emoțional cauza reacții evidente ale plantei, care era legată la un poligraf, în laboratorul din New York.

Oricare ar fi vibrațiile produse de emoții, în atitudini de iubire, credință, gingășie și, pe o scală negativă, antipatie sau amenințări, se poate demonstra că acestea sunt captate de către plante. Backster și mulți alții interesați de munca lui, ca de exemplu Sir Jagadis Chandra Bose și, în special, Luther Burbank, au fost de acord că plantele ar putea fi frumoase și sănătoase prin proiectarea unor emoții favorabile asupra lor. În Santa Rosa, California, Burbank a spus: "Secretul îmbunătățirii creșterii plantelor, în afară de cunoașterea științifică, este iubirea."

Marcel Vogel, un cercetător chimist de la IBM, a pornit ca un sceptic confirmat și a devenit implicat adânc în confirmarea experimentelor lui Backster. După realizarea a numeroase teste, comentariile sale se pun de acord cu următoarea observație: "Iubirea," a spus Vogel, "este exprimată față de o plantă sub forma dorinței ca ea să fie fericită și să crească. Este ca și cum i-ai da energie în forma hranei psihice."

Concluzia logică și inevitabilă asupra acestui subiect fascinant al plantelor poate fi rezumată la: Dacă energia mentală poate afecta celulele plantelor, energia mentală poate afecta și celulele umane.

Undeva, de-a lungul cărărilor misterioase ale intuiției, trebuie că Jose Silva s-a legat la această înțelepciune. În metodologia lui pentru rezolvarea problemelor umane, este neapărat necesar ca imaginea unei soluții să fie susținută de un element emoțional puternic: o dorință arzătoare, speranță sau iubire. Tocmai ceea ce plantele arată prin răspunsuri atât de clare în interpretările poligrafului.

În altă parte a acestei lucrări apare o explicație mai completă care analizează faptul de la sine înțeles că, deoarece totul în jurul nostru este substanță căreia i-a dat formă Inteligența Superioară sau inteligența umană, este perfect natural să vedem că mintea este pârghia care mișcă și dă formă materiei. Această lege de bază nu a fost descoperită de către oamenii de știință preocupați de Controlul mental. A fost recunoscută de mult timp. de-a lungul istoriei umanității. Meritul de necontestat în munca acestor pionieri este acela de a fi găsit un sistem prin care gândirea umană, guvernată de propria sa voință, poate fi plasată în cadrul nivelelor energetice ale frecvenței alfa și proiectate de acolo pentru a căuta situații în care există probleme, cu scopul de a le transforma.

Alte fenomene incluse în parapsihologie ca telepatia, precogniția și retrocogniția nu sunt numai decât obiective primordiale la un curs de Control mental. Se realizează studiul în aceste direcții cu un interes sincer și, atunci când Jose Silva își va realiza visul de a construi laboratoare mari în vederea unei testări exhaustive și dezvoltarea tehnicilor de Control mental, vor fi perfectate formule noi și se vor cuceri teritorii noi printr-o expansiune neîndoielnică. În această fază, conceptele Controlului mental, care reflectă cu precizie intenția creatorilor lor, se adresează către două puncte de bază ale preocupărilor umane: cunoașterea problemei și soluțiile practice.

Capitolul 4

SUPRANATURALUL, PARAPSIHOLOGIA ȘI CONTROLUL MENTAL

În cadrul fațetelor multiple care apar la suprafață, în comportamentul unui individ pe parcursul unei singure zile, există multe care nu pot fi înțelese. Deși psihologia, utilizând un limbaj impresionant, ne vorbește despre fixații, traume, represiuni și interpretări freudiene, este clar că, în spatele acestei terminologii, există doar o înțelegere nebuloasă a psihologiei umane. Suntem obligați să recunoaștem faptul că, dintre toate misterele cu care natura ne-a înconjurat, cele mai întunecate sunt ascunse în personalitatea umană.

Omul se mândrește că a cucerit cele mai înalte piscuri ale cunoașterii în domeniul fizicii, chimiei, biologiei și, în general, în toate științele clasice, dar rămâne ca o inegalitate faptul că, deși i-a dedicat atât de mult timp și efort cercetării lumii fizice care îl înconjoară, el a neglijat o investigație mai serioasă îndreptată către misterele minții. Cu toate acestea, privind mai atent această neglijare aparentă, ea poate fi înțeleasă. În observarea universului din jurul său, omul avea de mult timp în posesia sa instrumentele cu care natura l-a înzestrat într-un mod atât de generos. Acestea sunt cei cinci simțuri pe care ni le-am dezvoltat, chiar mai presus de limitele lor naturale, în efortul nostru de a cerceta amănunțit regatele fizice din jurul nostru. Pe de altă parte, pentru a observa, analiza și măsura MINTEA, avem doar un singur instrument care este însăși MINTEA.

Vorbind încă o dată despre terminologie, haideți să-i spunem cu sinceritate psihologiei că, atunci când intrăm în domeniul acestei forțe cosmice, cunoscute cu denumirea de MINTE, intrăm în zone unde cuvintele- ca instrumente ale lumii fizice- sunt total neputincioase în încercarea de a prezenta

conceptele abstracte legate de nivelele subiective. Fiind puși față în față cu aceste neajunsuri, trebuie să recunoaștem că, dacă am fi presați să dăm o definiție a termenului care va apărea atât de des în această lucrare, (adică dacă am fi nevoiți să precizăm cu exactitate ce este MINTEA), am fi nevoiți să recunoaștem umili că nu știm.

Cu cât căutăm mai mult printre tratatele erudite care încearcă să dea această definiție, cu atât mai mult ne dăm seama că toată literatura dedicată explicării acestei forțe importante ratează esențialul. La final, ei par că pot doar să clasifice, cu detalii admirabile și descrieri exhaustive, aptitudinile și funcțiile minții, dar nu reușesc să-i definească natura esențială.

Totuși, aceasta nu este o piatră pedagogică în care să ne împiedicăm, nici nu a împiedicat descoperiri importante în cadrul metodelor care caută dezvoltarea și controlul puterilor care au o prezență de necontestat în viața omului, de la începutul existenței conștiente.

Electricitatea, o altă forță cosmică majoră, prezintă o situație similară. Deși Edison, Steinmetz sau geniile electronicii moderne nu au reușit să dea o definiție specifică naturii sale fundamentale, acest lucru nu i-a împiedicat să dezvăluie o utilizare pe scară mai largă a sa și diverse aplicații în civilizația noastră modernă. Luați în considerare faptul că, deși numele pe care le-am dat energiilor importante ale Universului pot sfida definițiile cauzate de sărăcia limbajului și, cu toate că nu suntem în stare să le captăm în cuvinte esența cosmică, putem totuși să ne folosim de ele și să descoperim metode și mijloace de a obține beneficii din utilizarea acestor puteri.

Deoarece nu dorim să aruncăm în obscuritate tema noastră prin utilizarea unor termeni ambigui, haideți să facem o convenție care va folosi comunicării, scopul acestei cărți. Când folosim termenul MINTE, ne referim la lumea gândirii și emoției și, referitor la aceste termen, vom face două clasificări generale: Lumea subiectivă, lumea percepțiilor interioare; Lumea obiectivă, lumea fizică din jurul nostru, așa cum este percepută prin intermediul

simțurilor. Suntem conștienți că, dacă cineva ar vrea să complice lucrurile, ar putea spune că lumea fizică este doar o interpretare subiectivă a mediului nostru înconjurător, dar haideți să fim constructivi sau cel puțin indulgenți cu limitările limbajului.

Când vorbim aici despre MINTE și lumea sa subiectivă, conștienți pe deplin de faptul că această noțiune acoperă multe teritorii cu granițe neclare, vom considera că, acest cuvânt, cu definiția sa derutantă, reunește conștiința, rațiunea, imaginația, sentimentele, aspirațiile, speranța, sufletul, spiritul și, pe scurt, tot ceea ce formează lumea interioară a omului.

Preferându-se investigarea universului fizic, se pare că știința a dat la o parte investigarea oficială a fenomenelor psihice. S-ar putea presupune că, dacă am evitat să privim direct acest subiect, este din cauză că, aici, suntem puși în fața conflictelor și a relocării serioase a fundamentelor care au fost așezate cu atâta trudă. Pentru mentalitatea științifică a generațiilor anterioare, evenimentele psihice nu au fost doar inexplicabile, dar cu siguranță imposibile, în lumina cunoașterii conținute de manualele noastre și a doctrinelor dominante ale materialismului pozitiv.

În ciuda acestor fapte, așa-numitele evenimente "supranaturale" au apărut persistent în manifestări spontane, încă din timpurile preistorice. Au existat întotdeauna contradicții referitoare la acestea pe culoarele științei, deoarece școala gândirii din cultura noastră occidentală conținea doar două clasificări pentru tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Doar două alternative erau posibile, conform doctrinelor academice. Cauzele tuturor lucrurilor erau naturale sau supranaturale. Dar această atitudine devenea tot mai puțin suținută și în dezacord cu realitatea, pentru că astfel de idei, ca și cele asociate cu termenul "supranatural", erau în totalitate absurde în lumina unei observații incisive.

Încă din ultimul secol, cercetările asupra fenomenelor psihice s-au desfășurat într-o acceptare științifică crescândă, iar aceste investigații și-au găsit suport în crearea altor domenii care, la fel ca și psihologia și, mai târziu, psihiatria, și-au câștigat treptat un loc de cinste în cadrul familiei academice.

Aceste domenii noi aveau ceva în comun cu investigarea psihică, care trebuia să fie realizată în mod oficial. Toate aceste studii aveau în comun interesul pentru psihic, elementul uman care transcende fizicul și aparține nivelelor subiective.

Una dintre primele încercări, în dorința de a începe pe un drum solid, a fost adunarea a mii de cazuri care au necesitat o investigație științifică de-a lungul timpului. Cercetând aceste dovezi care s-au adunat, numeroase incidente cuprinzătoare cu detalii copleșitoare obținute prin mărturii și verificări, ne-am găsit, din nou, în fața unei alternative tăioase. Ori toate aceste cazuri erau niște minciuni, ori noi făceam o greșeală gravă în filozofia științifică dominantă, deoarece, conform acesteia, niciunul dintre cazuri nu ar fi putut apărea vreodată.

În timpul primelor decenii ale secolului XX, această situație a devenit propice pentru a se acționa și acela a fost momentul când o mână de cercetători, care nu doreau să păstreze această discrepanță absurdă, au început crearea unui program structurat științific care a ajuns să fie cunoscut sub numele de *Investigații în parapsihologie*. La crearea primelor laboratoare, parapsihologii au realizat proiectul prin care au clasificat toate rapoartele evenimentelor, disponibile la acel moment, și care încă continuă să ajungă din toate părțile lumii.

Experiențele raportate păreau a fi manifestări ale telepatiei, clarviziunii, premoniției, etc., iar aceste colecții includ acum câteva mii de cazuri, acoperind o varietate mare de incidente care au atras atenția participanților, și care s-au trezit în fața unor evenimente care nu erau normale. Oamenii de știință implicați în această lucrare nu mai puteau numi evenimentele "supranaturale" deoarece munca lor se orienta spre descoperirea legilor naturii, care funcționau în cadrul acestor evenimente, și nu erau încă identificate în totalitate.

Toate aceste evenimente care par să se depărteze de legile naturale sunt teme fascinante de conversație și stârnesc imaginația pentru că ridică întrebări care trezesc curiozitatea. Este adevărat că nu e nevoie ca aceste enigme să fie rezolvate în viața cotidiană și pot fi lăsate în afara lumii afacerilor, politicii și chiar științei, dar

totuși simțim că ele sunt acolo, fremătând de secretul unui factor necunoscut pe care va trebui să încercăm să-l descoperim într-o zi. Cum ar putea omul să lase deoparte sau să nu investigheze forțele necunoscute care au prezentat întodeauna indicii atât de persistente și misterioase? Pe de altă parte, nimeni nu ar putea nega faptul că, în cadrul oricărei activități umane, ar fi minunat dacă am putea conta pe elementele intuiției care, la urma urmelor, nu sunt altele decât cele ale ESP.

Cum am putea ține ușa încuiată pentru totdeauna în fața cercetării care ar putea arunca o rază de lumină asupra petelor uriașe de întuneric care se mențin în mijlocul realizărilor noastre mult premiate? Dacă am fi cinstiți, toate științele, dacă ar fi chestionate despre cunoștințele lor de bază, ar trebui să recunoască faptul că stau în fața unor ziduri prin care nu au reușit să pătrundă și în spatele cărora se află lucruri despre care nu știu nimic.

Haideți să întrebăm biologia: "Ce este viața?" Care este diferența dintre o celulă vie și o celulă moartă? Unde este potențialul dintr-o sămânță, astfel încât să poată conține elementele unei tufe de trandafiri, în timp ce alta conține mărgea unui stejar? Cum poate omul să-și păstreze aceeași identitate fizică știind că toate celulele corpului său au fost înlocuite pe parcursul a câțiva ani?

Descoperirile tehnologice curg din laboratoarele industriale sub ochii noștri într-un șuvoi constant. În fiecare zi, ni se prezintă realizări în mecanică, chimie, electronică, năvălind atât de repede încât omul de-abia poate ține piept propriului său progres. Avioanele moderne sunt create într-un astfel de ritm al îmbunătățirilor aduse dinamicii și propulsiei încât noile modele devin învechite chiar în momentul în care ajung pe linia de producție. Victoriile noastre asupra timpului și spațiului devin perimate de la o zi la alta și ne minunăm când ne dăm seama că intrăm într-o epocă în care un individ poate servi micul dejun la Londra și, la scurt timp după aceea, poate lua un alt dejun la New York, afându-se încă sub același răsărit care ne-a luminat pașii atunci când ne imbarcam în avion.

Dar chiar înainte ca acest vis să devină o realitate, există deja oameni în spațiu învârtindu-se în jurul orbitei cu o așa viteză încât ar putea zâmbi în jos spre călătorul nostru uimit și micul lui dejun dublu, deoarece ei au văzut soarele răsărind și apunând de ȘAISPREZECE ORI, în timp ce lumea de dedesubt a trăit o singură zi de douăzeci și patru de ore. Acești astronauti au comprimat șaisprezece zile solare în una singură.

Toate acestea sunt victorii orbitoare care se varsă în cascade asupra noastră ca un șuvoi de bijuterii, sosind așa de repede încât de-abia avem timp să le recunoaștem valoarea. Totuși, există și alte bătălii ale omului care sunt câștigate cu prudență, devenind consolidate pas cu pas și obținând recunoaștere științifică treptat. Printre acestea putem enumera testele de laborator care au captat străfulgerările psihice ale umanității și le-au pus sub observația științelor exacte. Acestea sunt paginile eforturilor răbdătoare care au legat și au realizat o alianță improbabilă a matematicii cu psihicul, formând un parteneriat ciudat care face fuziunea dintre studiul aptitudinilor subiective din mintea intangibilă a omului cu rezultatele reci ale statisticilor.

În definiția sa mai simplă, parapsihologia este "ramura psihologiei care studiază fenomenele psihice". Este bine de luat în seamă și o altă definiție care apare într-unul dintre dicționarele moderne: "Parapsihologia este studiul unor fenomene ca telepatia, clarviziunea, psihokinezia, care nu pot fi explicate prin legile naturale cunoscute".

De la începuturile timpului, umanitatea a simțit o preocupare fără astâmpăr care, în final, a condus spre crearea acestui studiu nou, dotându-l cu laboratoare, institute și o cercetare continuă. Toate acestea au răsărit din nevoia pe care o simțim cu toții de a ridica vălul de pe acest psihic misterios, ale cărui fenomene au apărut din timpuri imemorabile. Aceste întâmplări ciudate a căror prezență a fost notată în analele umanității încă din perioada celor mai vechi legende și hieroglife până la ziarele noastre moderne, care ne ajung în ediția de seară.

Titularii standard ai investigațiilor psihice erau la început cercetători timizi și, deoarece știința cea nouă care luptă pentru propria sa recunoaștere este, în principiu, devotată studiului minții și a manifestărilor sale, aceasta a fost o cale anevoioasă și dificilă, oferind căi ușoare impostorilor și măscăricilor care au invadat, în căutarea notorietății sau profitului. Mai mult de o dată, acest fapt a adus ridicolul și o proastă reputație unei cercetări atât de valoroase și a cicatrizat-o așa de adânc încât, și până azi, unii oameni care pretind că se află pe nivele intelectuale superioare o resping cu ușurință, considerând-o folclor sau povești ale unor minți ignorante.

Parapsihologia a trebuit să lupte și cu climatul lipsit de toleranță care era predominant în ultimul secol și în prima parte a acestuia. Știința susținea strict credințele materialiste și, din moment ce acesta era drumul pe care a obținut succesele sale de necontestat, era la modă să adopți atitudini de suficiență, având tendința de a nega și a ridiculiza tot ce nu se afla exclusiv în domeniul simțurilor. Această atitudine a primit curând o lovitură grea atunci când, în cadrul unor sesiuni furtunoase și dezbateri aprinse, s-a stabilit că "șarlatani" ca Louis Pasteur și Robert Koch au făcut descoperiri importante în lumea invizibilului și intangibilului.

Medicina, care, de multe secole, a fost martora efectelor unor organisme vii invizibile pe care acum le numim microbi, nu voia să accepte faptul că aceste ființe puteau exista în libere, formând acel univers enorm, dar intangibil, pe care cele mai noi microscopice nu le-au putut explora și clasifica în totalitate până în zilele noastre.

Am putea fi tentați să speculăm: care ar fi fost rezultatul dacă Pasteur și Koch nu ar fi descoperit metoda de a face vizibil tărâmul acestor ființe atât de bine împletite cu lumea fizică a omului- aceste microorganisme care trăiesc în afara și înăuntrul corpului uman, cauzând infecții și epidemii, aceste entități vii care sunt, în egală măsură, entități ale vieții și morții pentru umanitate?

Cu siguranță că știința modernă, prin observație și deducție, ar fi ajuns să recunoască și să accepte existența acestei lumi importante din cadrul lumii noastre, iar omul s-ar confrunta acum inevitabil cu aceasta.

Atunci știința s-ar fi aflat pe terenul percepției extrasenzoriale, care este exact aptitudinea principală investigată în laboratoarele parapsihologiei și care este și abilitatea de bază pe care Controlul mental o pune la îndemâna noastră prin aplicații practice.

Parapsihologia, în laboratoarele colegiilor din diverse părți ale lumii, s-a dedicat mai ales creării sistemelor experimentale care se vor sprijini pe alți stâlpi ai cunoașterii recunoscute și, cu acest scop în vedere, ce alți aliați mai buni decât matematica și legile probabilității ar fi putut găsi? Acesta ar fi conduita sigură cu care să fie întâmpinate primele manifestări de neîncredere din partea colegilor sceptici. În acest mod, s-a demonstrat că fenomenele parapsihologice sunt un fapt care apare la unii indivizi excepționali.

Dar aceasta este, de fapt, victoria importantă pe care un om de știință ca Jose Silva a obținut-o mergând mult mai departe de acel punct și demonstrând că aceste aptitudini nu sunt doar daruri excepționale oferite ca un privilegiu unor indivizi ai rasei umane, ci sunt aptitudini latente care există la toți oamenii. Și chiar mai important decât asta, aceste abilități pot fi dezvoltate cu ajutorul tehnicilor unui curs de Control mental și poate conduce pe fiecare cursant către un test final cu un impact remarcabil.

În orice caz, parapsihologia, ca o demonstrație statistică care prezintă existența fenomenului prin tehnici cantitative sau prin aplicația practică așa cum a fost inventată de creatorii Controlului mental, este un fapt de care nimeni nu se mai îndoiește în mod serios. Însăși biserica, care a avut întodeauna o atitudine mai ciudată înainte ca evenimentele parapsihologice să apară în mod spontan de-a lungul timpurilor, a trebuit să-și reconsidere atitudinea care a fost contradictorie în trecut. Atunci când au apărut incidente psihice în perimetrul său, totul depindea de circumstanțele care guvernau fiecare caz. În unele situații, acestea erau "lucrurile diavolului", iar persoana implicată putea fi trimisă rapid pe rug, în timp ce, în alte situații, "aceasta a fost din voia Domnului" și, în acest caz, individul se trezea canonizat.

Dar, în ultimii ani, biserica, neputând ignora demonstrațiile științifice realizate în universități, a trebuit să le recunoască existența și a preluat aceste investigații ca parte a programei sale de studii și le-a permis reprezentanților săi să meargă în lume

pentru a susține conferințe și demonstrații despre această știință nouă, cu obiectivul evident de a arăta faptul că, în cadrul fenomenelor parapsihologice, apar forțe naturale și că aceasta nu înseamnă că sunt discreditate dogmele care au fost susținute în aceste temple ale teologiei, puse acum față în față cu legea inflexibilă a naturii: "Evoluează sau dispare".

Dar observația importantă care ne interesează este aceea că sistemul controlului mental prezintă aplicații practice pentru canalizarea acestor forțe. Astfel, cursurile accentuează anumite abilități care conțin elemente ce pot fi proiectate în ajutorul dat pentru a rezolva problemele umane. În timp ce întregul proces în parapsihologia oficială investighează separat telepatia, clarviziunea, precogniția, retrocogniția și psihokinezia, sistemul creat de Jose Silva adună toate acestea într-o formă pragmatică, total în acord cu tezele științifice. Sistemul Silva își îndreaptă atenția mai ales către dezvoltarea a două abilități care au dat rezultate clare:

1. Cele cinci simțuri fizice ale omului își au correspondentul, cu un scop mai mareț, în simțurile subiective cu care fiecare ființă umană poate percepe informația mai presus de limitările percepției fizice (ESP).
2. Minte, din planul său subiectiv, poate exercita influență asupra materiei, direcționată asupra sieși sau asupra altora, la orice distanță la care materia poate fi localizată (PK).

În consecință, dezvoltarea acestor abilități constituie comunicarea subiectivă adevărată și, în legătură cu termenul ESP prin care parapsihologia abreviază "percepția extrasenzorială", Controlul mental, păstrând aceleași inițiale, le dă acestora o interpretare mai amplă, identificând ESP ca fiind "proiecție senzorială efectivă".

Pentru a contura clar această temă importantă, vom prezenta în paginile care urmează cazuri autentificate și o explicație detaliată a metodelor pe care parapsihologii le-au folosit în munca lor de laborator în timp ce au studiat aptitudinile diverse care ies la suprafață la aceste fenomene.

Capitolul 5

PARAPSIHOLOGIA - FENOMENE SPONTANE - DEMONSTRAȚII DE LABORATOR

TELEPATIA ȘI CLARVIZIUNEA- Experiențele pe care urmează să le examinăm sunt legate de aceste două aptitudini. Deși, tehnic, ele diferă una de cealaltă, totuși nu putem ignora faptul că sunt strâns legate și uneori se creează confuzii. Pentru a ilustra acest lucru, haideți să prezentăm aici un eveniment din viața autorului. A avut loc în noiembrie 1928.

Un cuplu tânăr care trăia în New York s-a văzut în situația nefericită de a fi despărțiți prin mii de kilometri. Soțul a plecat pe îndepărtata Coastă de Vest pentru a-și căuta un viitor, cu intenția de a-și chema soția imediat ce își va fi făcut o situație. Între timp, soția a rămas cu părinții ei în New York. Ei își scriau foarte des, iar el o informa pe soție despre eforturile pe care le făcea pentru a porni ceva în California, eforturi care nu aveau succes. Soțul a observat că tânăra lui soție părea să-i ghicească gândurile mai mult decât o dată, dovedind uneori o percepție mentală directă și atunci s-au pus de acord să încerce un experiment în telepatie. Aceasta părea a fi ceva interesant, ținând cont de distanța enormă care îi despărțea.

Au ales o dată și o oră, cu diferența de fus orar dintre cele două coaste. Când a sosit momentul, soțul a încercat să-i trimită un mesaj în cuvinte printr-un efort telepatic. Cuvintele pe care voia să le exprime erau "Nu găsesc de lucru. Luna viitoare o să mă întorc acasă la tine." Pentru a se concentra asupra transmisiei sale mentale, s-a izolat într-o cameră în care și-a pus coatele pe un șemineu și a ținut o fotografie mică a soției sale în fața ochilor. Mesajul a fost repetat de câteva ori, în timp ce privea fotografia cu intensitate. În New York, soția s-a retras în camera ei, în încercarea de a primi orice mesaj ar veni către ea.

Câteva zile mai târziu, soțul a primit o scrisoare de la soția sa, care îi povestea experimentul. Iată ce a scris: "La ora stabilită, eram singură, încercând să-mi păstrez mintea liberă în așteptarea cuvintelor tale, dar nu a venit niciun mesaj. În loc de asta, te-am văzut aplecat pe o etajeră, privind îndeaproape ceva ce Țineai în mână".

A fost telepatie? În cazurile de telepatie, transmiterea gândurilor de la o minte la cealaltă fără mijloacele simțurilor fizice este ceva atât de comun încât, în multe țări, nu este considerată remarcabilă. Dar acest experiment, strict privitor la fapte, conține unele trăsături neobișnuite. În primul rând, avem sfârșitul surprinzător- un aspect deosebit de interesant- deoarece, în timp ce acești tineri voiau să transmită un mesaj în cuvinte (telepatie), ceea ce s-a transmis de fapt a fost o imagine (clarviziune). Acest fapt exclude șansa slabă de a explica incidentul ca fiind doar o coincidență deoarece nimic nu a fost mai departe de mințile lor decât un astfel de rezultat ciudat al experimentului.

Pe de altă parte, distanța mare care îi separa este impresionantă, deși vom vedea mai târziu că distanța nu este un factor important în aceste experimente. Totuși, imaginația este stârnită de ideea că, dacă s-ar fi primit un mesaj în cuvinte, acest lucru ar fi fost, probabil, expus instantaneu, adică cu viteza gândului care se crede că este chiar mai mare decât viteza luminii. Citirea minții, transferul gândului și telepatia se supun, la bază, aceluiași principiu. Primele două pot apărea fără cooperarea deliberată sau conștientă a persoanei care a fost la originea gândului. Această experiență poate fi trăită în viața de zi cu zi, între oameni care-și împart viața intim, ca soț și soție, și uneori chiar între om și animalele lui de casă.

Telepatia este considerată mai mult ca un efort conștient, având un transmitător și un receptor care încearcă să comunice în mod deliberat. Au existat o mulțime de demonstrații de acest tip, dar parapsihologia a plasat telepatia pe baza cercetării sistematice care îi putea puncta și măsura manifestările. Nu a fost foarte dificil să se creeze o metodă de testare care este destul de simplă și poate fi aplicată de oricine care dorește să facă încercări similare.

Sub sponsorizarea și ghidarea profesorului William McDougall, s-a început cercetarea în domeniul Percepției extrasenzoriale (ESP) la Universitatea Duke, în anul 1930.

Cel mai proeminent prin entuziasmul și stăruința lui pe parcursul tuturor acelor ani a fost dr. J.B. Rhine care a făcut față cu hotărâre scepticismului de neclintit față de percepția extrasenzorială, utilizând metode care ar putea fi comparabile cu tehnicile de laborator ale altor cercetări științifice. El știa că, pentru a putea exclude argumentul conform căruia ESP nu era decât o șansă pură sau o coincidență, trebuia să repete experimentele sale de multe ori și va trebui să realizeze teste sub un control rigid pentru a nu exista întrebări legate de indicațiile senzoriale. Cu ajutorul descoperirilor din domeniul statisticii, laboratorul de la Universitatea Duke a fost capabil să creeze tehnicile care au făcut posibile numeroase experimente.

Au fost făcute teste de telepatie, clarviziune și precogniție cu ceea ce acum sunt bine-cunoscutele cărți ESP. Într-un pachet de douăzeci și cinci de cărți de mărimea celor de joc există cinci cărți pentru cinci simboluri diferite: Cerc, Pătrat, Cruce, Stea și Val. Când cărțile sunt puse cu fața în jos, matematica probabilităților va da unui subiect speranța de a ghici corect un simbol din cele cinci cărți. La toate cele douăzeci și cinci de cărți, subiectul se poate aștepta să ghicească în medie de cinci ori.

Cele mai bune rezultate se pot obține dacă se amestecă împreună patru pachete, ajungând astfel la un total de o sută de cărți. Pentru un test de telepatie se alege o persoană care transmite și una care percepe. Aceste persoane pot sta față în față la o masă, despărțite de un ecran solid care ascunde pachetul de cărți din mâinile transmitătorului, care le privește una câte una, încercând să transmită o imagine mentală a fiecărei cărți către subiect. Receptorul își notează impresiile sale, formând o listă. Descoperirea prin șansă nu ar trebui să aibă o medie mai mare de una la cinci cărți și orice cifră mai mare înseamnă că alt factor în afară de șansă a intrat în scenă.

Întregul sistem este bazat pe legea probabilității care este, întâmplător, același principiu pe care companiile de asigurări din toată lumea îl aplică ca bază a ratelor lor, politiciilor lor și a

profiturilor deloc de neglijat. Când aceste medii sunt stabilite la o serie lungă, putem sta liniștiți că sunt tot așa de sigure ca și Stânca Gibraltarului. Aceste cărți care au fost folosite mult în Institutul de Parapsihologie erau departe de a fi un joc de amuzament. Acești oameni de știință au găsit cu adevărat o metodă de testare, simplă în esență și, cu toate acestea, putea servi scopurilor cerute de gândirea științifică, adică un sistem care putea fi folosit în mod controlat, încercări care puteau fi repetate și rezultate care puteau constitui obiectul unor analize și statistici.

Aceste cărți care erau ideale pentru experimentarea telepatică au fost deja folosite mulți ani în aceste investigații. Ele s-au dovedit a fi folositoare și în alte teste, la fel de importante: Clarviziunea și Precogniția. Rezultatele obținute erau atât de revoluționare încât, curând, dezbaterile academice se dezlănțuiau, cam în același fel ca și în cazul altor descoperiri pe care le-am menționat și care au provocat controverse cu mai puțin de o sută de ani înainte.

Clarviziunea, în contrast cu fenomenele telepatice, nu depinde de o altă minte care trimite, intenționat sau altfel, o imagine sau un mesaj în cuvinte. Este o aptitudine care permite receptorului să "vadă" altfel decât prin mijloace optice. Este un dar misterios care le dă unor oameni, mai mult decât altora, posibilitatea de a vizualiza lucruri care nu se află în câmpul lor vizual fizic. Aceste viziuni nu depind de distanță și, în plus, chiar distanța este cea care le face mai demne de atenție.

El arată și faptul că obstacolele nu se interferează. În cale ar putea fi un zid gros, o farfurie de plumb, sticlă sau orice alt material care blochează electricitatea sau magnetismul și totuși imaginea trece prin acestea fără piedici. În plus, lanțurile muntoase sau curbarea terestră, care sunt obstacole pentru undele care se transmit în linie dreaptă, ca semnalele TV, nu se interpun și nu blochează în niciun fel această manifestare a ESP. Totuși, echipele de cercetători nu au început cu încercări complicate; la început, s-au mulțumit să localizeze un operator și un subiect receptor care stăteau la o masă, despărțiți de un ecran.

Aveau întotdeauna grijă să ascundă pachetul de cărți de ochii receptorului pentru că, deși cărțile erau cu fața în jos în acest test, era întotdeauna posibil ca subiectul să fie ghidat de unele

însemne sau marcaje nedetectate de pe spatele cărților. În cadrul acestor teste, operatorul sau transmițătorul se abținea și de a se uita la fața cărții. El o puneă doar cu fața în jos pe masă, iar receptorului i se cerea să o "vadă" prin intermediul clarviziunii și să întocmească o listă conform imaginilor pe care și le-a închipuit. Se păstra cu atenție ordinea în care au fost puse cărțile și era comparată mai târziu cu lista scrisă de către subiect.

Înainte de a oferi rezultate detaliate asupra ambelor tipuri de experimente, telepatia și clarviziunea, este interesant de notat faptul că rezultatele statistice, în ambele cazuri, au fost foarte asemănătoare. În plus, oamenii de știință care făceau cercetări au ajuns deja la concluzia că ar fi dificil să separe o percepție de cealaltă, deoarece, atunci când operatorul se uita la cărți și trimitea imaginile prin gând peste masă în testele de telepatie, cum se putea ști dacă receptorul primea un mesaj telepatic sau vizualiza imaginea de pe carte prin intermediul clarviziunii? Această confuzie posibilă a fost rezolvată mai târziu prin intermediul unor metode speciale deoarece era chiar soluția la aceste probleme încurcate pe care parapsihologii intenționau să le rezolve cu dedicație și răbdare.

Anticipând confruntările care urmau să apară împotriva legii probabilităților, acești oameni care urmăreau această știință nu au fost satisfăcuți doar de simple teorii. Ei au împărțit cărțile de mii de ori cu mâinile și prin mijloace mecanice, notând cu atenție rezultatele, fără scopul unei testări telepatice sau de clarviziune, ci doar ca o simplă confirmare a mediilor naturale a șansei. Au avut întotdeauna dreptate, menținând numărul de cinci răspunsuri corecte la fiecare douăzeci și cinci de cărți. Având acest număr stabilit ferm în practică ca și în teorie, era evident faptul că orice rezultat deasupra mediei- mai ales în cazul unor teste lungi-ar fi fost semnificativ.

Datorită faptului că aceste cercetări au fost făcute mai ales în laboratoarele colegiilor, nu a fost dificil de găsit voluntari dintre studenți. Acești tineri erau bucuroși să coopereze din pură curiozitate, ca o contribuție la cercetare, sau pentru că ei credeau că au detectat aptitudini speciale la ei. În perioada primilor trei ani,

la Universitatea Duke, testele de telepatie sau clarviziune erau făcute în serii totalizând 85.000 de cărți. Au fost folosiți subiecți de multe tipuri și laboratorul a făcut progrese în metodele sale.

Printre alte lucruri, rezultatele testelor nu le-au fost anunțate subiecților pentru că se considera că astfel de informații ar putea avea efecte secundare, din cauză că subiecții receptori ar putea fi influențați psihologic de încurajare, dezamăgire sau presiunea nervoasă de a ști ce scor au avut.

Au existat câteva fapte incredibile. Un tânăr a ghicit corect nouă cărți la rând și, curând după aceea, la o altă încercare, a ghicit de cincisprezece ori consecutiv. Conform legii șansei matematice, aceasta s-ar fi putut petrece ca o coincidență de o dată la 30 de miliarde de ori. O fetiță, căreia i s-au promis bomboane dacă avea punctaj bun, a închis ochii și a ghicit toate cele douăzeci și cinci de cărți fără să rateze vreuna!

Dar semnificația cea mai mare a acestor experimente nu a fost dată de aceste instanțe uluitoare. Ceea ce a avut cu adevărat o valoare științifică înaltă ca și dovadă au fost rezultatele colective obținute prin cele 85.000 de cărți, care au fost notate cu atenție și verificate încrucișat în acei trei ani de început, deoarece, într-o serie atât de lungă, orice deviere de la medie ar fi considerată ca ceva cu adevărat semnificativ. Dacă am exprima acest rezultat în termeni de probabilitate obținut prin șansă, ar fi foarte dificil de a citi numărul deoarece ar fi așa de lung încât nu ar încăpea pe această pagină.

Cam atât ar fi de spus despre prima perioadă de cercetare de la Universitatea Duke, dar trebuie să ținem minte că munca a continuat fără întrerupere timp de patruzeci de ani, nu doar în acea universitate, dar în multe alte centre din toată lumea. Experimentele cu cărțile, în condiții variate ar putea acum ajunge la un total de sute de mii, iar echipele care le-au condus în colegii și laboratoare sunt justificate să simtă că au reușit să demonstreze clar faptul că, în om, există elemente care operează independent de canalele senzoriale.

Una dintre particularitățile observate este aceea că distanța nu modifică scorurile subiecților. Rezultatele erau asemănătoare chiar dacă operatorii stăteau față în față, despărțiți de un ecran, sau dacă receptorul era închis într-o altă clădire la sute de metri sau chiar la o distanță de mai mulți kilometri. Deci, oricare ar fi numele acestui element necunoscut de cunoaștere directă care există în om în stare latentă, au existat indicii clare că nu era restrâns de către legile fizice ale spațiului sau limitările timpului, după cum vom vedea în capitolele următoare.

Pentru a evalua rezultatele testării telepatiei fără a le confunda cu cele ale clarviziunii, echipele de laborator au creat un anumit tip de cercetare cunoscut ca telepatie "pură", în care nu s-a folosit niciun pachet de cărți în mod fizic, ci o serie de cărți imaginare care erau prezentate doar în formă mentală. Adică, transmitătorul se gândea la o carte și i-o comunica unui alt operator care stătea lângă el pe post de martor.

Receptorul, aflat într-o altă clădire la o distanță de o sută de metri, și-a sincronizat anterior ceasul cu cel al echipei care transmitea și a încercat să recepteze informația telepatică în mintea sa, informație care exista doar în imaginația operatorului, nu cărți vizibile din punct de vedere fizic.

În acest mod, receptorul nota o carte în fiecare minut pe parcursul a douăzeci și cinci de minute. Aceste încercări legate de telepatia pură și alte teste similare au fost realizate de multe ori cu rezultate pozitive, dar mediile lor nu diferă foarte mult de acelea obținute prin clarviziune, așa că se presupune cu tărie că ambele sunt manifestări ale aceleiași activități necunoscute care operează în afara simțurilor.

PRECOGNIȚIA- CUNOAȘTEREA VIITORULUI **RETROCOGNIȚIA- CUNOAȘTEREA TRECUTULUI**

Privind înapoi la munca lor, parapsihologii au simțit că telepatia și clarviziunea erau simple în comparație cu genul de muncă care îi aștepta acum. Activitatea care urma să fie testată ca pasul următor al programului lor se asemena cu clarviziunea, dar era diferită de aceasta printr-un aspect esențial pentru că implica o caracteristică dintre cele mai uluitoare: timpul, viitorul.

Cazurile spontane care i-au condus înspre preluarea acestei sarcini de lucru noi prezentau un număr copleșitor de evenimente în care subiectul a perceput situații care nu au avut loc încă. Cu alte cuvinte, aceasta era abilitatea Profeției.

Acest efect a apărut într-un mod neașteptat chiar și atunci când cercetătorii realizau alte tipuri de testare. Acesta a fost și cazul când profesorul Whately Carington de la Universitatea din Cambridge a realizat un experiment asupra clarviziunii și care a condus, în mod surprinzător, spre această zonă importantă. Utilizând contactele pe care le avea cu corespondenți aflați în locuri diferite din Anglia, Olanda și Statele Unite, profesorul a stabilit un program în care, pe parcursul a zece seri succesive, el alegea un obiect la întâmplare și, după ce îl desena, prindea desenul de o draperie a biroului său, lăsându-l acolo peste noapte, sigilând ușa camerei.

Corespondenții din locațiile lor de la distanță încercau să perceapă desenul prin intermediul clarviziunii și să deseneze o imagine așa cum o vedeau cu ochii minții. Zece seri la rând formau o serie și s-au realizat mai multe serii. În fiecare dimineață, prietenii lui Carington îi trimiteau desenele prin poștă la Cambridge. Apoi profesorul a rugat o autoritate să le aprecieze, o persoană căreia nu i s-a spus despre natura exactă a experimentului. El doar a acordat "unu" pentru asemănare bună, "o jumătate" pentru o asemănare aproximativă și "zero" pentru un desen care nu avea nicio asemănare cu desenul țintă.

Rezultatele nu au fost concludente în ceea ce privește clarviziunea, dar profesorul și ajutoarele sale au observat un fenomen ciudat, acela că, de câteva ori, unii dintre subiecții săi percepuseră imaginile înaintea timpului. Acest lucru părea să indice faptul că unii corespondenți primeau uneori imaginea mentală a țăntelor care urmau a fi puse pe draperie cu o seară sau două mai târziu. A fost uimitor pentru că nici chiar profesorul nu știa dinainte ce obiecte va selecta.

Acest efect este cunoscut ca "Deplasare în timp" și a fost observat și în alte experimente ca și cele în care se prezentau cărți ESP, iar subiecții prezentat indicații ale unei clarviziuni deplasate, ghicind nu doar cartea care era pusă cu fața în jos pe masă, dar și

cea care urma. Astfel, în testele profesorului Carington, cât și în alte cercetări realizate în alte locuri, precogniția s-a arătat fără a fi căutată.

Fiind clar că ipoteza precogniției era aparentă, a devenit evident faptul că trebuia testată îndeaproape. De fapt, nimic nu părea la fel de urgent și important ca experimentarea controlată a profeției. E adevărat, ne putem întreba de ce, ținând cont de toate practicile multiple și poveștile care pretindeau că implică profeția din multe țări, de-a lungul istoriei, problema nu a fost supusă unei investigații sistematice.

Am descris evenimentele care au apărut în mod neașteptat în conexiune cu cercetarea, dar este la fel de util să ne îndreptăm atenția către experiențele spontane de acest fel care se produc în viața cotidiană. Haideți să privim un caz care indică spre această aptitudine precognitivă pe care Parapsihologia a recunoscut-o ca fiind pasul următor, după telepatie și clarviziune, deja susținute ferm de statistici.

O femeie tânără, care frecventa unul dintre colegiile de renume din Anglia, pe când se alătura colegilor ei la o gustare, le-a spus cât suferea după ce a văzut în ziarul de dimineață că una dintre profesoarele lor murise de atac de cord în ziua anterioară. Colegii de clasă au fost șocați de durere, dar, deoarece exista doar un cotidian în acel orașel, ei au ajuns curând să comenteze faptul ciudat că niciunul dintre ei nu au văzut o astfel de informație. Au căutat un exemplar al cotidianului și nu au reușit să găsească știrea respectivă niciunde.

Curând s-au despărțit și au plecat la cursuri, în timp ce fata care a adus vestea a rămas, stând jos, încercând să-și dea seama dacă nu visase întreaga poveste. Profesoara era vie și sănătoasă, dar, trei zile mai târziu, ea a suferit un atac de cord și a murit, după care ziarul local a publicat știrea și a anunțat slujba funerară, exact așa cum "văzuse" fata.

Această întâmplare este tipică precogniției spontane. Subiectul "vede" sau cunoaște un eveniment înainte ca el să se producă, iar cunoașterea poate ajunge sub forma unei viziuni interne sau a unui vis.

Acesta era un tip de fenomen care avea neapărat nevoie să fie luat în considerare deoarece oamenii de știință știau că se află în fața unei întrebări pe care nu au testat-o niciodată în mod serios și poate că nimic din istorie nu era mai revoluționar sau opus într-un mod mai radical credințelor științei contemporane. Posibil că nici heliocentrismul, evoluția sau relativitatea nu au fost domenii care să producă asemenea controverse ca acesta.

Istoria și viața cotidiană sunt pline de incidente în care se arată viitorul într-un vis sau prin premoniții vagi. Se poate spune că, dacă nu iese nimic din asta, premoniția fără valoare este curând dată uitării și devine remarcabilă doar atunci când se dovedește a fi corectă, dar acest lucru nu explică dovezile adunate care au condus, în mod inevitabil, parapsihologia înspre cercetarea și testarea unui eveniment atât de des repetat. Societatea de Cercetări Psihice din Londra are înregistrări extinse ale unei colecții mari de cazuri verificate de acest tip. Acestea au fost verificate cu atenție pentru a elimina orice ar fi putut fi considerat ca o explicație senzorială, percepută în mod incoștient.

Chiar dacă se numește precogniție, premoniție sau profeție, orice încercare de a verifica astfel de fenomen este o problemă complexă și de cea mai mare seriozitate, dar investigațiile care au fost făcute de către această societate din Londra au implicat oameni cu o integritate științifică înaltă, iar rezultatele lor indică spre existența unei puteri mentale care nu este ancorată în limitările normale ale timpului. Am putea cita materiale multiple și fascinante, dar, de fapt, doar puțini oameni nu au avut contact direct sau indirect cu evenimente similare în care străfulgerări ale viitorului au fost detectate într-un fel sau altul.

Ar fi mai instructiv să vedem cum prietenii noștri, cercetătorii răbdători ai acestei științe noi, au reușit să creeze metode iscusite prin care aceste fenomene ar putea fi "prinse în clește și puse sub observație." Din fericire, această aptitudine, deși are o importanță mult mai mare, s-a acordat la instrumentele simple pe care parapsihologii le-au creat deja. Cărțile ESP care au servit și încă servesc atât de bine în testarea telepatiei și clarvizionii, erau

potrivite și pentru a examina acest dar pe care unii oameni par să îl posede- revelarea viitorului.

Pentru a examina această aptitudine cu metode dovedite, parapsihologia le cerea acum subiecților să prezică cartea care urma să apară. Condițiile de bază erau, desigur, ca nimeni să nu știe dinainte ordinea cărților în pachet, iar cărțile să fie amestecate complet. Au fost realizate două liste independente, subiectul își va scrie prezicerea și apoi operatorul va da cărțile și va face o listă cu ordinea în care au apărut. Totuși, a devenit în curând clar că un astfel de test putea fi greșit deoarece, dacă pachetul era deja pe masă, subiectul ar fi putut "să vadă" cărțile prin clarviziune directă. Era necesar să se găsească o altă modalitate. I se cerea subiectului să facă o listă de presupuneri cu mult timp înainte de evenimentul în sine. Pentru ca să fie un caz adevărat de profeție, subiectului i se cerea să-și formuleze lista cu o lună înainte de împărțirea propriu-zisă a cărților, cu mult înainte ca aceste cărți să fie pregătite pentru test.

Această listă predictivă era semnată și sigilată într-un plic, cu martorii de rigoare, și, când venea timpul testării, cărțile erau amestecate mecanic. Doar atunci se deschidea plicul și se comparau cele două liste. Astfel de metode ar putea părea excesive, dar haideți să ținem cont de faptul că mizele științifice erau înalte și, dacă oamenii ar putea avea unele abilități ascunse de a cunoaște viitorul și trecutul (retrocogniție), totul pare a indica către ipoteza posibilă că *timpul* poate fi un prezent constant și static. Atunci ne aflăm pe marginea unui vârtej în care principiile de bază ale timpului și spațiului dispar, ducând cu ele solul ferm pe care stătea umanitatea.

Rezultatele matematice ale acestei munci erau comparabile cu descoperirile anterioare obținute în cadrul cercetărilor ESP și nu există nicio teorie în fizică care să explice astfel de rezultate. Propria lor apariție este un fapt concret și ireductibil care sfidează orice concept ferm al cauzalității fizice pe care l-a avut vreodată omul. Nu poate fi nicio îndoială că ceea ce s-a descoperit în cadrul acestor experimente, când se va accepta pe deplin, va aduce revizuirii fundamentale în lumea științei.

Este dificil să concepem o noțiune care va lega toate cele trei faze într-o noțiune abstractă unică: ieri-azi-măine. Pentru a înțelege posibilitatea unei astfel de teorii, haideți să ne imaginăm un călător care merge pe un drum prăfuit de la țară. El trece prin orașe, păduri și pajiști, dar nu poate ști ce se află în fața lui pentru că peisajul este deluros și astfel vederea sa este limitată. În curând ajunge pe coama unui deal și de acolo poate vedea nu doar peisajul pe care l-a lăsat în urmă, ci și ceea ce se întinde în față: viitorul călătoriei sale. El va ști ce îl așteaptă, crângurile, râurile, câmpiile pe care le va traversa. Avem astfel un mod simplu de a concepe cum acea coamă de deal poate reprezenta pentru călător situația prezentă din care i se permite să vadă trecutul și viitorul călătoriei sale, cu alte cuvinte: retrocogniția și precogniția drumului.

În afara acelor multe cazuri pe care atât Societatea de Cercetări Psihice din Londra, cât și cea din New York le păstrează în dosarele lor, se poate menționa și faptul că Institutul de Parapsihologie din Durham, N.C., păstrează un dosar cu mai mult de 10.000 de cazuri care sunt clasificate cu răbdare. Un procent mare dintre acestea prezintă incidente legate de precogniție.

Acesta este un dar tot atât de vechi ca și umanitatea, iar profeții, care erau pur și simplu oameni înzestrați cu abilitatea precognitivă, erau considerați cetățeni proeminenți în toate țările și civilizațiile, chiar dacă erau înzestrați cu adevărat sau simulau ingenios. Deci, nu ducem lipsă de dovezi multiple a faptului că acest fenomen este bine documentat atât în trecut, cât și în prezent, dar o privire realistă asupra subiectului ar putea primi o greutate mai mare datorită descoperirilor parapsihologiei, cu testele sale scrupuloase și sistematice, bazate tot timpul pe o analiză statistică strictă.

La cererea oamenilor de știință devotați parapsihologiei și, în special, grupului care a lucrat la Universitatea Duke, metodele lor au fost investigate de către un corp de experți cu o reputație înaltă: Institutul American de Statistică Matematică. Raportul publicat enunța clar că investigația lor a stabilit faptul că, presupunând că experimentele au fost conduse în mod corect, analiza statistică era, în esență, validă și, în plus, dacă aceste

investigații urmau să fie atacate în mod cinstit, acest lucru ar trebui făcut pe un alt teren decât cel al matematicii.

Aflăm, astfel, că testarea precognitivă, cât și munca anterioară au fost clar aprobate de către matematicieni și realizate cu atenție de către observatorii care au aplicat metode cerebrale, înconjurați de toate precauțiile descrise și multe altele care ar fi prea obositor să le mai enumerăm. S-ar putea spune, atunci, că, în acest punct, investigatorii au stabilit aceste trei abilități extrasenzoriale în afara oricărei îndoieli: telepatia, clarviziunea, precogniția.

Urmând această cale într-o succesiune logică, era evident faptul că cercetătorii vor ajunge la concluzia că, dacă mintea putea comanda uneori proiecția cu ajutorul căreia să avanseze în timp, ar fi putut și să meargă înapoi spre trecut, abilitate care s-ar numi atunci: Retrocogniție.

Dosarele stufoase din toate aceste centre de interes psihic conțin cazuri numeroase în care, printre circumstanțe variabile, a apărut și experiența cunoscută sub numele de retrocogniție. Părea că există două tipuri de reacții la aceste evenimente. Primul grup prezenta, în mod repetat, acel bine-cunoscut sentiment de "am mai fost acolo înainte", în timp ce vizitau un loc sau un edificiu vechi în care subiectul nu ar fi putut să intre înainte de acel moment. Această impresie este uneori atât de puternică încât o persoană poate spune fără ezitare ce se găsește în spatele ușii următoare sau înainte de a înainta în altă parte.

Este dificil să găsim o explicație normală a acestor cazuri, pentru că, dacă ar fi vorba doar de o cunoaștere datorată clarviziunii, anterioară vizitării locului sau vizionarea locului într-un vis pe care nu ni-l amintim, ar fi o întâmplare comună și ar trebui să aibă loc în case noi și case vechi în mod egal, dar aceste impresii au loc de obicei în clădiri vechi pe care subiectul nu le-a cunoscut niciodată și, deseori, în proprietăți private ale căror fotografii nu se pot obține foarte ușor. În plus, acest fenomen are loc frecvent în timpul unor călătorii în părți ale lumii pe care persoana respectivă nu le-a văzut niciodată.

Această experiență este întotdeauna neobișnuită și destul de neliniștitoare deoarece, atunci când se petrece în locuri datând cu multe secole în urmă, există întotdeauna un sentiment marcant, deși rareori recunoscut, al unei vieți anterioare.

Cealaltă formă în care retrocogniția apare uneori este descrisă cel mai bine în următoarea povestire:" În data de 23 februarie 1890, domnișoara Aimes și cu mine ne aflam în "Cușcă" (Capela Hungerford a Catedralei din Salisbury) când ea mi-a spus că a văzut deodată un ceremonial grandios în timpul slujbei. Se părea că exista un scaun înalt care împiedica vederea înspre cor și, treptat, locul părea să se fi umplut cu preoți și alți oameni îmbrăcați în veșminte somptuoase. Apoi a văzut un bărbat înalt, umblând încet, îmbrăcat în roșu și cu o dantelă albă pe deasupra. Ceva brodat în aur îi atârna în jurul gâtului până jos la picioare și pe cap avea o pălărie largă, ceva în genul unei berete cu o broderie frumoasă. Era urmat de trei sau patru bărbați îmbrăcați asemănător lui, cu haine scumpe, și mulți băieți îmbrăcați în roșu și dantelă albă care țineau în mâini lumânări, cărți și așa mai departe.

Locul era plin de oameni și era evident o ocazie specială. După ce figura centrală a îngenunchat în fața scaunului, a rămas acolo un oarecare timp, cu fața către vest, apoi s-a ridicat și câțiva bărbați tineri au ridicat scaunul în aer, l-au dus pe sus și l-au pus în fața altarului, încă cu fața către vest. Apoi figura principală a urcat scările și s-a întors către est. (Întregul aranjament al altarului așa cum l-a văzut domnișoara Aimes era total diferit de cum era în prezent și, mai târziu, a fost identificat de către lordul Radnor ca fiind corect pentru acea perioadă). Acum el nu mai purta nimic pe cap, în timp ce a stat în genunchi o perioadă de timp și apoi, cel mai bine îmbrăcat dintre celelate figuri a pus ceva de genul unei mitre mari pe capul bărbatului și s-a retras, în timp ce figura principală a mers către scaun și s-a așezat cu fața către congregație. Domnișoara Aimes a spus că l-a văzut mai târziu mort într-un sicriu cu Crucea Winchester pe piept. L-a descris ca fiind un bărbat înalt, masiv, proaspăt bărbierit, cu un păr cârlionțat și o piele foarte deschisă.

Domnișoara Aimes s-a întrebat, în mintea sa, ce era acel lucru pe care l-a "văzut" și răspunsul i-a venit slab: "Instalarea lui Briant Uppa"- apoi numele i-a revenit mai clar: Birant Duppa. "Când ne-am întors acasă, discutam după ceai și eu am luat *Istoria din*

Wilshire de Britton și i-am spus domnișoarei Aimes râzând: "Acum o să-l caut pe episcopul tău". Paginile în care erau numiți episcopii nu fuseseră tăiate pe margini. Le-am tăiat și, spre încântarea noastră, am găsit la pagina 1249: Briant Duppa sau de Uphagh, D.D., tutorele Prințului Charles. Tranferat la See of Chichester. Episcop. 1647....destituit curând de către Parlament. Numit după Restaurație în See of Chichester."

Această întâmplare este notată în întregime în lucrarea "Personalitatea Umană" de F.W.H.Myers.

Două dintre formele cele mai comune de retrocogniție au fost prezentate anterior. În ceea ce privește demonstrațiile de laborator, această putere de cunoaștere a trecutului este dificil de testat într-o manieră satisfăcătoare dintr-un motiv foarte simplu. Să presupunem că se folosesc o serie de cărți și, mai târziu, unui subiect i se cere să "privească" în trecut și să enunțe retrocogniția sa asupra evenimentului. Cum ar putea fi făcută comparația cu cărțile care au fost selectate? Ar fi necesar să se țină o foaie de evidență și, dacă o astfel de notație ar exista undeva, subiectul ar putea percepe prin intermediul clarviziunii, "văzând" conținutul listei oriunde ar fi ea păstrată, fără să privească cu adevărat în trecut.

Din această cauză și până în momentul în care cei care experimentau au putut să creeze mijloace de supunere a acestei aptitudini standardelor tehnicilor de laborator, știința a trebuit să se declare mulțumită pentru moment de dovedirea, pe cât posibil, a autenticității cazurilor spontane numeroase care au fost înregistrate și să presupună că, dacă este posibil ca mintea să aibă viziuni ale viitorului, ar fi chiar mai probabil ca evenimentele din trecut să poată fi de asemenea percepute.

PSIHOKINEZIA (PK)- EFECTELE MINȚII ASUPRA MATERIEI

Până acum, am urmat știința pe tărâmul ESP, adică procesele mentale subiective sau experiențele psihice care-i aduceau individului cunoștințe sau informații căutate intenționat sau nu. Dar, acum, următoarea preocupare a oamenilor de știință era încărcată de promisiunea unei cercetări chiar mai palpante

deoarece și-au pus noi întrebări. Ce efect are gândirea asupra universului fizic? Cum poate acționa mintea asupra materiei?

Părea logic să se poată deduce faptul că, dacă în ESP subiectul obținea ceva de la obiect- ca în cazul clarviziunii- printr-o contracarare simplă, subiectul ar putea de asemenea să exercite un efect asupra obiectului. Dacă ar putea fi dovedite, astfel de fenomene s-ar încadra destul de natural în Legea reacției.

Astfel ajungem acum la experiențele psihokinezei, cunoscută în interiorul și în afara sferelor științifice ca PK. Aceasta aparține, fără îndoială, zonei efectelor psihice, dar, spre deosebire de ESP, nu este o cunoaștere directă care merge pe scurtături în jurul simțurilor. Dacă apare vreun efect direct în acest caz, nu este acela al unui substitut pentru sistem senzorial, ci mai degrabă ca o acțiune care înlocuiește funcțiile sistemului motor. Are legătură cu materia și mișcarea, și are ceva în comun cu celelalte fenomene psihice, faptul că operează în forme care nu au fost considerate "naturale" fiind ceva în legătură cu care chiar știința nu era sigură dacă să-l clasifice ca activitate psihică sau pur mentală.

Psihokinezia sau PK nu era un termen nou și nici pe departe o experiență nouă atunci când investigatorii acestui secol s-au hotărât s-o plaseze în cadrul scopului cercetării. S-a observat, de-a lungul anilor, că gândurile, puterea minții, sugestia, ar putea avea efecte asupra materiei. Era bine-cunoscut faptul că starea mentală a unui subiect putea provoca efecte fizice asupra propriului său corp, cu sau fără cooperarea voinței sale. De exemplu, istoria este bogată în povestiri despre indivizi care, în condiții de groază sau anxietate extremă, încărunțeau într-un timp foarte scurt, chiar peste noapte.

În timpul ultimelor două mii de ani, au apărut și multe cazuri ale fenomenului mistic cunoscut sub numele de "stigmata", care, fără să aibă o explicație satisfăcătoare până în zilele noastre, se încadrează în categoria fenomenelor psihice deoarece cauzează sângerarea la unii indivizi în fiecare an, în perioada Paștelui, din cauza unor răni identice cu cele de care a suferit Iisus Hristos și în același locuri pe corp:

În afară de efectele pe care un subiect le-ar putea induce asupra propriului corp, există și un alt tip de schimbări care pot fi făcute asupra unui individ prin acțiunea mentală a altuia.

Aceasta se referă la hipnoză, în care pulsul unui subiect poate fi modificat din voința operatorului sau corpul său este făcut să asculte sugestii ca și în cazul când persoanei aflate sub o asemenea vrajă i se spune că-i vor apărea bășici pe anumite părți ale corpului și, în marea majoritate a cazurilor, chiar și când se controlează cu atenție condițiile de desfășurare a experimentului, s-a raportat că bășicile au apărut în realitate. Știința medicală nu are încă explicații pentru astfel de rezultate, dar este clar că aceste cazuri demonstrează puterile mentale ale unui om care pot cauza efecte fizice asupra corpului unui alt om.

Am putea fi înclinați să presupunem că aceste efecte sunt în totalitate auto-induse la comanda unei mentalități puternice care plantează sugestii vorbite, într-o minte mai slabă. Dar să "determini" anumite acțiuni asupra unei alte persoane nu trebuie să folosești neapărat un ordin vorbit. Scriitorul își amintește un caz sugestiv:

Fratele meu, James, era intermediar de vânzări de aparate electrice pentru profesia medicală. Printre clienții lui era și un doctor care își ajuta munca prin practici de hipnoză. Într-o zi, în timp ce fratele meu se afla în biroul doctorului discutând vânzarea unui aparat nou cu raze X, recepționera a anunțat că un pacient, domnul Sidney Tolland, a sosit și aștepta în biroul de afară. Fratele meu s-a pregătit să plece și a remarcat faptul că el a înțeles că doctorul îi făcea domnului Tolland tratament prin hipnoză i-a spus doctorului că ar vrea să fie martor la aceste tehnici, dacă era posibil. Doctorul nu a avut nicio obiecție și, pentru a-i face o demonstrație fratelui meu, l-a rugat să rămână deoarece domnul Tolland era un prieten comun. "Acest pacient special", a spus doctorul, "se află acum sub controlul meu hipnotic în mare măsură și îl pot introduce într-o transă chiar fără să-l privesc. Când va intra, și în timp ce stăm de vorbă, îi voi oferi o țigară pe care o voi marca ușor acum la jumătate, cu vârful stiloului meu. Vei observa că, în timp ce vorbim și fără ca eu să-l privesc pe domnul Tolland în ochi, el va adormi atunci când țigara va arde până la semn."

Pacientul a intrat, s-au schimbat saluturi și au început să circule țigările între noi, așa cum a fost prestabilit. În timp ce doctorul se prefăcea a fi ocupat cu niște hârtii, fratele meu arunca priviri înspre țigara din care fuma domnul Tolland în timp ce discutau. Când țigara a început să ardă spre locul marcat, pacientul prezenta stări de somnolență și, câteva secunde mai târziu, se afla într-un somn hipnotic total.

Nu ar trebui să pară prea straniu atunci când astfel de evenimente au loc ca o conexiune între ființele umane. Trebuie să ne amintim despre curenții care unesc oamenii și sunt deja confirmați pe scară largă prin intermediul evenimentelor comune de telepatie și hipnoză, dar atunci când luăm în considerare posibilitatea ca mintea să producă efecte asupra *materiei inerte*, ajungem într-un teritoriu ciudat. Există relatări despre oameni din India care au învățat secretele puterii mentale până la punctul în care pot sparge o vază sub impactul voinței lor, dar aceste lucruri par mai mult ca fiind legende care vin din țări misterioase, unde misticismul oriental se împletește cu povestiri ale trucurilor făcute de fachiri itineranți, iar acestea ne aduc o imagine nebuloasă, foarte îndepărtată de realitățile care formează lumea noastră.

Cu toate acestea, nu a fost necesar să mergem atât de departe pentru a prinde firul care ne va conduce către testarea în laboratoare. Avem chiar aici, în SUA, propria noastră marcă și propria lume de fachiri itineranți în Las Vegas, acea lume colorată de jucători la jocuri de noroc, care continuă să încerce, cu toată puterea voinței lor și din adâncul plămânilor, strigând "șapte sau zece" care ar putea canaliza toți acei dolari argintii spre buzunarele lor- o încercare aproape imposibilă pe termen lung la jocuri unde chiar proprietarii "casei" stabilesc regulile jocului.

Toți acești cetățeni fericiți, chiar dacă sunt oameni de afaceri prosperi, jucători vechi sau funcționari care au plecat în week-end, au ceva în comun. De când erau băieți, au simțit, poate pe o alee a orașului sau, mai târziu, sub o pătură a armatei, cum este să aibă în mâini fragmente mici ale materiei care, dacă se rostogoleau, puteau să le îndeplinească dorințele atunci când ei comandau, se rugau sau înjurau zarurile mici în mișcare.

Aceștia ar putea fi jucători ocazionali sau obișnuiți, dar, dacă cineva i-ar întreba, majoritatea ar recunoaște, probabil, că uneori pot simți cu claritate puterea de a comanda zarurile, mai ales atunci când au "o mână bună".

De-a lungul istoriei, jucătorii de jocuri de noroc au crezut că, uneori, pot ghici o carte sau numărul unui zar și au încercat cu sinceritate să utilizeze puterea "voinței" pentru a influența rezultatele atunci când momentul era foarte important pentru ei. În mod cert, oponenții doreau rezultatele opuse și ambele forțe aveau tendința de a se neutraliza unele pe altele. În ciuda acestui fapt, se părea că există indicații asupra faptului că oamenii chiar ar putea să influențeze aceste lucruri și asta era de ajuns pentru parapsihologi pentru a-și arunca plasele în ape tulburi.

S-a ajuns curând la un acord că, pentru această cercetare, cărțile ESP nu erau un instrument potrivit. Ținta era de a stabili dacă ar putea exista o bază de a sonda capacitatea minții de a influența materia suficient încât aceasta din urmă să-și modifice comportamentul normal, de aceea s-a hotărât ca zarurile să fie lucrul care ar putea indica posibilitatea minții de a acționa atunci când materia ar putea fi prinsă într-un moment favorabil, adică în timpul dinamicii mișcării. Aceasta era cunoscută ca fiind cercetarea PK și urma să necesite o tehnică specială, dar una care să rămână ancorată ferm și sprijinită de rădăcinile formidabile ale statisticii matematice.

Primele experimente, în care subiectul a încercat să influențeze căderea zarurilor prin puterea gândului, erau încurajatoare, deoarece s-a observat repede că au apărut devieri de la rostogolirea normală a zarurilor. Principiile de bază erau destul de simple. Un zar este un cub cu șase fețe. Dacă este făcut cum trebuie, cu toate fețele de aceeași mărime, toate unghiurile tăiate drept și uniform, fără să aibă variații de greutate pe oricare dintre laturi, atunci fiecare dintre aceste fețe vor apărea deasupra cu o frecvență egală la mai multe rostogoliri. Desigur, zarurile pentru jocurile de noroc au fețele numerotate de la unu la șase și, din nou, teoria ca și practica confirmă că fiecare dintre aceste fețe va fi în sus o dată la șase aruncări, astfel încât, după 6000 de

aruncări, fiecare număr va fi apărut de aproximativ 1000 de ori. Orice variație de la această medie se ridică la puncte zecimale și, la serii lungi, devin din ce în ce mai mici.

Acest fenomen a fost valabil atât timp cât nimeni nu a încercat să influențeze zarurile prin "voință" sau străduindu-se să obțină un rezultat special prin intermediul minții, dar, când unii subiecți mai înzestrați cu abilitatea de PK au încercat din greu să facă un număr să apară, s-a văzut că media de unu la șase- adică probabilitatea matematică- a suferit schimbări semnificative.

Aceste încercări s-au dovedit a fi populare, iar oamenii de știință nu au dus lipsă de numeroși subiecți care s-au oferit voluntari pentru a-și încerca abilitatea de a influența zarurile. S-a menționat faptul că multe dintre aceste centre și laboratoare sunt localizate în cadrul universităților unde studenții sunt invitați cu sinceritate să acorde ajutor ca și subiecți în cadrul cercetărilor parapsihologice și, în acest tip special de testare, aruncarea zarurilor, existau oferte atractive pentru subiecți. Una ar fi posibilitatea de a vedea rezultatele imediat, nu ca și în cazul experimentelor ESP care necesitau verificări amânate și atente ale fișelor de punctaj înainte ca subiectul să-și poată afla capacitatea. Pe de altă parte, în cadrul acestor teste noi, majoritatea subiecților credeau că aveau puterea peste media de a influența căderea zarurilor.

La început, zarurile erau rostogolite cu mâna sau cu ajutorul unor cutii obișnuite, dar metodele au fost îmbunătățite în mod constant, încercându-se tot timpul să se elimine orice alți factori care ar fi putut să producă confuzie. Curând, tehnicile mecanice au fost perfectate și laboratoarele aveau cutii acționate electric care se învârteau și eliberau zarurile, rostogolindu-le pe suprafețe înclinate, accidentate.

Unul dintre sistemele cele mai avansate era un cilindru mare de plastic, sigilat la ambele capete. Era transparent în întregime și era mișcat de către un motor electric, cu răsuciri neregulate. De fiecare dată când se oprea, zarul dinăuntru se oprea și un aparat de fotografiat făcea automat poza rezultatului

fiecărei "rostogoliri". Aceasta mergea încontinuu în timp ce subiectul care stătea pe margine încerca să influențeze prin gând un număr care a fost desemnat sau ales de el, în acord cu cei care conduceau experimentul.

Mai târziu, fășiile cu poze au fost analizate și miile de fațete ale zarurilor care apăreau au fost notate cu grijă și introduse în fișele statistice care determinau dacă subiectul a obținut sau nu mediile mai ridicate decât așteptările normale. Această muncă a fost realizată nu doar cu o pereche de zaruri, dar în grupuri care uneori conțineau și 96 de zaruri. Ar putea deveni obositor dacă am descrie toate combinațiile și sistemele care au fost încercate pe parcursul acestei cercetări, dar haideți să ținem minte că întodeauna au fost două condiții de bază: în primul rând, zarul trebuia să fie pe cât de perfect posibil și, apoi, însemnările erau ținute cu o grijă meticuloasă.

Aceste experimente s-au realizat pe parcursul a mai mult de patruzeci de ani. Ele încă se mai fac în diferite laboratoare și, cu toate că cea mai populară metodă a fost cea a zarurilor, au existat multe serii interesante cu monede și discuri, în forma de bază cunoscută sub numele de "cap sau pajură".

Rezultatele acestor investigații au fost analizate și de către metodele reci și nepărtinitoare ale științelor statistice și, în cazul PK, ca și la cercetarea ESP descrisă anterior, au fost obșnuite rezultate de necontestat. În concluzie, putem spune că psihokinezia este acum definită perfect ca fiind posibilitatea unei puteri a omului de a influența materia fără a o atinge și, aparent, fără alte mijloace decât cele generate de mintea sa.

Toate aceste cercetări pe care le-am descris fac parte dintr-un punct de vedere academic pe care l-au împărtășit colegii din SUA și din alte țări. Prin demonstrații susținute, efortul științific a fost direcționat către stabilirea dovezii statistice a aptitudinilor psihice și acesta a fost un punct de plecare valoros pentru alte cercetări care căutau aplicații concrete și practice ale acestora în cadrul activităților umane.

Un alt grup de oameni de știință cu un punct de vedere mai realist, ghidați de obiectivitatea fermă a lui Jose Silva, au lăsat în urmă domeniul demonstrației statistice. În loc să continue să acumuleze dovezi cantitative, ei au privit lucrurile cu atitudinea unui pragmatism inteligent care a condus spre o cercetare îndreptată către o utilitate practică. Aceasta a fost ideea de bază a mișcării Silva, iar munca sa poate fi etichetată ca fiind dezvoltarea unei științe aplicate.

Au existat și alții care nu doreau să investească timp prețios în căutarea unor dovezi statistice în plus. Aceștia erau rușii*. Ei erau satisfăcuți cu demonstrațiile; pentru ei acesta era deja trecutul. De mulți ani, ei sunt preocupați să găsească metode și moduri de a pune Parapsihologia în serviciul proiectelor lor, politice sau spațiale.

Cu patruzeci de ani în urmă, K.E.Tsilksowsky, părintele programului spațial rusesc, a spus: „Aptitudinile telepatice vor fi de mare folos în anii viitori, în călătoriile spațiale. Ele vor ajuta umanitatea să avanseze. În timp ce rachetele spațiale vor dezlega marile secrete ale Universului, studiul fenomenelor psihice ne-ar putea conduce spre descoperirea misterelor minții. Rezolvarea acestor mistere va deschide drumul către realizări mărețe.”

După aproape patruzeci de ani, o publicație rusească scrie: „Se pare că și cosmonauții din spațiu pot comunica telepatic unii cu ceilalți mult mai ușor decât ar face-o cu oamenii de pe Pământ. Programele de dezvoltare psihică sunt incluse în programele de instruire spațială. Se așteaptă ca telepatia să ajute la simțirea și evitarea pericolelor.”

Se pare că parapsihologii ruși care au asistat la munca de explorare spațială sunt convinși de faptul că telepatia va fi mijlocul potrivit de comunicare atunci când navele iau legătura cu cele de pe alte planete din galaxia noastră. Ei cred că ESP le va da pământenilor posibilitatea de a schimba gânduri cu alte civilizații ale galaxiei noastre. Ar fi și o metodă de a „vorbi” cu ocupanții OZN-urilor.

Cercetătorii ruși sunt oameni practici și preferă să dea atenție unor ființe mai reale. Ei sunt mai preocupați să antreneze subiecți în laboratoarele lor, astfel încât, având aceste aptitudini, ei vor deveni folositori în munca interplanetară. În vitezele care vor trebui atinse, ei consideră că precogniția va fi singura cale de a anticipa evenimentele viitoare, care vor sosi atât de rapid încât percepția obișnuită nu va fi suficientă.

Informațiile pe care le avem despre munca făcută de ruși indică faptul că, în loc să adauge la dosarele groase ale demonstrațiilor statistice, experimentele lor telepatice sunt de o altă natură. Ei au testat efectele acestui tip de transmisie la distanță, prin barierele geologice și efectele termice. Subiecții lor au fost plasați foarte departe de Moscova, și anume în Siberia, acolo unde Academia Sovietică de Știință are un centru.

Faimosul lor receptor telepatice Karl Nikolaiev a fost trimis în acest laborator, în timp ce Yuri Kamesky, la fel de înzestrat, a trimis semnale din Moscova. Rezultatele au fost complet pozitive și, fără îndoială, au fost duse mult mai departe. Ne-am lămurii mai bine dacă am ști mai multe despre aceste experimente spațiale, dar, desigur, acestea sunt informații clasificate.

Ce are poate o valoare mai mare pentru noi apare într-o afirmație făcută de un receptor telepatice faimos, Karl Nikolaiev. Acest mediu veteran a spus odată: „Când eram băiat, nu am avut vreun talent deosebit pentru percepția psihică sau cum s-o numi munca mea. Am devenit interesat și m-am instruit. Mi se pare că oricine poate trimite sau primi mesaje prin intermediul telepatiei, dar, la fel ca și orice altă aptitudine, trebuie să ne instruiți pentru a ne-o dezvolta.

Desigur că unii prezintă abilități mai mari. Mie, de exemplu, îmi trebuie destul de mult timp pentru a mă relaxa cum se cuvine, dar și alții pot reuși să obțină ce am obținut eu. Cred că toată lumea are posibilități să realizeze acest lucru psihic. Testele științifice sunt importante pentru mine deoarece ele dovedesc că mi-am îndeplinit misiunea de a deveni mediu.” Unele subiecte extraordinare au apărut în munca realizată de cercetătorii ruși. Nu vom cunoaște niciodată povestea tuturor realizărilor lor, cu toate acestea, unul dintre reușitele lor au ieșit la lumină.

De exemplu, este bine-cunoscut cazul lui Wolf Grigorevich Messing cu capacitățile sale incredibile, deoarece acest mediu înzestrat a obținut celebritate prima dată ca om de scenă care făcea citiri mentale. Observatorii guvernamentali au devenit convinși de existența la el a unor abilități parapsihologice autentice, iar însuși Stalin a fost interesat de acest om atunci când a uzit de puterile sale de a produce halucinații.

Printre testele pe care Stalin le-a ordonat pentru propria sa satisfacție, unul a fost deosebit de impresionant. Lui Messing i s-a cerut să intre în Gosbank din Moscova și să-l convingă pe un angajat al băncii să-i dea 100.000 de ruble. Messing s-a dus direct la casierul principal, și-a deschis servieta și a scos o foaie de hârtie albă pe care a luat-o dintr-un caiet de școală. Omul s-a uitat la hârtie și, fără ezitare, a început să numere banii deasupra tejghelei, apoi i-a dat banii lui Messing, care i-a introdus în servieta sa, s-a îndepărtat și i-a dat gărzilor de corp pe care Stalin i-a trimis cu el. Când i s-au înapoiat banii și casierul și-a dat seama că a dat o sumă așa de mare unei persoane care i-a prezentat o foaie albă de hârtie, acesta a leșinat.

Pentru că nu era încă convins pe deplin, Stalin a ordonat un alt test dificil și i-a cerut lui Messing să intre în apartamentul său privat, în „dacha” pe care o folosea ca și cartier general lângă Kuntsevo. Locul era păzit cu strâșnicie. Zi și noapte, oamenii de pază protejau intimitatea și siguranța șefului lor. Dar, câteva zile mai târziu, Stalin a privit în sus de la masa mare unde lucra și l-a văzut pe Wolf Messing care stătea în fața sa, zâmbind. Când a ajuns la ușă, oamenii de pază s-au dat la o parte cu respect și l-au lăsat să treacă. Explicând cum a trecut de toate ușile, Messing a spus că a proiectat doar o sugestie autentică, repetându-și sie însuși: „Sunt Beria. Sunt Beria.” Lavrenti Beria, care era șeful Serviciului Secret rusesc nu semăna deloc cu Wolf Messing.

Există multe povestiri legate de acest om remarcabil. A avut ocazia să-și expună talentul său psihic în fața a două celebrități în Viena, în 1915. Albert Einstein și Sigmund Freud l-au invitat pe Messing în scopul realizării unor demonstrații. Freud era deosebit de interesat de fenomenele psihice, deși nu a avut niciodată timp să le studieze la modul serios. Freud îl testa pe Messing prin

transmiterea unor gânduri telepatice, în timp ce Einstein observa amuzat, dar și el a devenit parte a demonstrațiilor deoarece Freud i-a dat lui Messing o comandă telepatică să ia o pensetă de pe un raft și să scoată trei fire de păr din favoriții deși ai lui Einstein. Obedient, Messing a luat penseta și s-a apropiat de marele matematician, informându-l cu sfială despre ce avea de gând să facă. Einstein a zâmbit și i-a dat voie.

Rușii au o stea strălucitoare într-un alt domeniu. Nelya Mikhailova este un caz remarcabil în psihokinezie (PK). Sunt numeroase povestirile despre fenomenul poltergeist, mobilă trasă pe podea și oale care cad pe jos, astfel de cazuri sunt raportate frecvent în toate părțile lumii. Aceste lucruri se întâmplă în mod neașteptat și nimeni nu știe, cu adevărat, de unde vine energia kinetică, nici cum ar putea fi produsă când am vrea, dar fenomenele PK produse de această femeie în condiții de laborator sunt ieșite din comun.

Mergând pe străzile Moscovei, ducându-și sacoșa de cumpărături, Nelya Mikhailova, grăsuță, având în jur de 45 de ani, arată mai mult ca o casnică extraordinară. Dar când se așează la o masă de laborator, înconjurată de oameni de știință eminenți, toți ochii sunt îndreptați către ea și devine o stea. Oameni de știință privesc cu atenție, camerele sunt îndreptate către ea, iar Nelya stă la o masă unde diferite obiecte urmează să fie mișcate de energia misterioasă proiectată de ea. Obiectele exclud metale magnetice- în loc de acestea sunt folosite chibrituri, un măr, un inel, o cutie de plastic, un capac de stilou, etc. Efortul mental se arată pe fața ei în timp ce se concentrează și, după o perioadă, toate obiectele se mișcă într-o paradă veselă de-a lungul mesei.

Pentru parapsihologii care observă, aceasta este o coroborare dramatică a unui principiu pe care ei l-au stabilit deja în modul lor sânguinos: puterea minții de a proiecta energie psihică asupra materiei. Întreaga poveste este perturbatoare pentru fizicieni. Afirmția dr. V.F. Shvets poate exprima clar confuzia lor. Acest om de știință, arătînd spre tânăra care a prezentat demonstrația, a ținut în sus un stilou și a spus: „ Ea a mișcat chiar vârful stiloului. Ca fizician, știu că telekinezia este imposibilă, dar, ca ființă umană, știu că am fost martor la ea.”

Capitolul 6

IMAGINAȚIA - SĂMÂNȚA CREATIVITĂȚII

Un element de mare importanță în cadrul tehnicilor Controlului mental este acela că aceste metode urmează îndeaproape dictonul doctorului Coue, atunci când acesta și-a susținut, cu mare convingere, ideea sa legată de puterea mai mare pe care o are imaginația, comparativ cu voința. Acest fapt poate fi observat în multe situații în care voința nu are nicio putere de a obține rezultate și chiar paralizează mecanismul care se străduiește să le obțină. Acesta este cazul când ne chinuim să ne amintim un nume care ne-a ieșit din memorie și, cu cât încercăm mai mult, cu atât blocăm rezultatul. În mod similar, atunci când o persoană încearcă să adoarmă prin puterea voinței, mai mult ca sigur va eșua și, doar dacă se relaxează și nu mai încearcă, va reuși să adoarmă în cele din urmă.

Mulți dintre noi, care nu am cunoscut aceste secrete ale minții, ne-am comportat, în multe situații, ca niște oameni care se îneacă, irosindu-ne energia în timp ce încercăm să ne ținem la suprafață printr-un efort nebunesc, fără a avea un plan sau o direcție. Pe când dacă am fi știut cum să stăpânim situația, un înot ușor și relaxat ne-ar fi adus pe mal cu câteva mișcări de brațe și fără niciun efort.

Lecția cea mai importantă este aceea că, dacă noi știm cum să ne folosim capacitatea noastră imaginativă pentru a vizualiza și a crede că lucrurile se vor petrece, ele au tendința de a se transfera într-o realizare materială, urmând doar legile naturale. Acesta este cazul când, în cadrul unor boli psihosomatice, credința că un simptom manifestă o anumită maladie, repetarea imaginii poate provoca existența materială a bolii. În același timp, afirmațiile și credința în legile sănătății naturale vor avea tendința de a produce situații prielnice.

Pentru a putea înțelege modul în care metodele Controlului mental tind spre crearea unor circumstanțe dezirabile de rezolvare a problemelor și înlăturarea obstacolelor din calea fericirii, este important să înțelegem că tot ce se află în jurul nostru este o substanță plastică, gata să fie modelată de minte. Orice situație nefavorabilă este doar lipsa a ceva care suntem îndreptățiți prin naștere să-l avem. Producem lumină și întunericul se risipește instantaneu. În mod similar, sărăcia este lipsa unor provizii pentru o nevoie legitimă.

Boala este, de asemenea, ceva ce putem remedia prin puterile ample pe care le avem. De aceea, nu e nevoie să câștigăm bătălia cu un anumit dușman. Readucem doar forțele în echilibrul lor natural și, prin puterea mentală, putem obține orice ne dorim. Trebuie doar să înțelegem că nu vom reuși acest lucru printr-un efort de voință, ci printr-o vizualizare relaxată și prin magia credinței că putem guverna lumea care ne înconjoară.

Posibilitățile Minții Universale sunt nelimitate. Ea vede totul, știe totul, poate face orice, iar noi, țesuți din propria sa substanță, scântei emanate din această Inteligență minunată, putem să avem astfel de puteri absolute dacă suntem conștienți de faptul că suntem o parte inseparabilă a acestei forțe imense. Singurul secret este să nu ne închidem mintea în fața acestui fapt. Trebuie să ținem ușile deschise și, în acest mod, pentru motive care sunt la fel de evidente ca și mărul pe care Newton l-a văzut căzând și tot atât de clare ca și atracția unui magnet asupra piliturii cu o afinitate moleculară, vom atrage un curent puternic dinspre Mintea Universală pentru a ajuta la îndeplinirea nevoilor noastre.

Numim această putere „Universală” pentru că operează în tot Cosmosul și este dispusă în mod egal pentru a curge în rezolvarea problemelor omenești, ca și în hrănirea unei insecte sau în ordonarea corpurilor cerești în cadrul marilor constelații. Este necesar doar ca noi să mentalizăm cu credință ceea ce vrem să obținem- asigurându-ne că este o nevoie legitimă și apoi, mergând înainte, formând imaginea și udând sămânța prin repetarea unei imagini clare a rezultatului final.

Mai presus de toate, trebuie să fim pe deplin conștienți că această energie care se află peste tot în jurul nostru este dispusă

egal și așteaptă să fie conturată prin gând. Nu trebuie să uităm că totul din jurul nostru și tot ce există nu ar fi putut să fie niciodată acolo dacă nu ar fi fost format în minte prima dată. Cu mulți ani în urmă, Hermes, unul dintre cei mai mari profesori și filozofi ai tuturor timpurilor, a condensat esența acestei înțelepciuni în trei cuvinte „Totul este Mintea.”

Apoi, trebuie să fim conștienți că, având acest potențial, omul își folosește mintea ca parte a legii cosmice care a stabilit că mintea este forța care dă formă materiei. Ea este un potențial care depășește procesarea biochimică efemeră din interiorul creierului și, prin intermediul acestei puteri, noi ne putem proiecta mintea către orice activitate, legată de detaliile efortului nostru zilnic sau în aspirații mai înalte, deoarece mintea, în acțiunea sa dublă ca energie conștientă și subconștientă, este leagănul tuturor expresiilor în care frumusețea, adevărul, dreptatea și iubirea apar în manifestările noastre cele mai înălțătoare.

Principiul însemnat al abilității noastre de mentalizare este imaginația. Aceasta este cheia tuturor realizărilor umane și, analizându-i funcția, putem vedea imediat că ne formăm o imagine, o schiță, sau un design pentru fiecare obiectiv, printr-o acțiune conștientă directă. Când motivația este arzătoare, aceasta se proiectează în subconștient unde se realizează un efect, declanșând energia creativă care are tendința de a induce asupra materiei asemănarea cu imaginea din sine sau din afara sa. În acest mod, nu există nicio dorință legitimă care nu reușește să stârnească acest mecanism construit în noi de către Creator, gata să opereze atunci când sunt apăsatate butoanele potrivite.

Când exercițiile Controlului mental cer o repetare a unor fraze ca „diferența dintre intelectul omului de geniu și cel al omului de rând este acela că oamenii de geniu își folosesc mai mult mintea și o folosesc într-un mod special”, de fapt declarăm că noi toți suntem genii la nivelul conștiinței noastre interioare și acest lucru este adevărat, deoarece noi reușim să comunicăm eficient cu Mintea Universală în acest plan. Elementele subconștiente știu mai multe la naștere decât tot ceea ce va ști individul pe plan conștient la sfârșitul unei vieți.

Au existat oameni cu începuturi umile în sărăcie și ignoranță care nu au oferit niciun indiciu legat de o faimă sau o glorie viitoare. Cumva, pe parcursul vieții lor, aceștia au reușit să creeze o legătură cu geniul conștiinței interioare, există latent în noi toți- au devenit iluminați de acesta și au lăsat urme memorabile ale trecerii lor prin lume.

Care a fost secretul acestei treziri? Pur și simplu, ei au oferit adăpost unor viziuni mărețe, nu au renunțat la ele și, prin folosirea imaginației, vibrațiile creativității au fost puse în rezonanță cu lumea materială înconjurătoare, iar ei au apărut în istorie ca ființe extraordinare. Concluzia este aceea că, deși educația tradițională este un factor important pentru ca omul să aibă succes, educația nu este forța esențială care-l face pe individ să se ridice. Este imaginația creativă și, deoarece noi toți suntem înzestrați cu ea, avem nevoie doar de hotărârea de a o folosi și de a descoperi cum să facem acest lucru.

Desigur că există o mare diferență între imaginația creativă și visarea vagă cu ochii deschiși. Diferența importantă stă în forța credinței. Visarea cu ochii deschiși este o pierdere de timp dacă este realizată într-o manieră vagă, indisciplinată, fără o speranță de realizare. Acest lucru nu are rost, este o visare cheltuitoare. Dar există un alt fel de viziune care este productivă și creativă și acesta este visul imaginii pozitive direcționată de către credință, convingere, speranță, dorință arzătoare și asigurarea că se va realiza în mod negreșit printr-o repetiție clară și relaxată a imaginii. Acest gen de atitudine mentală este modul în care toate visele mărețe au ajuns realitate. Atunci când Iisus a spus: „Cere și ți se va da”, putem interpreta că „a cere” înseamnă a ne imagina cu credință.

Pe măsură ce ajungem să înțelegem că tot ceea ce se cere în această manieră poate fi obținut, devine o obligație să examinăm în mod responsabil și să determinăm clar ce dorim să realizăm în viață. Deoarece orice poate fi obținut, haideti să nu facem greșeala săracului Midas cel lacom, care a sfârșit prin a-și plânge greșeala de a fi cerut ca tot ce atingea să se transforme în aur. Adevărul este că puțini dintre noi știu cu adevărat ce vor în viață.

Devenim atât de prinși în bătaie încât rareori facem o pauză să stăm cu noi înșine și să ne estimăm sincer obiectivele. Atunci este de datoria noastră să ne formăm o imagine clară a scopurilor noastre și să nu ne comportăm ca omul care se îneacă într-un efort nebunesc, din moment ce discipline, ca și Controlul mental, sunt gata să ne învețe să înotăm relaxați pentru a ajunge la mal. Ar fi bine ca să știm, totuși, pe ce punct al malului am dori să ajungem.

Conceptul conform căruia „Regatul Cerului se află în noi” este frumos și ne inspiră. Înseamnă că fericirea este la îndemâna noastră. Ingredientele de bază sunt simple, la urma urmelor. Sănătatea este naturală, în primul rând, apoi iubirea și acceptarea semenilor noștri și o abundență rezonabilă care ne plasează viețile deasupra nivelului grijilor bănești. Dacă considerăm că acest Regat al Cerului, despre care auzim atât de multe, ca un sinonim al fericirii, este, în același timp, și o încercare de a înțelege mai bine câteva dintre învățăturile biblice.

Ele sunt pline de înțelepciune și, fără îndoială, acesta este motivul pentru care au supraviețuit de-a lungul timpului, dar, deseori, trebuie să fie înțelese deoarece înțelepciunea lor nu este întotdeauna la suprafață. De exemplu, când citim că „Este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin ochiul unui ac decât pentru un om bogat să ajungă în Regatul Cerului”, nu trebuie să interpretăm bogăția economică ca un obstacol important în ea însăși. Adevăratul impediment rezidă în povara aroganței și aceasta nu este neapărat o problemă de bani.

Mulți oameni sunt influențați negativ de lumina orbitoare a unei averi imaginare într-un sens diferit. Înconjurați de vanitatea posedării unei cunoașteri mult superioare oricărei alte înțelepciuni, aceștia sunt orbiți și nu pot beneficia de comorile ascunse în doctrinele simple ca cele ale Controlului mental. Asemenea minți, ferm convinse de importanța comorilor mărunte pe care le au, nu pot deschide ferestre care lasă lumina să intre. Cum ar putea ei ști că o astfel de lumină va veni pentru a demasca vanitățile materiale ale planurilor beta și va arăta drumul spre propria împlinire prin atitudini simple și relaxate?

Acesta este modul în care aroganța intelectuală poate ridica ziduri insurmontabile și ne poate împiedica să ajungem la fructele care pot fi adunate dacă avem o minte deschisă ca a unui copil, gata să învețe că, pentru a ajunge la fericire, nu facem decât să cerem moștenirea dobândită din parte Inteligenței Superioare. Pentru că, dacă nu ar fi așa, cum s-ar putea ca această dorință de a fi fericit să existe în pieptul fiecărui om ca un vis legitim?

În afară de acest tip de smerenie intelectuală, este important să facem o distincție între acceptarea încercărilor vieții, ca pierderea unei persoane dragi sau alte tragedii mari sau mici care îl copleșesc pe om, fără a confunda acceptarea senină a necazurilor cu o atitudine neajutorată de înfrângere.

Considerând eșecul în viață ca „voința Domnului” și acceptând o viață limitată fără luptă și ambiții nu este o atitudine care poate fi justificată ca renunțare demnă de un sfânt. Nu putem crede că dorințele și lipsa lucrurilor bune ale vieții sunt voința Domnului. Haideți mai bine să interpretăm altfel; dacă suferințele și efortul fac parte din destinul omului, aceste circumstanțe apar pentru a-i da omului posibilitatea de a crește și a evolua. Acesta este chiar punctul de stres în care forțele imaginației în creativitate îi dau fiecărui om o șansă de a obține o victorie neprețuită.

Dacă prosperitatea nu ne este oferită pe o tavă de argint, acest lucru poate că este planificat pe bună dreptate, astfel încât, prin străduință, noi putem realiza acțiunea cea mai splendidă și fertilă a efortului uman. Cu toate acestea, sărăcia și boala nu sunt circumstanțe naturale sau insurmontabile. Ele nu sunt stipulații impuse de către voința lui Dumnezeu. Haideți mai bine să înțelegem că, așa cum întunericul înseamnă că ceva obstrucționează trecerea luminii, și problemele cu care se confruntă omul sunt doar obstacole care decurg din propriile sale greșeli și care blochează curenții de sănătate și belșug care curg peste tot în natură. Vrem să spunem că tot ceea ce este bun și pozitiv este un dar de la Dumnezeu, gata să ne înconjoare dacă am ști doar cum să înlăturăm obstrucționările pe care le-am creat.

Auzim deseori referiri la drumul spinos al durerii și suferinței ca ceva necesar în lupta vieții și ne-am putea întreba următoarele: „Dacă Dumnezeu este blând și bun, de ce această durere este o condiție a vieții?” Am văzut deja o parte a răspunsului și, pentru a clarifica acest paradox mai bine, este necesar să ne luminăm mintea pentru ca ea să poată înțelege că forțele negative sunt cele care fac posibilă existența forțelor pozitive. Acest concept poate fi asimilat dacă ne oprim să ne gândim la faptul că nu am putea fi conștienți de lumină dacă întunericul nu ar exista, sau de frumusețe dacă nu ar exista urâtenia, sau de bine dacă nu ar fi rău. Toată dinamica și toate conceptele Universului sunt bazate pe contrastul polilor opuși, pozitivi și negativi.

Dacă sufletul uman, lucrat prin efortul dureros al unei evoluții lungi, nu ar fi traversat tot întunericul amar al suferinței, cum ar putea aspira, într-un viitor glorios, să recunoască radierea inefabilă a luminii și păcii, atunci când sunt obținute? Cum ar putea aprecia extazul înălțimilor dacă nu ar fi gustat adâncurile înfrigurate ale abisului? Cum ar putea satisface vreodată dorința spirituală de a atinge infinitul dacă nu ar fi cunoscut disperarea? Fără aceste contraste și experiențe negative, circumstanțele sale ar fi inerte și inconștiente.

Când planul creației a plantat în această lume sămânța care, într-o zi, va răsări și va înflori sub formă de conștiință care acum se află în interiorul ființelor umane, s-a intenționat să se meargă până la capăt cu toate acestea, iar circumstanțele care necesită demnitatea efortului uman, departe de a fi un blestem sau o pedeapsă, așa cum unii le-ar interpreta, sunt chiar esența evoluției umane. Învățătura biblică „Tu îți vei câștiga pâinea prin sudoarea frunții tale” este doar un simbol. Natura plantează sămânța într-o manieră care îl va forța pe om să se străduiască, iar ego-ul va ciopli propriul sine. Efortul este o parte a creației, iar suferința îndurată de om pe parcursul cioplierii bucăților de piatră pentru a se sculpta pe sine este răsplătită bine în victoria imaginii care se creează.

Este clar că mulțumirea dată de bunăstare este o circumstanță care neutralizează atunci când individul este răsfățat de lipsa nevoilor și este germenul decadenței.

Nu trebuie să existe stagnare în natură, dar omul, care s-a născut în circumstanțe privilegiate și are totul, nu va mai lupta pentru progres. El va avea tendința de a pluti într-o viață goală, inactivă, pe când, dacă suferința este înțeleasă corect, este, în realitate, un beneficiu. Este stimulentele care tulbură, dar trezește, ghimpele care ne conduce spre cercetarea atentă a situațiilor care sunt dureroase și în interiorul nostru pentru a găsi explicațiile conflictelor noastre. Într-un fel, suferința ar trebui binecuvântată pentru că ne provoacă spiritul și ne îndepărtează de valorile superficiale, ajutându-ne să înțelegem ce este cu adevărat nobil și frumos în jurul nostru.

În ciuda acestor lucruri, durerea, văzută ca stimulentele care îl ajută pe om să găsească progresul în el însuși, nu ar trebui să devină o practică masochistă morbidă care încă se practică ca penitență monahală în unele locuri din lume. Aceasta este o interpretare deformată a ideii că omul evoluează prin suferință. Tratarea corectă a situației este, mai degrabă, prin acceptarea pașnică a oricăror adversități ar putea apărea în viață. Haideți să spunem că suferința nu ar trebui văzută ca neapărat singura metodă de învățare, dar nici ca un blestem continuu aruncat asupra umanității.

Ar putea fi văzută ca o nevoie de a servi un scop în stadiul de evoluție actual, dar, într-un oarecare moment din viitor, când vom fi ajuns la înțelegerea legilor și a obiectivelor în viață, vom fi trecut peste nevoia de a suferi, iar omenirea se va elibera de un astfel de chin.

Seninătatea și curajul sunt parapeteii pe care trebuie să-i ridicăm pentru a nu pieri atunci când torenții de necazuri ne înconjoară. Dar, să fim tot timpul gata pentru astfel de lovituri cu o dispoziție valoroasă, nu înseamnă că ar trebui să devenim obsedați de gândul că necazurile ne așteaptă după fiecare colț. Omul trebuie să trăiască cu speranță vie și optimistă deoarece ar trebui să-și însușească, cu înțelepciune, în măsura gândirii sale, ideea că, orice se întâmplă în viață „este pentru a fi mai bine”, deoarece el trebuie să înțeleagă că, dacă apele ghinioanelor îi vor invada viața, va fi ca și cum apele unui râu inundă pământurile care vor deveni mai fertile după dezastru.

Aici putem înțelege că pesimistul trăiește greșit. Înțelegerea sa limită poate vedea doar pagubele făcute recoltei sale. În adversități poate vedea doar spulberarea viselor sale și el este orb la faptul că florile și fructele recoltelor interioare pot exista în absența obiectivelor materiale.

Cam atât despre o înțelegere corectă a soartei atunci când lovesc forțele vieții, dar dezastrul nu este niciodată o stare permanentă, iar individul ar trebui să țină minte că deține o înzestrare cu putere volitivă și o înțelegere cu care poate păși înainte și poate fi căpitanul vasului său pe care să-l conducă victorios prin orice furtună.

Învățând să ne controlăm mintea, am putea găsi chei surprinzător de simple cu care să obținem tot ceea ce este necesar în viață. Metoda ne învață că trebuie doar să ne închidem ochii și SĂ VEDEM ceea ce vrem și suntem imediat pe drumul realizării acelui lucru, deoarece luăm acel element plastic care ne înconjoară, acea substanță invizibilă din care este făcut totul și creăm cu ajutorul ei. Trebuie doar să păstrăm imaginea, să o hrănim cu afirmații pozitive și, doar crezând cu o speranță arzătoare și o dorință din adâncul inimii, o s-o avem. Atunci când vorbim cu subconștientul, partenerul nostru genial și marele nostru aliat, trebuie să avem grijă la vocabular, așa că, pentru binele acestuia, să nu spui „Îl vei avea”, mai bine spui „Îl ai.”

Toate acestea sunt la fel de naturale ca și cum o sămânță mică crește pentru a se transforma într-un copac frumos. Trebuie doar să ne folosim imaginația creatoare pentru a da naștere seminței, să o irigăm cu apele unei credințe din toată inima, iar sămânța va avea grijă să atragă în jurul său toate elementele necesare pentru ca ea să devină un copac înalt. Când oamenii remarcă faptul că absolvenții Controlului mental vorbesc ca și când s-ar aștepta la miracole, s-ar putea întreba: „Transformarea unei semințe mici într-un stejar puternic nu este un miracol de asemenea? Trebuie doar să fie plantată și udată.”

Deoarece avem la dispoziția noastră toate componentele necesare creării a tot ce dorim, este absurd să le folosim în direcția greșită.

În sănătate, care este piatra de temelie a oricărei noțiuni de fericire, aplicarea este evidentă de la sine. Știm de ceva timp cum condițiile emoționale pot pava drumul spre boală și lista maladiilor psihosomatice recunoscute crește de la o zi la alta. Cât de evident este atunci, că trebuie să folosim acest mecanism spre binele nostru.

Dacă există stări ale minții care pot cauza boli, trebuie să existe și stări care sunt propice sănătății și pentru tot ce păstrăm în suflet și considerăm a fi un noroc.

O sănătate bună este dreptul din naștere al omului și trebuie să o recunoaștem ca fiind o condiție normală a corpului nostru. Întreaga noastră mașinărie fizică este construită cu intenția de a funcționa corect. Dacă acest lucru nu se mai întâmplă cândva, pe parcursul vieții, înseamnă că se întâmplă ceva anormal, de aceea numim boala o anormalitate. Corpul este proiectat pentru a accepta invazia constantă a vieții microbiologice.

Miliarde de microbi intră și ies din corpul nostru în fiecare zi. Să ne izolăm de bacterii pentru a evita infecțiile este o noțiune pe care știința a catalogat-o de mult ca fiind nepractică și imposibilă, deoarece corpul uman nu suferă, în mod normal, în urma acestor invazii. Microbii pot intra și ieși din corpurile noastre fără a le vătăma. Ceea ce produce condițiile unei avarii este slăbiciunea în orice punct cauzată de un dezechilibru: oboseală, muncă în exces, griji, frică și tensiuni. Acestea slăbesc porțile și permit bolii și durerii să pună piciorul în prag și va posibil ca o colonie de bacterii să prolifereze și să strice ordinea naturii.

Relaxarea și sugestia aduc potolirea imediată a stărilor de tensiune. Reamintindu-i ferm subconștientului că sănătatea este starea naturală a corpului și că ar trebui să simtă bucuria unui trai lipsit de durere, această afirmație va restabili curând procesele normale, iar colonia care încearcă să câștige bătălia unei infecții va fi redirectionată.

Odată ce am reușit să dominăm insurecția, vom fi rezolvat și efectele subtile ale îndoctrinării, pentru că, vedeți voi, atunci când punctul focalizat al unei infecții manifestă durere, acest fapt

transmite un mesaj puternic către subconștient care, dacă este subjugat de frică, poate stârni o avalanșă de temeri și poate provoca sugestia distructivă care conduce spre boala psihosomatică. Haideți să nu uităm că „psihosomatic” poate însemna imaginar la început, dar maladia poate deveni chiar tangibilă și reală la sfârșit.

Dr. Coue a propus Legea efectului invers și acest principiu stă la baza sistemului care ne ajută să ne facem toate planurile și să ne programăm ca să evităm efortul, preferând, tot timpul, o abordare relaxată.

Dacă mentalizăm o afirmație ca „Voi fi bine”, chiar noțiunea de a da o comandă prin puterea voinței implică recunoașterea faptului că există un obstacol mare care trebuie trecut. Pe de altă parte, afirmația simplă care sugerează un fapt împlinit atunci când spunem „Zi de zi, în orice mod, sunt din ce în ce mai bine” conduce spre o altă cale care produce efecte mai eficiente. Aceasta este tehnica fundamentală a Controlului mental.

Problema rezidă în modalitatea de a întipări mesajul adânc, fără a atrage obstrucționarea efortului. Aici, Coue a găsit o formulă. El a insistat asupra faptului că rezultatele vor apărea doar prin repetiția pasivă și relaxată a acestei faimoase expresii. În vremurile lui, această repetiție era făcută sub forma unei incantații care a ajuns la modă: recitarea de douăzeci de ori, în fiecare dimineață și în fiecare seară în pat. Oamenii își făceau șnururi înnodate ca rozariile pentru a-și urmări litania.

Totul părea oarecum copilăresc, dar când au început să fie raportate rezultate uluitoare în domeniile sănătate, afaceri și relații interumane, a devenit clar că omul de știință micuț și viclean știa despre ce vorbește. De fapt, el a găsit o metodă nedureroasă de a-l pune la lucru în folosul său pe sclavul cel puternic. Adepții săi își programau subconștientul involuntar într-o manieră foarte eficientă, iar roțițele din cadrul angrenajelor produceau rezultate.

Rețeta inocentă conține mult mai mult decât pare. Este creată pentru a atinge miezul. Observați că nu face afirmații legate de viitor. Nu spune „Voi fi din ce în ce mai bine.” Evită cu atenție

conceptul de „voi”, atât ca și o proiecție a unor rezultate viitoare, cât și ca o conotație a unui efort voit. Ea afirmă „Sunt din ce în ce mai bine” și, considerând ca adevărate rezultatele obținute, acesta va conduce mesajul acasă cu o putere fără efort.

Ar putea părea pueril să crezi că simpla pronunțare a unor cuvinte repetate produce rezultate, dar haideți să nu trecem cu vederea faptul că cuvintele și gândurile sunt legate într-un mod inseparabil și este clar că, dacă cuvintele provoacă gândul și gândul plantează sămânța imaginației creative, aceasta ar putea însemna că sămânța cea mare a fost plantată în pământ doar prin intermediul cuvintelor.

În acest punct, ar putea fi interesant să examinăm de ce aceste două aptitudini admirabile, Gândirea și Vorbirea, sunt considerate a fi legate așa de strâns și, în acest scop, haideți să notăm observațiile făcute de dr. Paul Broca (1824-1880), un pionier iluminat în neurologie și un om de știință dedicat care a ajuns la rezultate notabile în cadrul muncii sale legate de creier.

Se pare că cercetarea făcută de dr. Broca asupra creierului l-a condus spre găsirea și punctarea multor zone ale creierului unde au loc funcții specializate și, referindu-se la centrul vorbirii, el l-a considerat un centru de bază al gândirii, considerând că nu am putea cu adevărat gândi fără cuvinte. Din acest motiv, el a considerat această zonă ca fiind chiar pragul rațiunii, acolo unde se formează tranziția fundamentală, în căutarea de către om a valorilor subiective din moment ce, dintre toate animalele, doar în creierul său se petrece acest miracol.

Paul Broca nu a vorbit despre „lanțuri de neuroni” deoarece procesul este realizat în momentul prezent, dar a explicat că, atunci când se percepe o senzație în lumea exterioară, aceasta excită un nerv și este transmisă creierului unde devine o percepție conștientă. Apoi merge de-a lungul unei fibre nervoase până când ajunge la un punct terminus și este tradusă în sunete, adică în cuvinte. El a considerat că vorbirea este singura expresie umană atât de strâns asociată cu procesul de gândire încât este aproape imposibil să gândim fără cuvinte. Putem simți fără cuvinte, dar nu putem gândi cu adevărat.

Distanța abisală dintre om și antropoizi poate fi explicată, în mare măsură, prin această putere a vorbirii după cum putem vedea fără greutate dacă urmărim evoluția acestei abilități importante.

Trebuie, deci, să concluzionăm că noi putem declanșa mecanismul formidabil al sugestiei prin cuvinte. Aceasta este o putere specială care nu este inclusă în cele trei clasificări stabilite de către psihologi. Nu se încadrează în zona instinctului, obiceiului sau voinței. Am putea spune că este o aplicație separată a energiei mentale și una care pare a avea o linie directă și de influență cu subconștientul. Unii spun că este puterea care motivează punerea în mișcare a subconștientului și luarea pe drumul cel mai scurt în jurul voinței, la fel ca și cum intuiția prescurtează funcțiile inteligenței.

Acest lucru ar însemna că inteligența și voința sunt mecanisme articulate, în timp ce intuiția și sugestia sunt conexiuni neîntrerupte. Un astfel de pod care oferă o legătură directă în unele dintre procesele noastre mentale ar părea că s-a pierdut pe parcursul evoluției. S-ar putea ca odată, înainte ca inteligența analitică să se dezvolte, noi am deținut o conștiență directă de la surse prin intermediul intuiției.

Ceea ce acum pare ca un ideal care poate fi atins este posibilitatea de a recupera mecanismele primitive care s-au pierdut și, prin reintroducerea lor în procesele conștiente, să aducem la suprafață o fuziune echivalentă cu o a treia dimensiune în conștiența omului. Există o linie puternică de gândire deductivă care susține presupunerea că subconștientul este izvorul aptitudinilor pe care noi le considerăm apanajul genilor. Se pare că are cunoștință deplină asupra tuturor mecanismelor noastre fizice și mentale, comandând astfel o înțelepciune superioară care poate fi accesată pentru tot ce este necesar în executarea sarcinilor care ni se atribuie.

Pentru a înțelege modul în care sugestia poate avea efecte imediate asupra domeniului nostru fizic, haideți să ne imaginăm că tăiem o lămâie în felii, și o gustăm. Glandele salivare intră în acțiune instantaneu. Alții se pot gândi doar la un creion care scârțâie pe o tăbliță și vor tremura din cauza contracției nervoase.

Dacă imaginile mentale pot influența materia atât de repede, este logic să evaluăm importanța imaginației ca maneta care poate mișca subconștientul. Astfel, ține de noi să descoperim cum să ajungem la planurile subconștiente și să le folosim prin manipularea inteligentă a imaginilor.

Stările de relaxare par a ne oferi cele mai bune șanse de a face acest lucru conștient. O demonstrație a subconștientului care apare la suprafață atunci când ne relaxăm se găsește în somnul de fiecare noapte. Visarea este un exemplu bun al acestui element intrând în activitate atunci când mintea conștientă se relaxează. Intuiții și soluții semnificative ar putea fi revelate mai des în timpul unui vis, dacă nu ar exista distorsiunile care par a fi o trăsătură esențială a stării de visare. Accesul subconștientului în stări de relaxare a fost comparat cu o inundare a planurilor mentale care se scufundă în câmpul conștient și permit subconștientului să plutească la suprafață. Alții vorbesc despre subconștient ca fiind fundul bălții care poate fi văzut doar când apele învolburate ale minții conștiente sunt liniștite.

Orice analogie am alege, comunicarea între planurile conștient și subconștient ale minții ar fi dificilă la nivelul beta și, poate, imposibilă în starea de somn profund pe care o clasificăm ca fiind delta. Șansa ca acest schimb să se facă, apare atunci când activitatea cerebrală se încadrează între 4 și 14 CPS și această oportunitate apare spontan când ne așteptăm cel mai puțin sau poate fi căutată intenționat în stări alternative ale minții, induse prin chimicale, hipnoză, meditație sau într-o conștiență totală prin dezvoltarea tehnicilor Controlului mental.

Găsirea unui mod de a atrage comoara conținută în mintea noastră subconștientă prezintă, cu siguranță, o provocare valoroasă și una care ar trebui să aducă cele mai mari recompense, pentru că acest geniu care sălășluiește în fiecare om pare, cu adevărat, un depozit infinit de înțelepciune. Este un funcționar care înregistrează și nu doarme niciodată, având la dispoziția sa dosare interminabile. Niciun eveniment din prima copilărie nu a fost suficient de neimportant pentru a nu fi notat.

Fapte, numere, date sunt toate acolo așa cum orice subiect al unei regresii hipnotice o poate dovedi.

Mintea subconștientă pare să aibă acces și la informațiile înmagazinate în Mintea universală, dar se pare că reușita cea mai uluitoare se găsește în domeniul creativității, acolo unde invențiile științifice și capodoperele artistice au ajuns să existe datorită magiei acestei aptitudini care stă ascunsă în fiecare om și îl face pe acesta un geniu potențial. În timp ce Jose Silva cerceta tehnicile Controlului mental pentru a ne ghida pe noi într-o metodologie pentru inducerea contactului cu aceste planuri mai înalte ale capacităților umane, Louis Pauwels și Jacques Bergier, în cadrul lucrării lor valoroase intitulată „Dimineața magicienilor”, prezintă un caz bine documentat legat de posibilitatea ca omul să descopere geniul ascuns din interiorul său.

Conform autorilor acestei lucrări, studiile avansate în psihologie, și aici simțim că se referă la parapsihologie, au demonstrat faptul că, în starea dintre somnul profund și trezire (noi îi spunem alfa), omul poate comanda printr-o conștiență superioară, prin mijloace intelectuale de un nivel mult mai înalt. Posibil de zece ori mai înalt.

Această desfășurare psihologică, care, la momentul scrierii cărții, nu a fost oferită lumii ca posibilitate de dezvoltare psihică pentru orice ființă umană normală, plasează omul în direcția obținerii unui super intelect, geniul fiind doar una dintre etapele la care am ajunge în drumul spre o utilizare completă a aptitudinilor noastre.

Deoarece s-a stabilit că ființa umană obișnuită utilizează nu mai mult de o zecime din posibilitățile sale de atenție, perspicacitate, concentrare, intuiție, etc., poate că suntem pe punctul de a descoperi sau redescoperi cheile care vor deschide ușile care duc spre comoara de cunoaștere din interiorul nostru, care așteaptă să fie deschisă. De aceea, discuțiile despre o viitoare mutație nu reprezintă doar un vis metafizic, ci o realitate în transformarea la care suntem martori și, fără îndoială, există deja mutanți în lume; adică oameni care au pornit deja pe drumul care, în cele din urmă, va fi urmat și de alții.

Aceste gânduri legate de puterile din interiorul nostru și de posibilitatea ca individul să devină geniu sunt deosebit de încurajatoare, dar, dintr-un punct de vedere practic, interesul nostru imediat în cucerirea domeniilor imaginației creative se referă la aplicația sa în rezolvarea problemelor.

Aici, Controlul mental utilizează forțele psihokineziei- PK și prezintă formule clare care uluiesc oamenii și oferă rapoarte demne de încredere a unor „miracole” mici sau mari în cadrul grupurilor de absolvenți. Aceasta ne duce înapoi la tema de discuție: ce altceva sunt miracolele decât fenomenele forțelor pe care noi nu am reușit să le înțelegem? În timpurile biblice, să produci lumină cu ajutorul unui bec electric ar fi fost considerat un miracol pentru că atunci nu știam cum să folosim puterea electricității. Cu toate acestea, potențialul exista atunci în lume și în jurul nostru, exact ca și acum.

Acum că evoluția mentală a reușit să dezvăluie forțele care se află sub comanda noastră, putem înțelege că discipline ca și cele discutate în această lucrare ar putea oferi formulele adecvate pentru aplicarea acestor forțe.

În comunicarea subiectivă direcționată din cadrul acestor cursuri, către Proiecția senzorială eficientă, învățăm să utilizăm Imaginația creativă prin vizualizarea ajutorului și găsirea soluțiilor pentru a pune capăt suferinței umane. Tehnicile recomandate sunt duble:

1. Imaginarea relaxată realizată cu realism și detaliu.
2. O intenție din inimă.

A doua condiție stipulează sentimentul și implicarea emoțională, în timp ce crearea imaginii implică o proiectare a iubirii spre cei care suferă ca participanți la o problemă.

Acesta nu ar trebui să fie un concept străin dacă ne oprim ca să ne gândim că toată creația este pătrunsă de radierea iubirii care este o forță însoțitoare în toate dinamicile creației.

În viața omului, iubirea reprezintă căldura și sentimentul pe care omul îl imprimă lucrărilor lui, de la iubirea pe care un tâmplar o poate acorda produselor meseriei sale, transformându-le în opere de artă care vorbesc elocvent despre iubirea cu care au fost create. Iubirea este recunoscută ca unul dintre curenții călăuzitori ai comportamentului uman, dar trebuie să ne dăm seama că această forță puternică trece dincolo de om, în sferele Cosmosului.

Dacă crearea oricărei lucrări care este bine făcută necesită proiecția unei griji iubitoare, urmează deducția naturală că întregul univers trebuie să vibreze sub puterea sublimă a iubirii care curge dinspre Creator în realizarea capodoperelor Sale. Aceasta ar explica cum și de ce iubirea creativă pulsează prin Univers ca o forță fundamentală.

În direcționarea forțelor PK către soluționarea problemelor umane, ar trebui să analizăm mai îndeaproape motivația care îndeamnă la îngrijorare legată de conflictele care copleșesc oamenii. Aceasta este strâns legată de puterea care a fost examinată în actul creativității și este și o manifestare a curentului iubirii, într-o altă fațetă a sa.

Haideți să încercăm să vedem, în mod rațional, cauzele pentru care iubirea frățească este o componentă indispensabilă în funcțiile omului. Este păcat că cuvântul „iubire” a fost lipsit de semnificația sa cea mai importantă din cauza aplicării sale generalizate și nesocotite. Încă din copilărie am ascultat discursuri lungi care brodau expresii frumoase, dar neexplicate ca „lubește-ți vecinul”, „Dumnezeu este iubire” și așa mai departe.

În acest mod, vorbitorii și predicatorii au stârnit în noi idealuri nobile, dar vagi, pentru că rareori au încercat să intre mai adânc în rime sau în motivul pentru care iubirea este predicată cu atâta fervoare admirabilă.

Este posibil ca multe dintre aceste predici să fie inspirate de învățăturile lui Hristos și apostolii săi cei buni, care au răspândit perceptul „lubește-ți vecinul”, dar nu au oferit niciun motiv pentru a face acest lucru.

Totuși, haideți să ne amintim că acelea au fost vremuri diferite și minți mai simple, oamenii de-abia ghiceau doctrinele revoluționare care urmau să planteze semințele unei creșteri noi a umanității. Și, până în zilele noastre, ascultăm cu reverență aceste îndemnuri datorită originilor lor și în virtutea sentimentelor care le trezesc în noi, chiar și atunci când sunt predicate superficial.

Ar trebui să punctăm câteva dintre motivele care au fost omise. Haideți să apelăm la principiul macrocosmosului și a microcosmosului; adică Universul în miniatură care oglindește legile și caracterul unui sistem mai mare de care aparține.

Știința atomului prezintă un astfel de exemplu deoarece a descoperit aceleași principii planetare care guvernează corpurile spațiale în cadrul structurii atomice; aflăm că Soarele este reprezentat de nucleul atomului și electronii care se învârtesc în jurul său în orbite sunt asemănători sferelor care se rotesc în jurul celei mai îndepărtate planete.

Haideți să ne imaginăm că ființa umană este o reflecție microscopică a unei entități mai mari care este rasa umană. Pe plan miniatural, corpul unui om este alcătuit din miliarde de celule. La o scară mai mare, umanitatea este și ea alcătuită din miliarde de „celule”- ființele umane. Aceste componente microscopice sunt atât de esențiale unele pentru celelalte în corpul nostru încât, dacă nu funcționează corect, să zicem într-unul dintre organele vitale, toate celelalte componente ale aceluiași corp pot suferi moarte și dezintegrare.

De aceea, toate celulele unui singur corp omenesc, legate strâns împreună și interdependente, sunt celule-surori. La o scară mai mare, omenirea, într-o manieră identică, este formată din miliarde de celule și fiecare dintre ele este reprezentată de un om, fiecare om fiind indisolubil unit cu toate celulele sale surori care împreună formează rasa umană.

De aceea, omul este nevoit să-i vadă pe ceilalți oameni ca frați sau surori. De aceea, oamenii și națiunile, chiar și într-un mod lipsit de plăcere, se apropie tot mai mult unii de alții în fiecare zi, deoarece se ivesc zorile unei înțelegeri realiste a ideii că nicio

națiune și niciun om nu se poate izola sau scuza de la împărțirea nevoilor și durerilor celorlalți.

Pe acest drum, mânăta de forțe irezistibile, micuța noastră planetă trebuie ca, în cele din urmă, să se vadă ca o singură lume, în care fiecare individ va coopera pentru binele general și fiecare om va contribui la menținerea întregului, astfel încât întreaga specie umană să poată supraviețui și urca drumul spre destinul său.

Ar trebui să înțelegem ușor faptul că, în tot ceea ce întreprindem, atragem reacții foarte asemănătoare cu cele pe care le proiectăm. Mânia induce răspunsuri violente, ura provoacă ranchiună și resentimente, în timp ce acțiunile bune, cele pe care le-am putea numi „acțiuni iubitoare” nu atrag doar sentimente similare, dar, mai mult de atât, deoarece sunt forțe pozitive, ele predomină asupra celor negative și pun în mișcare curenți care vor transforma atitudinile agresive în răspunsuri unificatoare și frățești.

Văzută în această lumină, povața „Iubește-ți vecinul” apare într-o înfățișare nouă. Acum se încadrează în legile naturale și această problemă deosebit de transcendentă nu mai este lăsată în domeniul vag al sentimentelor. Ar trebui să apară ca o cauză mai luminată a omului în dorința acestuia de a căuta iubirea și unitatea cu celelalte ființe, deoarece atunci când oferă iubirea altora, o atrage și asupra lui.

Apoi am văzut iubirea ca esență a creației, o putere fundamentală care este indispensabilă actului creativității, o forță vie care operează permanent de-a lungul panoramei Universului. Să lăsăm deoparte interpretarea literală a creației- că a fost realizată în șase zile și lăsată ca o muncă terminată care va funcționa de acolo înainte prin ea însăși. Pentru a concepe creația eternă într-un mod matur, haideți să vizualizăm noțiunea unui Creator care se află tot timpul în procesul creației într-o dimensiune infinită. Omul pe pământ văzut ca un produs răsărit dintr-o concepție miraculoasă, într-un proces minunat de ascensiune, poate fi cu greu considerat ca fiind ajuns la un anumit punct terminus.

Contrar acestei idei, o logică simplă indică faptul că, dacă a fost nevoie de miliarde de ani pentru a se crea condițiile astronomice, termice, geologice și biologice care au făcut posibile nașterea Pământului și a omului, ca apogeu al vieții inteligente, ce ne-ar face să credem că acest proces s-a încheiat? Viziunea noastră este obligată să meargă înainte și să străpungă orizonturile a multe alte milioane de ani. Gândul trebuie să zboare în zarea infinitului pentru a putea crea o viziune conceptuală a Creatorului ca forță perenă în mișcare de creație eternă.

În această manieră, ca un element esențial muncii Sale, iubirea Creatorului ar trebui văzută ca o forță dinamică care a existat, există și va exista atât timp cât va dura procesul creației. Iar noi, micuții creatori făcuți după asemănarea Sa, trebuie să folosim de asemenea acest principiu în munca noastră de mai mică importanță.

Am văzut iubirea și ca un imperativ frățesc, unificând particulele care constituie rasa umană. O astfel de iubire văzută ca înțelegerea necesară a faptului că noi suntem o parte a unui întreg care are tendința de a consolida indivizii și popoarele pentru ca, în cele din urmă, să formeze o singură entitate în armonie cu ea însăși, și anume rasa umană trăind în pace.

În cazul nostru particular, atunci când utilizăm controlul minții pentru punerea în mișcare a forțelor creativității, vizualizând soluția problemelor, din necesitate trebuie să ne investim creația cu o emoție simțită adânc și o compasiune sinceră pentru toți cei care suferă. Implicarea noastră emoțională ar trebui proiectată de-a lungul acestor linii:

1. În cazul propriilor probleme, o dorință arzătoare, credință și așteptare.
2. Pentru rezolvarea problemelor celor dragi nouă, iubire intensă.
3. Pentru ajutorul dat în rezolvarea problemelor oricărei ființe umane, înțelegere și compasiune din inimă.

Capitolul 7

CREIERUL ȘI CĂILE SALE NEURONICE

În cadrul procesului electrochimic prin care funcționează creierul, fiecare gând formează o uniune de neuroni și aceste conexiuni creează un lanț sau drum prin care se va merge la a doua repetare a gândului. Un impuls similar își va găsi astfel drumul mai ușor pe calea formată anterior și aceasta nu este altceva decât legea care, în fizică și chimie, stipulează: curenții curg de-a lungul drumului cu o rezistență mai mică. În acest fel, prin repetiție, obiceiurile adâncesc calea și devin înrădăcitate. Într-o acțiune fizică simplă, apa turnată pe pământ creează o cale pe care va curge și apa turnată mai târziu în același loc.

Așa au ajuns să existe albiile ale râurilor mari și mici, prin respectarea legilor care sunt evidente atunci când observăm că repetarea unei acțiuni creează facilități, ca și cum un mecanism lucrează mai bine atunci când a fost folosit de câteva ori și chiar o hârtie se îndoaie mai bine a doua oară pe linia folosită anterior. Sunetele unei vioare sunt mai bune când instrumentul a aparținut unui virtuoz deoarece moleculele lemnului au devenit condiționate unor tipuri de vibrații anumite și, de aceea, viorile care au aparținut marilor maeștri sunt foarte valoroase, nu doar pentru istoria lor, ci și pentru că scot sunete mai bune atunci când se cântă la ele.

Natura ne-a așezat creierul într-o structură osoasă ermetică care îl protejează de schimbări fizice sau termice. Neuronii sunt suspendați în țesuturi gelatinoase care îi protejează de șocuri externe, în afară de cele mai severe care pot fi experimentate prin lovituri puternice. Aceasta înseamnă că, deși sistemul cerebral admite schimbări mari, acestea pot ajunge în mod obișnuit la cortexul și lobii creierului prin fluxul sanguin sau, altfel, prin condiționarea căilor neuronice în disciplinele gândirii. Chirurgia, introducerea electrozilor sau tratamentul prin șocuri sunt cazuri speciale și ne abținem să le discutăm aici.

Imediat ce gândurile au unit elementele conectoare, există o cale gata a fi traversată și adâncită data viitoare când apare o acțiune mentală similară. Aceste căi sunt întipărite puternic când acest lucru se face în condiții speciale ca și cele stabilite pentru programarea în cadrul metodelor Controlului mental. Ele se stabilesc mai ferm prin repetiție și aceasta este o tehnică învățată în scopul imprimării obiceiurilor și comportamentelor dezirabile. Nivelul alfa este cel mai valoros pentru crearea acestor căi. Primul drum este bine marcat și repetiția îl adâncește.

Acest pricipiu este recunoscut ca având efect în renunțarea la obiceiurile indezirabile, iar cursantul este sfătuit să nu mai folosească căile stabilite, ci să creeze unele noi. Dacă comparăm aceste procese cu cele ale comportamentului molecular, știm că atunci când corpurile solide sau lichide au căi deschise, trecerea repetată a înlăturat obstacolele și a făcut tranzitul mai ușor. Ca și la moleculele fizice, legăturile electrochimice ale neuronilor produc același efect. În fața acestor observații, unii oameni de știință au făcut remarca conform căreia, dacă considerăm aceste căi ca și un organ, iar impulsul care le formează este văzut ca funcția sa, am putea să spunem că acesta este un alt caz al unei bine-cunoscute axiome: funcția creează organul.

S-a menționat faptul că mijlocul obișnuit prin care neuronii izolați în interiorul craniului pot fi manevrați sunt fie condiționarea lor prin procesele de gândire, fie prin intermediul fluxului sanguin. Aici ajungem la o problemă de o importanță capitală- drogurile.

Lumea se confruntă cu o amenințare crescândă. Suntem martorii unui spectacol neliniștitor, văzându-ne tinerii fluturând steagurile revoltei și mărșăluind de-a lungul unui drum greșit. Putem înțelege că-și doresc să caute lumi mai bune decât cea pe care au găsit-o.

Visul viziunilor interioare s-ar putea să nu fie doar frivolitate sau viciu. Omul a fost întotdeauna exploratorul unor lumi noi, dar nu putem evita consternarea pe care o simțim atunci când vedem tineri de-abia ieșiți din copilărie, folosind acei acizi perfizi care înrobesc cu blestemul dependenței.

Căutarea tărâmurilor interioare prin acest drum reprezintă o greșeală îngrozitoare. Și asta din cauză că cei care urcă pe vapoare fără un curs stabilit și navighează în ape necunoscute sunt neînarmați cu echipamentul de bază al celui mai primitiv navigator. Nu le lipsește doar un curs sau o cârmă, dar nu sunt nici conștienți de locul unde au fost pe parcursul călătoriei lor sau cum să se întoarcă acolo. Ce este și mai rău, ei nu știu unde vor merge nici în călătoria următoare. Este ca și cum ai intra într-un cinematograful fără să ai nicio idee despre filmul care rulează și nu poți pleca.

Tragedia este că, oricine care sare în aceste ape înșelătoare în căutarea viziunilor interioare, merge pe cursul greșit dintre cele două căi care ar putea influența creierul. Își alterează fluxul sanguin pentru a ajunge la creier, în loc să folosească disciplina minții, și astfel nu ține seama de o axiomă veche: „Un om ar trebui să cunoască diferența dintre a acționa și a se acționa asupra sa.” Această alegere reprezintă poli diferiți. Unul este alterarea prin intermediul unor agenți externi, periculoși, în timp ce celălalt este conducerea schimbărilor neuronice prin procesul gândirii conștiente. Cel de-al doilea este un curs al acțiunii care ține pasul cu evoluția psihologică a omului și care intensifică dezvoltarea mentală în direcția realizărilor viitoare.

Atunci când schimbăm frecvențele creierului printr-un control voit al propriei noastre minți, ne utilizăm inteligența, legând neuronii în mod conștient și exercitând o selecție care se armonizează cu demnitatea umană. Când modificăm sângele și creierul prin droguri, cerem sclavie, deoarece dependența este un proces progresiv, aproape imposibil de inversat.

Nu e nicio îndoială că această căutare a contribuit la progresul științei și drogurile au învățat parapsihologia că lumea interioară a omului este o provocare care așteaptă să fie explorată. Cu toate acestea, chiar și partizanii cei mai hotărâți ai acestei practici trebuie să recunoască că acest drum este încadrat de pericole, deoarece acest pod către Nirvana se sprijină pe niște stâlpi falși. Dacă aceste metode facile ar fi valide, cum se face că adepții care urmează drumurile lungi și pline de suferință ale școlilor orientale nu s-au înghesuit să se alăture celor care găsesc

viziuni interioare prin intermediul drogurilor? Trebuie că aceștia resping aceste mijloace pentru motivul simplu că au o cale mai bună: controlul conștient al vaporului în loc de rătăcirea fără scop la mila curenților imprevizibili.

În multe dintre practicile care au fost folosite, fie pentru a crea stări de meditație sau halucinații și euforie, se folosesc tehnicile de repetiție. Toate popoarele primitive au apelat la ele. În Australia, membrii triburilor dansează fără întrerupere în jurul unui foc la care se uită fix. Eschimoșii ștău jos și desenează repetat un cerc pe o lespede. Dervișii se învârtesc neobosiți și, chiar în cadrul meditației Zen, exercițiile inițiale cer cursantului să stea singur într-o cameră și să-și numere respirațiile.

Se pare că aceste metode utilizează un punct de focalizare astfel încât atenția este păstrată în acest punct în timp ce mintea merge în interior.

La Yoga, aceasta este concepută ca o abstracție în interiorul „vidului”, care înseamnă un loc unde lumea exterioară nu există.

O explicație este oferită, explicându-se că mintea, într-o stare de trezire, necesită o stimulare constantă și este condusă spre evadarea în propriile sale nivele, atunci când este forțată să accepte o repetiție monotonă.

În timp ce acestea sunt sisteme arhaice, Controlul mental a creat mijloace mai naturale și anume, inducerea minții către nivele liniște ale dimensiunii alfa prin relaxare. De aici se deschide o multitudine de posibilități. Stările modificate ale conștienței pot conduce către explorarea spațiului interior și poate către o cunoaștere despre care vorbesc vizionarii, mediumurile și artiștii inspirați. E posibil ca, prin intermediul acestor stări, să putem contempla *viziuni ale geometriei multicolore, a unei arhitecturi mișcătoare, decorată cu pietre prețioase și radiant de frumoasă, scene cu figuri eroice și drame simbolice care tremură continuu pe marginea unei revelații finale.*

Toate acestea sunt doar în stadiul de experiment, dar unii oameni de știință sunt siguri că alfa, în afară de faptul că este un nivel al forțelor calme și regenerative, este și drumul potrivit pentru ca omul să găsească comunicarea cu lumile pe care vizionarii, misticii și dependenții de droguri par a le fi găsit.

Pentru a obține informații la prima mână asupra percepțiilor interioare și stărilor modificate ale conștiinței induse de halucinațiile cu droguri, Aldous Huxley s-a decis odată să experimenteze pe el însuși și să-și înregistreze impresiile. Cineva lua notițe, un doctor este prezent pentru a face observațiile medicale și exploratorul neînfricat și-a lansat barca în curenții necunoscuți ai fanteziei induse de droguri.

El descrie cum, la treizeci de minute după ce a luat drogul, au început să se formeze viziuni. A devenit conștient de lumini aurii care dansau încet. În curând au apărut zone de....suntuos care se întindeau din miezuri pline de viață, într-un model ordonat și, când și-a închis ochii, s-a ridicat un complex de structuri cenușii și, din ele, au ieșit sfere albastre care deveneau tot mai intense până când s-au format pe deplin și au plutit în tăcere în sus, iar apoi s-au evaporat ușor.

El spunea că, mai târziu, stătea jos în biroul său, uitându-se la o vază mică din cristal care conținea trei flori: un trandafir deschis complet care era colorat ca o scoică delicată, fiecare petală având nuanțe mai calde și vii la bază, o garoafă purpurie, având o culoare liliachie pală la capătul tulpinii rupte, și floarea heraldică curajoasă a unui iris. Micuțul buchet a fost adunat la întâmplare și, înainte de a lua drogul, Huxley l-a observat, remarcând aranjamentul neobișnuit care nu respecta regulile bunului gust. Dar acum a primit o dimensiune nouă, ansamblul neobișnuit nu mai era important pentru prostul său gust. Nu mai vedea florile într-o adunare care nu se potrivea. Simțea că lumea se deschide în fața lui, așa cum Adam trebuie s-o fi văzut în dimineața creației sale, dezvăluirea treptată a existenței goale.

Acum totul era clar ca lumina zilei, evident ca o teoremă a lui Euclid, și tot restul a devenit la fel de evident și transcendent. Florile și lucrul în care le-a transformat el se revelau clar în

vecinătatea lui sufocantă. Când s-a uitat la ele, cărțile care acopereau pereții biroului lui străluceau ca florile vii cu culori strălucitoare și aveau un înțeles mai adânc. Existau cărți roșii ca rubinele, cărți în smarald, volume legate în jad alb, cărți în agate, acvamarin, topaz auriu, cărți atât de strălucitoare în culorile lor și în semnificația lor esențială încât păreau că vor părași rafturile pentru a se prezenta mai intens atenției observatorului...

Dar aici avem exact punctul culminant al problemei care copleșește conștiința modificată de droguri. S-a menționat deja faptul că, provocând, în acest mod, viziuni scăpărătoare, nu avem niciun control asupra situației, nu putem să intrăm sau să ieșim când dorim. Și avem chiar mai puțin abilitatea de a exercita o aptitudine selectivă asupra imaginilor care pot apărea.

Huxley însuși descrie fațeta celaltă a monedei într-un alt eseu al său, intitulat „Paradis și iad”. Referindu-se la prima sa experiență, el a spus că aceasta a fost viziunea fericită, „excursia bună” care se poate efectua atunci când aspectele estetice și mistice adăpostesc visul. Dar, dacă există un paradis, există și un iad, iar el descrie, în proza sa puternică, strălucirea infernală a scenelor, iluminarea electrică orbitoare care pătrunde peste tot fără nicio umbră, omniprezentă și implacabilă, precum și toate terorile care pândesc și chinuie călătorul într-o „excursie rea”.

Atmosfera este înspăimântătoare și tot ce este o sursă de asociații fericite la un vizionar sănătos provoacă acum teroare și realitatea crudă de care nu poți scăpa a unui coșmar fără sfârșit. Lumina soarelui din interiorul camerei devine malefică, suprafețele lustruite nu se mai aseamănă cu nestematele, ci cu strălucirea orbitoare a unei mașinării dușmănoase. Obiectele devin animate de o apropiere amenințătoare și insuportabilă.

O opresiune corporală apasă greu asupra persoanei și întreaga lume devine transfigurată în ce este mai rău. În timpul călătoriei malefice, individualitatea devine mai intensă și vizionarul negativist se găsește întemnițat, agonizând în interiorul unui corp care se simte tot mai dens și mai contrâns până când se simte redus la o bucată grea de plumb, nu mai mare decât o piatră ținută de o mână rea.

Această tortură infernală de compresie și micșorare din care nu se poate scăpa ne reamintește, conform spuselor lui Huxley, despre *Infernul* lui Dante, în care păcătoșii sunt supuși la chinuri cauzate de presiune și strângere. Acestea sunt durerile trăite frecvent de schizofrenici și de cei care au luat droguri în condiții nefavorabile.

Analizând cum și de ce acest paradis se poate transforma în iad, este evident că, uneori, experiența negativă are cauze fizice. Chiar mai important este faptul că halucinația negativă poate fi produsă pe un teren pur psihologic. Frica și mânia închid porțile raiului și aruncă consumatorul acestui alcaloid și a altor droguri în distorsionări diabolice.

Aici stă durerea unui drum ales rău. Trebui să accentuăm, încă o dată, cât de superior este drumul cu ajutorul metodelor care, departe fiind de contrastele teribile ale halucinațiilor psihidelize, oferă oportunitatea de a utiliza selecția inteligentă în timpul explorării acestor dimensiuni necunoscute. Metode voluntare cu ajutorul aparatelor BFT sau relaxarea învățată așa cum este ea oferită de CONTROLUL MENTAL sunt, evident, mijloace mai bune și infinit mai raționale pentru ca omul să-și poată explora lumile sale interioare.

Capitolul 8

INSTRUIREA ÎN FEEDBACK-UL BIOLOGIC

În felul de viață pe care civilizația a creat-o pentru societatea umană, a apărut o situație ironică și tristă. Mecanismele autonome create pentru supraviețuirea speciei au devenit instrumente de autodistrugere. Când omul peșterilor primea primul semnal de pericol, reacția sa era imediată și automată. Starea de alarmă declanșa răspunsul său care avea două alternative: să lupte sau să fugă.

Dar timpurile s-au schimbat și pericolele primitive cu care se confrunta omul au fost înlocuite de amenințările psihologice ale vieții moderne. În prezent, individul luptă pentru supraviețuire și trece prin viață fiind înconjurat de amenințări de o natură foarte diferită și infinit mai complexă. Sunt griji economice, probleme morale și conflicte familiale. Aceste fantome intimidează omul și merg alături de el, ținându-l într-o stare de alarmă cronică și o tensiune constantă, încărcată de neliniște și temeri.

Când corpul uman simte frică, reacțiile sale se aseamănă cu cele provocate de furie. Inima își mărește frecvența bătăilor, vasele de sânge se contractează, crește presiunea în fluxul sanguin, aprovizionarea cu sânge a organelor digestive este micșorată pentru a trimite sângele spre inimă, plămâni, creier și mușchi. Ficatul trimite zahăr în sânge. Splina mărește aprovizionarea cu corpusculi. Mușchii pieptului se relaxează pentru a crește capacitatea de a respira. Sângele se coagulează mai repede într-o rană. Adrenalina și glanda tiroidă își măresc secreția și așa mai departe.

Toate aceste schimbări sunt automate, fără a fi controlate conștient și, atunci când omul lupta sau fugea ca să-și salveze viața în timpurile primitive, mecanismele care erau eliberate în

timpul unei urgențe reveneau la normal și nu erau ținute într-o pregătire perpetuă așa cum este situația în viața modernă.

Acumularea de dovezi clinice este o mărturie amplă a faptului că frica cronică afectează organele și țesuturile. S-a descoperit că frica influențează și poate vătăma creierul. Boala și sănătatea, la fel ca și eșecul și succesul, își au rădăcinile în stările mentale și emoționale. O gândire nesănătoasă se reflectă într-un corp nesănătos. Nenumărați oameni își limitează sănătatea și durata vieții prin hrănirea unor obiceiuri de frică, frustrare, grijă și ură în interiorul lor.

Astfel de atitudini sunt destructive și negative, un minus în orice căutare a fericirii. Incapacitatea de a obține stări sănătoase de relaxare, într-o proporție cuvenită, are efecte dezastruoase asupra corpului uman. Când un ofițer și-a instruit oamenii o perioadă de timp, cere o oprire și comandă „Pe loc repaus! (ENG. At ease)” ceea ce înseamnă pur și simplu „Relaxați-vă!”. Chiar cuvântul englezesc DISEASE (în românește înseamnă boală) este o expresie potrivită a cauzei și efectului stresului constant.

În procesul de adaptare care a fost necesar pentru evoluția umană, a devenit imperativ să aruncăm balastul timpurilor primitive și să învățăm cum să compensăm tensiunile cu o relaxare salutară care poate aduce echilibru în noul fundal al civilizației. Aici apare instruirea minții prin intermediul răspunsului cerebral din planurile alfa și aduce un răspuns pe care știința îl recunoaște.

În timp ce Jose Silva, prin darul său intuitiv, a găsit o modalitate de a pătrunde în aceste nivele prin intermediul unei metodologii naturale pe care oricine o poate învăța dacă urmează cursul de Control mental, alți cercetători au mers pe drumul electronicii. Într-un laborator din California, un subiect, care era legat la un EEG, a fost rugat să facă o presupunere la auzul sunetului unui clopoțel pentru a-și aprecia propriul nivel cerebral ca fiind în nivelul alfa sau beta.

În primul test, el a avut dreptate în jumătate dintre presupuneri. A doua zi, a realizat șaizeci și cinci de procente și, până în a patra zi, a învățat să aibă o precizie de sută la sută.

În patru sesiuni, subiectul a învățat să estimeze stările mentale recunoscând nivelele CPS în propria sa activitate cerebrală. După ce s-a stabilit că această tehnică poate fi urmată de oricine, oamenii de știință au mers mai departe și le-au cerut subiecților să se plaseze, după plac, pe oricare dintre nivele. Aceasta a fost puțin mai dificil de realizat, dar, în curând, subiecți fără instruire anterioară obțineau rezultate excelente.

Unii dintre cercetători simțeau că reveria mentală liniștită de la nivelele alfa era asemănătoare cu stările de meditație din filozofiile orientale și s-a luat hotărârea de a experimenta cu subiecți care au practicat anterior meditația Zen și Yoga. Acestor subiecți li s-a părut ușor să acceseze frecvențele alfa deoarece erau foarte similare cu practicile pe care le cunoșteau deja. Cursanții de Yoga au considerat echipamentul electronic de feedback biologic ca fiind de foarte mare ajutor și au devenit interesați să obțină aparate de tip EEG pentru exercițiile lor.

Când acești inițiați ai cultelor orientale au demonstrat în fața oamenilor de știință, controlul lor de sine au cauzat uluire. Ei erau capabili să ajungă cu ușurință la stări de relaxare, intrând în transe profunde și modificându-și tensiunea, temperatura corporală (total sau parțial), ritmul inimii și, în general, și-au controlat mecanismele autonome la un nivel uimitor. Controlarea funcțiilor autonome este tradițională în Orient și yoghinii fac acest lucru de multe secole. Într-unul dintre testele realizate în SUA, cercetătorii laboratorului au fost uimiți când, unul dintre acești yoghini, a demonstrat cum își putea mări bătăile inimii după plac, de la șaiszeci și cinci la o sută pe minut. I-a impresionat foarte mult când și-a crescut temperatura într-o zonă mică a pielii sale cu zece grade față de temperatura pielii din jur.

În prezent, datorită avansului electronicii, se răspândește speranța că umanitatea ar putea găsi mijloace mai stabile pe această direcție. O cale de căutare a lumilor interioare fără distrugerea provocată de droguri. Poate că se va găsi o cale de a revela mai complet aceste ținuturi promise, care au fost dezvăluite negativ prin intermediul disciplinelor Orientului care aduceau cu ele pedepse și în halucinațiile distorsionate ale consumului de LSD.

Această posibilitate nouă pe care unii au supranumit-o „Yoga electronică” poate permite omului să comunice cu planurile nebuloase din adâncurile misterioase ale minții sale interioare.

Sunt speranțe că vom putea pătrunde acolo în moduri mai naturale și legitime decât cele date de ingerarea de substanțe chimice. Această instruire care conduce spre stări modificate ale conștienței se dezvoltă rapid în prezent, în SUA, și va fi dispobibilă curând, astfel încât orice persoană normală o va putea experimenta prin autoinstrucție și folosind echipament simplu de feedback biologic.

Astfel de instruire nu este neapărat direcționată către o experinață de tip halucinație. Are multe alte aplicații care pot fi percepute atunci când individul primește informații despre comportamentul propriului său corp, mai ales despre mecanismele autonome.

Deși această muncă atrage foarte multă atenție, încă întâmpină destul de mult scepticism. Noțiunea că omul și-ar putea utiliza propriul creier pentru a-și regla voluntar organele pare revoluționară, deoarece funcțiile autonome au fost întodeauna considerate mai presus de controlul voluntar.

Această muncă a fost considerată imposibilă de către știință doar cu câțiva ani în urmă, dar un grup de cercetare a raportat că a fost în stare să antreneze șobolani prin tehnicile obișnuite de recompense, astfel încât funcțiile viscerale au fost modificate în bățile inimii și secreția de urină. Înainte de acest moment, s-a crezut că sistemul nervos autonom care reglează astfel de funcții era prea detașat de voință pentru a răspunde la metode care sunt, de obicei, conduse prin intermediul cortexului creierului. Într-unul dintre experimente, șobolanii au fost recompensați cu descărcări electrice plăcute în hipotalamus.

Oamenii de știință le-au dat un șoc de plăcere de fiecare dată când bățile inimii au fost scăzute la un nivel predeterminat. Adică, animalul era recompensat pentru scăderea ritmului inimii la cele douăzeci de procente care au fost stabilite ca și țel și unii dintre șobolani au devenit experți la acest test.

Într-un alt experiment, animalele au fost antrenate să-și

încălzească o ureche, în timp ce cealaltă rămânea rece.

Astfel de demonstrații i-a făcut pe unii oameni să remarcă că acest fenomen era posibil la șobolani, dar corpul omenesc era diferit. Acesta este un comentariu necugetat deoarece, dacă un șobolan este suficient de deștept pentru a-și controla funcțiile autonome, cum ar putea o ființă omenească să fie mai puțin inteligentă?

Se așteaptă multe de la acest tip de instruire pentru a trata bolile omenești. Centrul de Gerontologie din Baltimore a făcut teste în cazul bolilor de inimă. Profesorul Bernard Engel și grupul său au antrenat un număr de oameni care aveau bătăi accelerate ale inimii să și le încetinească de fiecare dată când apărea o lumină roșie și să le mărească frecvența de fiecare dată când apărea o lumină verde. După ce au obținut progrese cu acest tip de instruire, ei au fost învățați să stabilească și să păstreze o frecvență sănătoasă când apărea o lumină galbenă.

BFT (Instruirea în feedback-ul biologic) este încă în fază experimentală, dar au fost obținute rezultate foarte încurajatoare în cazuri de hipertensiune arterială, ca și în cazul unor boli psihosomatice ca astmul și durerile de cap. Unele dintre rezultatele cu cele mai multe succese au fost obținute atunci când subiecții învață să creeze relaxarea voluntară, echivalentă cu ceea ce fac cursanții Controlului mental cu instruirea lor mentală, pe care o numesc "intrarea în nivelul lor alfa".

Aceasta este o instruire practică și simplă pentru inducerea atitudinilor de relaxare. Nu sunt necesari ani lungi de disciplină sau izolare pe vârful unui munte. Entuziaștii BFT pretind că acest sistem poate fi dezvoltat în scopul realizării fenomenului de viziune internă care poate ajunge să înlocuiască drogurile. Ei consideră că aceasta este și calea de instruire care va elimina neliniștile și tensiunile care conduc către boli psihosomatice.

Haideți să vedem cum s-ar desfășura o sesiune în care un subiect stă jos, legat prin fire de o mașină care poate indica bătăile inimii sale prin efecte sonore și luminoase. Imaginați-vă pacientul stând în fața unui ecran care arată activitatea sa cerebrală, în timp

ce, pe un alt ecran, plasat imediat dedesubt, apare o altă lumină care indică comportamentul inimii. Subiectul nostru este un pacient cardiac, suferind de o stare cronică în care inima sa bate de o sută de ori pe minut, un ritm periculos care trebuie corectat și coborât la un puls normal sub șaptezeci și cinci. Pe ecranul de sus se poate citi o activitate cerebrală de 25 până la 30 CPS, normală în nivelele beta, și i s-a explicat că, dacă se va liniști prin relaxare, pe ecran se va ajunge sub 14 CPS. Pacientul încearcă moduri diferite de a junge la o atitudine relaxată și, în cele din urmă, descoperă că eforturile sale produc rezultate opuse și că poate atinge nivelul alfa doar dacă își relaxează cu adevărat corpul și mintea. Apoi apare surpriza cea mare. El se uită la ecranul de jos și vede că *bătăile inimii au încetinit de asemenea!*

Avem aici o metodă de a stabili un tratament care aparține evident domeniului terapiei psihosomatice. Subiectul învață să-și păstreze creierul la nivelul alfa, iar inima, un organ autonom, se sincronizează cu liniștea mentală și învață din nou funcționarea normală pe care a uitat-o. Desigur că acest lucru nu se poate obține într-o singură sesiune, dar ce contează dacă rezultatele sunt obșnuite, în cele din urmă, așa cum au fost, iar bățile normale sunt stabilizate pentru totdeauna?

Există pacienți cu probleme cardiace care și-au menținut funcționarea normală realizată printr-o astfel de instruire și după doi ani nu mai au nevoie de continuarea tratamentului. Metodele cu chimicale nu pot spera să obțină astfel de rezultate deoarece este bine-cunoscut faptul că, pentru a menține funcționarea corectă a inimii, pacienții sunt legați de tratamente constante pentru toată viața.

Alte victorii promise pentru BFT constau în educație, existând speranța realizării unor aplicații despre care oamenii de știință cred că vor ușura învățarea și vor intensifica memoria. În general, există speranțe mari legate de căile pe care le-ar putea deschide, nu doar pentru clarificări ale funcțiilor mentale și extinderea dimensiunilor cunoscute, dar și pentru cercetarea lumilor subiective în zonele neexplorate.

Domnul Silva nu a privit toate acestea cu indiferență.

Instruirea lui în domeniul electronicii, adăugată la reputația sa din domeniul cercetării mentale, i-a permis să-și conducă colegii pe calea muncii experimentale de a crea tehnici îmbunătățite și aparate care vor putea asista munca realizată în centrele de instruire în Controlul mental. În momentul în care este scrisă această carte, organizația Silva se ocupă cu crearea unui echipament nou pentru BFT, având ca scop consolidarea muncii depuse deja în educarea cursanților pentru a-și controla și folosi mintea mai bine.

În timp ce ne aflăm la acest subiect, ar trebui să menționăm faptul că termenul "Psihorientologie" a fost creat de însuși Jose Silva ca răspuns la nevoia de a descrie metodele create de el.

S-ar putea ca acest cuvânt să apară curând în dicționare deoarece acoperă o nevoie specială de expresie.* Într-un anumit fel, cuvântul este predecesorul a ceea ce azi numim instruire prin feedback biologic, deoarece aparatele BFT au ca scop doar orientarea subiectului spre stări psihologice care controlează funcțiile fizice indirect. De aceea, noile aparate, ca și metodele de Control mental, își îndeplinesc misiunea lor importantă, aceea de a oferi ghidare în scopul atingerii stărilor mentale dorite.

*Psihorientologia- știința sau studiul de orientare sau educare a minții în cadrul activităților psihice.

Toate sistemele de psihorientologie îi datorează mult invenției pe care Hans Berger i-a dat-o lumii atunci când a construit acel prim aparat numit electroencefalograf-EEG, în 1926. În acel moment s-a ridicat cortina de pe posibilitățile la care suntem martori acum și multe altele care ne așteaptă în viitor.

Înainte a celui punct de cotitură, omenirea nu avea cum să știe sau să vadă cu proprii ochi genul de activitate care avea loc în creier. Acum, electroencefalografii și electrocardiografii pentru inimă ne oferă o imagine foarte clară a acestor două funcții importante ale corpului uman. Mai clar decât orice scris de mână, punctele grafice lasă urme pe un rol de hârtie gradată, scriind povestea impulsurilor electrice emise de către activitatea celor mai importante organe găzduite de către corpul uman.

Putem, deci, înțelege că atunci când omul a văzut urmele creierului său în negru și alb pentru prima dată, s-au pus bazele tehnologiei care, în prezent și într-un viitor promițător, va dezvălui o panoramă nelimitată pentru minte. Trebuie că a fost o ocazie memorabilă aceea când, un om care avea electrozi legați de craniul său, a produs o urmă vizibilă a creierului său pentru prima dată, acesta funcționând în stări mentale diferite. Ne putem imagina cu greu că Berger putea să fi ghicit cât de departe va merge mecanismul său inteligent, producând metode ca și Controlul mental și pe care acum BFT le confirmă și le extinde.

Când EEG-ul a început să producă primele interpretări, cel mai energic nivel care putea fi depistat în activitatea cerebrală este ceea ce se cunoaște ca fiind banda alfa. Neurologii au devenit fascinați de noua mașinărie care le permitea să „se scufunde” în comportamentul neuronilor pentru prima dată și să îl clasifice în condiții diverse. Pe măsură ce instrumentul s-a dezvoltat odată cu avansul electronicii, nivelele erau clasificate conform frecvențelor (CPS), iar cele patru bande care au fost descrise au fost definite mai clar și botezate de către specialiști cu litere ale alfabetului grecesc.

Ceea ce aparatele BFT și tehnicile Controlului mental fac pentru individ este să-l învețe să se miște înăuntrul și în afara acestor benzi când dorește. Sistemul Silva merge mult mai departe decât BFT deoarece furnizează obiective clare și aplicații practice atunci când se ajunge în regiunile alfa-teta. Aici, cursantul învață să aplice formule tehnice și să programeze beneficii pentru el și pentru rezolvarea problemelor omenirii.

Pentru a înțelege mai bine cum apar pe ecran informațiile de feedback, apoi să ajungem la subiect prin mijloace auditive sau vizuale, gândiți-vă la Centrul spațial din Houston. Când astronauții călătoresc în navele spațiale care îi duc pe Lună, acești bărbați sunt echipați, prin intermediul echipamentului lor spațial, cu tot felul de electrozi care transmit tot timpul date Centrului spațial în legătură cu funcțiile autonome ale corpurilor lor.

În acea suită impozantă de tehnologie electronică, există departamente devotate în întregime menținerii unei comunicări constante asupra stărilor prin care trece fiecare dintre astronauți.

Ei știu tot timpul tot ceea ce se întâmplă în toate organele importante ale acestor oameni. Ei sunt capabili să citească tensiunea sângelui, temperatura corpului, bătăile inimii și toate acestea sunt observate în mod constant de către oameni instruiți care stau în spatele unor console și vizionează pe ecran comportamentul organelor călătorilor observați de îndeaproape. În această manieră, ei sunt capabili să observe în Houston orice anormalitate care poate apărea în corpul uman, chiar înainte ca omul respectiv devine conștient de ea, pentru că, la urma urmelor, acele mașinării sunt cele mai importante de pe navă.

Este evident faptul că, dacă Houston, care se află la o distanță de mii de mile, poate primi aceste informații corect, ar trebui să fie comparabil mai ușor, ca un subiect dintr-un laborator să-și poată citi propriile reacții în timp ce stă în fața unui ecran BFT, legat direct de el.

Știința medicală a știut deja de câțva timp că un convalescent își poate grăbi perioada de vindecare dacă poate să-și păstreze unele funcții autonome într-un ritm bine sincronizat, și aici ne referim mai ales la inimă. Dar cum poate un om să-i ordone inimii sale să bată într-un ritm sănătos? La urma urmelor, metoda este clară. Inima are o pulsație corectă atunci când mintea este într-o stare de liniște, în contrast cu funcționarea agitată și neregulată a inimii atunci când starea mentală este tensionată, înfricoșată sau zguduită.

Din acest motiv, pacienții care au o convalescență neliniștită, în timp ce se îngrijorează în legătură cu afacerile și familia pe care au lăsat-o neprotejată, sunt cei care au probleme în a se vindeca.

Pe de altă parte, pacientul care este capabil să ajungă la o stare de pace, va găsi o regularitate liniștită corespunzătoare a funcțiilor sale autonome și se va reface mult mai repede.

În multe saloane chirurgicale, pacienții sunt ajutați să obțină bătaii ale inimii favorabile prin intermediul senzorilor alfa. Pacientului aflat în recuperare i se pun electrozi pe frunte și zona occipitală cu ajutorul unei cordeluțe pentru cap sau bandă adezivă. Electrozii au fire care conduc spre un aparat electronic, iar feedback-ul este produs cu ajutorul sunetului. Un sunet cu o frecvență înaltă înseamnă o frecvență înaltă în activitatea cerebrală. Pe măsură ce mintea se relaxează și se liniștește, sunetul tot slăbește, apropiindu-se de o frecvență de bas.

Cu acest ghid sonor, subiectul poate învăța să-și relaxeze frecvența creierului. Bătăile inimii se vor sincroniza imediat cu o minte relaxată, iar pacientul care învață să păstreze senzorul alfa la o tonalitate scăzută se află pe drumul către o externare timpurie. Când doctorul îi explică toate acestea pacientului și lasă aparatul împreună cu acesta, se întâmplă astfel de lucruri.

Subiectul începe să experimenteze cu senzorul și încearcă să scadă tonalitatea pe căi diferite. Cu cât încearcă mai mult, cu atât rezultatele devin mai derutante. În cele din urmă, își pierde răbdarea și cedează. Nu mai încearcă și, spre surprinderea lui, acela este momentul în care tonalitatea scade. Așa că descoperă unul dintre principiile Controlului mental care este acela că efortul nu duce la rezultate, în timp ce atitudinile relaxate pot fi foarte eficiente.

În acest mod, prin simplul feedback, convalescentul poate învăța să-și păstreze mecanismele interne în stări care vor readuce sănătatea, pe măsură ce descoperă că situația mentală este cheia spre starea de bine. Oamenii care lucrează în domeniul medicinei consideră acest lucru atât de esențial încât, în unele cazuri delicate, nu sunt permise vizitele, mai ales când un pacient își poate tulbura starea mentală din cauza conversațiilor și a veștilor aduse de către vizitatori.

S-a stabilit clar faptul că omul nu este ca un pasager care călătorește în interiorul unui vehicul- corpul său. Corpul și mintea formează o unitate inseparabilă și acesta este motivul pentru care, prin relaxarea corpului, aceasta este comunicată creierului și se transmite și altor funcții, inclusiv celor ale sistemelor autonome.

BFT este relativ nou și, de aceea, știința nu poate prevedea în ce măsură poate avea o valoare terapeutică, dar, investigațiile făcute până în acest moment au dezvăluit deja rezultate valoroase. Pacienții a căror tensiune înaltă a fost cauzată de stări emoționale supărătoare, au reușit să se corecteze singuri. Și în domeniul endocrinologiei, secreția glandelor a fost modificată în mod evident de către pacienți care au învățat să-și controleze atitudinile mentale. La centrul medical din Cornell, New York, victima unui atac de cord a fost instruită să-și reducă bătăile inimii de la aproape 100 la mai puțin de 75 per minut. Instruirea, în acest caz, s-a făcut într-o perioadă de timp de treizeci și unu de ore, dar verificările au arătat că, și după câteva luni mai târziu, s-a păstrat frecvența normală care a fost obținută în acest mod. Se cunosc cazuri în care starea îmbunătățită s-a păstrat și peste doi ani.

Universitatea din Harvard a realizat teste asupra hipertensiunii arteriale și rezultatele obținute indică faptul că, în nouăzeci la sută dintre cazuri, anormalitatea se datorează stărilor mentale sau emoționale. Există speranța ca pacienții care urmează tratamente săptămânale să poată deveni autodidacți, nu doar în ceea ce privește controlul din perioada tratamentului, dar și în păstrarea stării îmbunătățite ca o corecție permanentă.

Să admitem faptul că tensiunea ridicată poate fi de asemenea tratată prin medicamente, dar și în acest caz s-a arătat că ajutorul medicamentos va necesita o continuare pe termen nelimitat, în timp ce autocorecția mentală învățată de către pacient are tendința de a produce rezultate care sunt permanente. Într-un alt domeniu, și fobiile pot fi corectate. Relaxându-și mușchii frontali și alte zone tensionate, subiectul poate induce o liniștire generală în sine, învățând să păstreze relaxarea în timp ce, gradual, își mentalizează fobiile care-i produc neliniște și, astfel, învață să le elimine.

Puțin câte puțin, ideea conform căreia corpul își poate controla funcțiile automate câștigă teren și mulți dintre cei care se îndoiau au fost nevoiți să-și reconsidere opoziția deoarece experimentele făcute pe șobolani în anul 1966 au produs demonstrații concrete.

Centrul Rockefeller din New York investighează teoria conform căreia, așa cum funcțiile viscerale pot fi educate, tot așa și tulburările psihosomatice sunt învățate.

Majoritatea oamenilor reacționează psihosomatic la probleme. Când manifestă dureri de cap și greață, este deseori rezultatul învățării acestor tulburări. De exemplu, un copil căruia îi este frică să plece de acasă în prima zi de școală poate părea palid și se simte rău. Dacă mama sa îi oferă alinare și îi permite să stea acasă, poate că a plantat o învățare inconștientă, iar subiectul a fost condiționat să aibă aceleași simptome de fiecare dată când se confruntă cu situații care-i provoacă frică în viața sa viitoare.

De când au fost publicate rezultatele obținute la Centrul Rockefeller, mulți oameni au încercat metode de a-și controla mintea, iar rapoartele unor succese indică faptul că sănătatea psihosomatică prin intermediul metodelor diverse de instruire este o promisiune fezabilă.

Nu ar trebui să neglijăm nici posibilitățile educaționale pe care toate acestea le pot oferi celor tineri. Unele dintre școlile Montessori din San Francisco au solicitat aparate de tipul acesta pentru realizarea testelor în clasă. Ar putea veni ziua când, un copil care stă în fața unei console BFT sub supravegherea unui instructor, își va antrena răspunsurile în cadrul unui program predeterminat. Acesta va putea să-și observe bătăile inimii, să experimenteze cu frecvențele sale cerebrale, să controleze secrețiile glandelor și să devină conștient de multe dintre funcțiile corpului său. Oamenii de știință văd aici nu doar o șansă de a ne antrena răspunsurile organelor, dar și o metodă de a învăța corpul să simtă orice este de ajutor pentru el.

Ca o contribuție valoroasă adusă medicinei, includem aici și conținutul unei lucrări scrise de dr. Alberto Sanchez Vilchis, un reputat medic din Mexico City, care este asemănătoare cu metodologia Controlului mental.

„În evaluarea Controlului mental, credem că acesta se califică, cu siguranță, ca o știință a viitorului.

Luând în considerare scopul amplu pe care și-l propune, cursantul ar trebui să găsească oportunități crescânde de aplicare a sa, pe măsură ce avansează în lume și ajunge la maturitate în activitățile sale. În plus față de beneficiile imediate care pot fi obținute, cursantul va considera această metodologie ca fiind o unealtă valoroasă în studierea oricărei ramuri științifice de care este interesat. În plus, va descoperi că acesta este un instrument versatil pentru rezolvarea provocărilor de zi cu zi și obținerea unor împliniri mai mari în viața sa.

În momentul de față există o nevoie urgentă de oameni de știință vizionari care trebuie să progreseze în potolirea haosului cauzat de o tehnologie scăpată de sub control, care avansează mai repede decât putem noi să ne adaptăm. Din fericire, există mulți astfel de oameni de știință care au o viziune amplă și și-au asumat sarcina de a-și proiecta descoperirile spre crearea unui viitor mai bun.

Credem cu tărie că, dacă metodele Controlului mental ar fi utilizate într-un mod mai general în cadrul căutărilor științifice, ar putea ajuta foarte mult la rezolvarea a o mulțime de probleme care se află într-un impas în prezent. Acest lucru va fi posibil atunci când va fi recunoscută valoarea adevărată a Controlului mental în acest domeniu.

Controlul minții este așa de important în epoca prezentă încât a devenit un element de bază al vieții. Conștient sau inconștient, noi avem de-a face cu acest factor în orice moment al activităților noastre zilnice, iar soluția problemelor noastre din toate domeniile poate fi văzută cu mai multă claritate prin folosirea Controlului mental. Rezolvarea problemelor va fi făcută mai eficient în relație directă cu dezvoltarea obținută în cadrul acestei discipline. Individul va fi mai eficient și mai productiv ca membru al societății în funcție de gradul în care învață să aplice Controlul mental.

Rolul Controlului mental în domeniul medicinei este de cea mai mare importanță, având în vedere faptul că se prezintă ca o tehnică de prevenție a bolilor și, de asemenea, ca un neutralizator al bolilor psihosomatice.

Informațiile tehnice care apar în publicațiile de specialitate aduc dovezi ample asupra descoperirilor pe care le realizează știința medicală și noi trebuie să pregătim individul pentru ca acesta să poată înțelege corect și să aplice aceste avansuri. Intrăm mai adânc în misterele minții și descoperim posibilități remarcabile. Am cercetat în „sanctitatea” interioară a minții și continuăm explorarea presupusului subconștient. Pe măsură ce progresăm în marcarea acestor ținuturi, avansăm și în relieful bolilor mintale și neurologice care cauzează multe dintre neliniștile și suferințele populației lumii.

Peste tot pe Pământ, oameni de știință renumiți își dedică timpul și depun eforturi pentru a rezolva multe lipsuri pe care le avem în viață, perfecționând tehnicile în chirurgie și terapeutică, descoperind medicamente noi și îmbunătățindu-le pe cele existente, căutând adânc în secretele nesfârșite ale unității corp-minte a omului, încercând să găsească formule care vor putea învinge bolile care, în prezent, sunt considerate incurabile din punct de vedere medical, și încercând să prelungească durata de viață a omului. Acești cercetători experimentează continuu cu noi medicamente care promit să dezvolte factorul Psi, să îmbunătățească memoria și să sporească capacitatea creierului pentru o cunoaștere diferențiată. Unii experți declară că, în câțiva ani, știința va fi capabilă să controleze capacitatea intelectuală prin intermediul medicinei.

Cu toate acestea, noi credem că o mare parte din efortul prețios al acestor oameni valoroși ar putea fi economisit dacă, în loc să lucreze așa de intens în laboratoare, ei s/ar concentra asupra omului însuși și l-ar pregăti să aibă grijă de propria sa integritate. Noi trebuie să înălțăm scopurile investigației care este preocupată, mai ales, de metodele artificiale de vindecare, și să o îndreptăm către educarea omului în domeniul Controlului mental. Niciunul dintre profesioniști nu este mai potrivit decât medicul pentru a ajuta această lucrare, dar este imperativ ca acesta să aibă o pregătire psihologică specială, deoarece medicina subiectivă ar trebui practică de oameni pregătiți corespunzător și care înțeleg clar problemele celui pe care îl asistă.

Controlul mental ar trebui să-și direcționeze educația spre profesia responsabilă de sănătatea publică: medicii.

Un program planificat corect și împărtășit cu oamenii implicați în domeniul medicinei va ușura cu siguranță, dacă nu va rezolva în totalitate, majoritatea problemelor de sănătate ale populației acestei planete. Medicul are datoria pe care nu poate să o evite de a aplica cele mai bune descoperiri științifice în beneficiul pacienților săi. Intră tot în jurisdicția sa îmbunătățirea relațiilor interumane și creșterea încrederii pacientului prin intermediul poziției științifice, psihologice și morale a doctorului.

În instruirea studenților la medicină, ar trebui să se accentueze ideea că medicina își asumă un rol foarte important pentru ființa umană în relația corp-minte. În timp ce doctorului i se cere să vindece boala, el are și responsabilitatea de a contribui la menținerea sănătății prin mijloace fizice sau mentale, în scopul de a ajuta fiecare om să devină un membru mai sănătos și mai productiv al societății. Ar trebui considerată ca una dintre cerințele de bază ca un student la medicină să-și însușească cunoștințe de bază despre știința umană înainte de a părăsi mediul universitar. Cunoașterea și aplicarea tehnicilor Controlului mental i-ar oferi abilitatea și aptitudinile necesare pentru a putea să-și ajute pacienții într-o manieră mult mai completă și eficientă.

Pentru a rezuma, toate considerațiile de mai înainte ne conduc spre următoarele concluzii:

1. Achiziția CONTROLULUI MENTAL este esențială ca mijloc de creare a unei ființe umane mai bune și mai productive.
2. Aplicarea CONTROLULUI MENTAL face posibilă rezolvarea problemelor de tot felul într-o manieră directă și simplă.
3. CONTROLUL MENTAL este un mijloc eficient de prevenire a îmbolnăvirilor și de rezolvare a problemelor de sănătate. Din acest motiv, medicul ar trebui să încerce să-l încorporeze cât de repede posibil.
4. Știința CONTROLULUI MENTAL este atât de indispensabilă pentru medic încât acesta nu va fi niciodată un profesionist complet dacă îi lipsește această cunoaștere, indiferent de câte titluri, diplome sau credite ar poseda."

Capitolul 9

EVOLUȚIA ȘI LUMEA BETA

Privind panorama creației pământene, acest ansamblu de forme care proliferază și care împarte pulsația vieții cu noi, pe această planetă, ne-am putea gândi la creația pământească ca la o piramidă gigantică formată din straturi peste straturi de specii care evoluează, ridicându-se de la expresiile simple ale vieții unicelulare până la culmea magnifică pe care stă omul.

El stă singur pe acest pisc, deoarece omul este cel care, dintre toate speciile, a obținut minunea unui creier dezvoltat pentru a manifesta activitatea mentală în expresia sa cea mai înaltă. Și, în acest punct, s-ar părea că acest instrument rar a depășit bariera sunetului și nu pare a avea urme ale vreunei limitări. În fiecare zi devine tot mai evident faptul că putem materializa aproape orice vis am avea.

Știința și tehnologia par hotărâte să confirme dezvăluirea importantă conform căreia nu există limite, în afara celor impuse de către propria noastră imaginație, și am putea în curând ajunge la concluzia că tot ceea ce concepem în dimensiunea subiectivă poate fi transferat în planul material. Aceasta ar putea părea imaginar pentru o mentalitate conservatoare, dar haideți să ne uităm în jurul nostru și să observăm frontierele care se dărâmă una câte una și atunci revelația nu mai poate fi ignorată: OMUL POATE REALIZA TOT CEEA CE MINTEA SA POATE CONCEPE ȘI CREDE.

Ridicându-se în vârful piramidei, omul este vârful de lance destinat să penetreze nivelul următor al evoluției pe această planetă și bătălia este la îndemână. Lupta trebuie să aibă loc în mijlocul unor curenți conflictuali. Aspirația și un vis îl conduc pe om spre atingerea unor nivele mai înalte, dar omul mai târăște lanțurile fiarei în coșmarul violenței care nu a fost lăsat încă în urmă.

Ni se arată un paradox monstruos- că ar trebui să fie același om și cel care, până în zilele noastre, se scaldă în sângele semenului său, dar și cel care tânjește să cunoască mai mult și cel care nu poate să existe fără să atingă constant planurile spirituale. Aceasta este starea noastră prezentă. Când privim în jos spre speciile inferioare și contemplăm drumul pe care l-am parcurs, ar trebui să ne facem curaj, prin prisma tuturor băătăliilor prin care am trecut, și să nu ne îndoim de rezultatul băătăliei din prezent.

Această panoramă a formelor inferioare merită toată atenția noastră. În cadrul schemei transformării și după încercări, mutații și ramificații nenumărate, care s-au rătăcit și au dispărut; adică, după mii de ani de lupte, speciile au reușit să producă specimene care tind spre următorul regat mai înalt. Aici limitările nu mai sunt așa de clare deoarece fiecare regat încearcă să apară în formele rudimentare ale planului următor.

Regatul mineral fuzionează treptat cu cel vegetal, acesta din urmă se ridică către nivelul animal și, în cele din urmă, regatul animal, cu același efort subtil dar neobosit, produce acele specimene care se află la granița cu omul. Există specii marine și plante terestre la care pot fi observate principiul acțiunii musculare și începutul sensibilității, și există specii care cauzează nesigurață profundă naturalistului, provocându-l la o cercetare arzătoare înainte de a le putea clasifica ca făcând parte dintr-un regat sau altul. Pe când ajungem la regatul animal cu varietatea sa infinită, ni se dezvăluie o divesitate prodigioasă.

De la amoeba fără forme și lipsită de organe și trecând prin întreaga panoplie de forme animale elementare până la cele mai complexe specii, în care animalul ajunge la cele mai înalte nivele de progres al evoluției și începe să arate semne ale individualității. Și când ajungem la nivelele umane, nu este posibil să facem excepții de la acest proces de contopire, luând în considerare faptul că încă există regiuni în lume în care trăiesc sălbatici, chiar și în ziua de azi, într-o stare înapoiată de evoluție, foarte puțin diferită de cea a animalelor.

Aceștia sunt chiar capabili de a înșfăca hrana sau partenerul de la un semen de-al lor, ucigând și chiar mâncând victima, fără să simtă deloc că au făcut un lucru rău. Acestea sunt rase care încă se află aproape de nivelul animalelor și nu au ajuns

la punctul unde pot simți curenții care marchează avansul umanității. Se pare că acești aborigeni nu au ajuns nici la maturitatea care a răsărit în om după mii de ani, în momentul în care și-a dat seama că ceva ciudat s-a trezit în el. Un imperativ nou care contrazicea toată istoria sa trecută și l-a făcut conștient de idei care erau noi pentru lumea sa de comportamente instinctive. „Să nu ucizi, să nu furi. Să nu faci altora ce nu ai vrea să ți se facă ție.”

Astfel putem vedea că, la capătul de jos al scalei umane, legătura noastră cu formele de mamifere mai evoluate, ca cele reprezentate prin animalele domestice, mai ales câinele, se realizează într-un mod perceptibil. În timp ce, la cealaltă extremitate, umanitatea, prin intermediul celor mai evoluți indivizi, deschid drumul spre nivelul următor al Creației.

Apoi apar întrebările. Care sunt pragurile pe care umanitatea încearcă să le calce? Unde sunt super oamenii care să ne arate drumul pe care să-l urmărim? Și, în încercarea de a răspunde la aceste întrebări importante, ne aflăm, inevitabil, în situația de a ne îndrepta spre cei care au săpat șanturi adânci în povestea umanității. Arhetipurile care au arătat drumul cu precizie-Confucius, Buddha, Mahomed...și, mai presus de toți, cel care a îmbrățișat umanitatea în strălucirea aurei sale și a lăsat un exemplu pe care încă ne străduim să-l pătrundem, să-l înțelegem și să-l urmărim: Hristos.

Oprindu-ne să observăm progresul făcut, putem vedea că am parcurs un drum lung, și, în timp ce ne uităm spre viitor, vedem cărarea care se pierde în ceața timpului și scara care pare să fie infinită. Dar, ar trebui să ne întărească gândul că, dacă omul este produsul optim al naturii pe Pământ, trebuie ca existența sa este guvernată de un plan demn de Inteligența Creativă care l-a conceput și l-a adus până în stadiul prezent. Ar fi fără sens să ne imaginăm că un program de o asemenea magnitudine ar fi putut fi realizat și adus cu o deliberare infinită până în acest punct doar pentru a fi aruncat printr-un capriciu fără conținut și sens.

Nu, întradevăr, un plan care ar putea țese drama complexă a evoluției umane ar trebui să includă și modelul final, astfel încât fiecare om, stăpân al propriei sale arte, temperat de greutățile

urcuşului său sinuos şi care cară în bagajul său lecţia greu câştigată a luptei şi conflictului, va avea un ţel şi o continuitate în planul său desenat de mâna Creatorului.

Aspiraţia umană către lumile spiritului şi speranţa unei conştiinţe mai presus de moarte sunt ceva ce omul a simţit în mod intuitiv ca o realitate de când a obţinut conştiinţa de sine ca individ. Filozofii au simţit întotdeauna că o astfel de supravieţuire este logică. Din punct de vedere teologic, a fost piatra de temelie a tuturor credinţelor religioase. Istoria, legendele, literatura, muzica şi artele au susţinut acest principiu în toate timpurile şi toate civilizaţiile.

Ce a produs, atunci, valul de scepticism de la începutul secolului trecut şi a oprit această sete din om? Ce a determinat ca ridiculizarea tuturor acestor idei şi reducerea la tăcere a vocilor intuiţiei, a filozofiei şi a religiei să devină ceva la modă? A fost, în principal, aroganţa realizărilor ştiinţifice şi vanitatea ştiinţei în cadrul victoriilor din laboratoarele sale primitive ale Europei secolului al XVIII-lea.

Mergând puţin înapoi, ajungem la povestea lui Galileo. La începutul secolului al XVII-lea, renumitul matematician şi fizician şi-a dovedit deja geniul prin observaţiile sale realizate cu multă trudă. Rezultatele au fost senzaţionale deoarece el a confirmat teoriile lui Copernicus.

Aristotel şi Scripturile aveau probleme şi concepul de Pământ ca centru al Universului urma să fie dărâmat dacă bărbatului din Pisa i s-ar fi permis să-şi expună afirmaţiile revoluţionare. Dar exista încă o autoritate ecleziastică cu care trebuia să se lupte. Exista Tribunalul Inchiziţiei care avea grijă de astfel de declaraţii eretice şi, ca rezultat, Galileo era cel care avea probleme acum. Întregul episod s-a încheiat cu matematicianul terifiat în genunchi retractând propriile descoperiri pentru a-şi salva viaţa.

A trecut două sute de ani până când biserica a fost de acord să retragă cărţile lui Galileo de pe lista lecturilor interzise. Până atunci, ştiinţa, care a mers pe alte drumuri, s-a întronat singură în poziţia de autoritate bigotă.

Atunci, nu prin teroarea Inchiziției care amenința cu pedeapsa, ci printr-o severitate egală cu aceasta, grupurile de oameni de știință puneau în genunchi pe oricine ar fi încercat să proclame adevăruri intangibile în afara celor acceptate de către stabilimentele științifice.

Acum, inovatorii trebuiau să lupte cu Parisul, Londra și Viena. Am văzut cum, în Pasteur și Koch, care duceau la nivele superioare standardele microbiologiei, „s-a aruncat cu pietre” și au fost ridiculizați de către colegii lor; și, nu cu mult timp înainte, dr. William Harvey a fost respins cu dispreț pentru erezia sa științifică, aceea de a promova teza nebunească conform căreia sângele circula în interiorul corpurilor animalelor.

Pe scurt, știința, care a realizat pași importanți, a ajuns victima mării greșeli pe care toată umanitatea este tentată să o facă. Succesul i s-a urcat la cap, iar climatul cercurilor științifice era caracterizat printr-o intoleranță îngâmfată. Era domnia Pozitivismului și, sub un asemenea drapel, atitudinea științifică avea tendința de a respinge orice nu putea fi cântărit, măsurat sau analizat din punct de vedere chimic.

De atunci înainte și pe tot parcursul secolului următor, știința a început să fie aclamată de întreaga lume și a fost ridicată pe un pedestal exagerat al unui prestigiu orbitor. A obținut triumfuri de răsunet cu eprubetele sale și aparatele sale de centrifugare. A controlat câteva invazii ale unor epidemii și a mărit durata de viață a oamenilor. A reușit să capteze energia solară și acvatică, iar locomotivele sale cu aburi erau minunile vremurilor.

Unii spuneau că omul nu mai are nimic de inventat. Lumea, mândră de realizările sale pe această linie, a acceptat pozitivismul științific și tehnologia și a dat afară pe ușă toată gândirea conceptuală care ar putea izvorî din ceea ce cunoaștem acum ca nivelul alfa.

Lumea a stabilit victoriile planurilor materiale asupra oricăror idei care ar putea părea că emană din religie sau credință. Orice noțiune legată de lumea subiectivă, în care se găseau visele spirituale dar intangibile ale rasei umane, a fost discreditată.

Mândria academică a fost rezumată prin afirmația făcută în acele vremuri de către Auguste Comte, fără îndoială un om de știință strălucit, dar declarațiile sale proveneau din mândria excesivă care apare înaintea unei căderi. Afirmația sa era fără echivoc: Existau doar trei drumuri în căutarea înțelepciunii umane-

1. Cel religios, bazat pe superstiție, tradiție și dogmă.
2. Speculația filozofică bazată pe logica analitică.
3. Pozitivismul științific bazat pe observația directă.

Și, conform spuselor lui Comte, ultimul era singurul drum valabil și unul care, în cele din urmă, va duce la retragerea conceptului de Dumnezeu în cadrul hotarelor panoramei universale, acest concept ieșind din scenă după ce va face o pleacăciune de curtoazie, cu mulțumiri pentru a fi servit umanitatea temporar în timp ce aceasta creștea de la stadiul de bebeluș.

De aceea, pentru o perioadă de timp, știința a stat neclintită, alungând cu ușurință orice semăna cu „slăbiciunea umană în căutarea lumilor spirituale.” Poate că știința nu-și-a dat seama că era deja dusă de un curent puternic, de un carusel nebunesc al descoperirilor, de o serie amețitoare de realizări pe tărâmul materiei....până când, în cele din urmă, a ajuns să se oprească, înghețată pe șinele sale pe când s-a aflat față în față cu o scenă terifiantă: Era atomică! Aici, umanitatea și prea-iubita sa știință s-au oprit. A fost scos, în mod inconștient, dopul unei sticle de temut și din aceasta a ieșit un duh. Toți am știut atunci că ne aflăm în fața unui demon, ciuperca letală gigantică, care nu prea lăsa loc de îndoială în privința lucrului pe care îl reprezenta: exterminarea rasei umane.

Se spune că, după ce a fost obținută cu succes prima explozie la baza experimentală din Alamogordo, New Mexico, oamenii de știință și oficialitățile care au fost prezenți la experiment nu jubilau excesiv. Și-au dat mâinile în tăcere ca un gest simplu de felicitare reciprocă, dar atmosfera era solemnă și de îngrijorare. Mai târziu, după ce au fost produse exploziile groaznice de la Hiroshima și Nagasaki, în numele „unui sfârșit lin al războiului”, toată lumea a început să înțeleagă sensul infernalei realizări.

Revista TIME a avut un comentariu foarte potrivit în coloana sa editorială, spunând că explozia a deschis „o rană nevindecabilă” în conștiința rasei noastre. Desigur că oamenii de știință care au descoperit monstrul au fost cei care au înțeles primii sensul îngrozitor al dezastrului potențial care amenința acum umanitatea. Unii dintre aceștia aveau acum îndoieli. Prof. Harold Urey s-a retras temporar din munca sa pentru a scrie o carte, „Sunt un om speriat”. Dr. Robert Oppenheimer, care și-a adus contribuții importante la activitatea nucleară, a refuzat să continue cercetările ținute spre distrugere.

Această atitudine a provocat investigații din partea Congresului. Există un document al interogărilor la care a fost supus Oppenheimer și conține părți care sunt impresionante:

Î: „Există vreo protecție posibilă împotriva bombei?”

R: „Da, există una.”

Î: „Vă rugăm să o expuneți.”

R: „Pacea.”

Cu toate acestea, pacea era un cuvânt fără conținut pe care oamenii îl foloseau de mult timp ca o acoperire pentru ambițiile lor și pentru manipulările internaționale, dar, în acel moment solemn în care dr. Oppenheimer a pronunțat cuvântul, nu putea să existe niciun dubiu în mintea cuiva în legătură cu înțelesul său adevărat. Cu siguranță că nu a avut un sens dublu atunci când renumitul om de știință a spus acel cuvânt scurt ca fiind singura și unica formulă împotriva distrugerii atomice.

Adevărata PACE, pe care omul o vedea acum ca pe singura salvare de la amenințarea teribilă avea un singur înțeles: fraternitate, frăție, toleranță; pe scurt, iubirea pentru semenii noștri. Și aici am aflat că, în idealurile înalte ale păcii, locuia o doctrină aruncată departe de către principiile materialismului și foarte apropiată de sentimentele inimii, deoarece, dacă omul ar fi gândit sincer în termeni de coexistență pașnică, el ar trebui să privească în altă direcție.

Rasa umană ar trebui să se întoarcă acum de la considerațiile strict materiale și să caute în celălalt tărâm, cel din noi, acea lume a valorilor spirituale pe care știința a destituit-o cu atâta ușurință ca un fir de păianjen subțire al unor proști.

Atunci au trebuit trase unele concluzii care nu au mai putut fi evitate, pentru că acestea erau esențiale dacă omul, pentru a se salva din puțul fără fund, trebuia să se întoarcă spre valorile spirituale. Și dacă „maimuța umană” trebuia să recurgă acum la elementele psihicului său, acesta trebuie să fi fost nu doar o realitate importantă, ci și o indicație clară că evoluția umanității a intrat într-un teritoriu în care valorile psihicului au devenit indispensabile.

Se părea acum că, dacă aveam să supraviețuim, devenea imperativ necesar să căutăm altundeva, în afara nivelelor beta pe care strămoșii noștri le vedeau ca singurul dicton de înțelepciune. Căutând disperați o coexistență pașnică, eram acum obligați să ne îndreptăm privirea către universul subiectiv din interiorul nostru, pe care am ajuns să-l cunoaștem ca planul alfa, casa dorințelor nemateriale și a aspirațiilor spirituale. Și aceasta era lumea pe care știința a încercat să o îndepărteze ca pe o recuzită pentru grădiniță!

Acesta este momentul în care, filozofii judicioase ca și cele oferite de Controlul mental, pot aduce lumii semințele înnoirii. Dar pentru ca aceste semințe să poată încolți și să facă fructe care vor veni să rectifice drumul plin de durere pe care pășește lumea, ele trebuie să fie plantate cu o dorință sinceră de a ajuta umanitatea să descopere sau să redescopere adevărurile care au fost împrăștiate de către Marele Învățător pe acest Pământ, dar pe care noi le-am uitat sau poate nu le-am înțeles corect niciodată.

Aici ne dăm seama de faptul că, deși cursurile create de Jose Silva nu sunt direcționate spre obiective religioase specifice, nu există niciun dubiu că, prin idealismul lor înalt și prin doctrina lor de rezolvare a problemelor umane, înfăptuiesc acțiuni umanitare care reflectă convingerile simțite profund de către creatorul lor.

În multe locuri din lume, școli sprijinite de biserică au fost pietrele de temelie ale structurii sociale, dar acum ne dăm seama de faptul că, în transformarea care are loc în lume începând cu ultima jumătate de secol, acestea au fost lăsate în urmă. Tineretul contemporan nu mai este satisfăcut de predicarea unui cod moral pe care cei mai în vârstă nu îl respectă. În timp ce ridică în slăvi exemplul luminos al lui Hristos, smerenia lui și negarea de sine, ceremoniile noastre religioase sunt princiare și ostentative.

Biserica și școlile sale instruiesc destul de bine în multe discipline, dar, când se ajunge la învățăturile religioase menite să-l păstreze pe individ ca viitor enoriaș, apare o contradicție ciudată. Aici, tineretul învățat să utilizeze rațiunea și logica ca unelte ale educației află că li se cere să renunțe la aceste metode și să-și lase mintea prizonieră dogmei și tradiției.

Totuși, poziția oficială a bisericii, înțepenită în tradiție, nu i-a împiedicat pe reprezentanții săi să perceapă, în conștiința lor individuală, neliniștea existentă în jurul lor. Acești oameni, care stau umăr la umăr cu enoriașii dezorientați, sunt martori și chiar le împărtășesc setea acestora din urmă. Acest fapt ar putea explica de ce în Controlul mental găsim și preoți care urmează cursul.

Ei spun, în unanimitate, că această mișcare și metodologia sa este departe de a intra în conflict cu fundamentele lor religioase și că aduce un suport științific și o complementare validă a învățăturilor lor. S-ar părea că principiile morale și spirituale, lăsate de către patriarhi acoperite de vălurile misterului și parabolei, sunt acum clarificate în lumina valorilor pe care am ajuns să le recunoaștem ca avându-și originea în lumea planurilor alfa, ele fiind dorințe tot atât de vechi sau atât de noi ca și însăși umanitatea.

Capitolul 10

GÂNDIREA UMANĂ ȘI LEGILE UNIVERSALE

Prin exercitarea analizei și cercetării riguroase, oamenii au găsit confirmări ale multor legi care guvernează cursul vieții. Printre aceste forțe există dovezi evidente atât în planul obiectiv, cât și în cel subiectiv a ceea ce se numește Legea Afinității- atragem ce suntem- prin intermediul căreia elementele similare sunt atrase unele către celelalte. Aceasta este o forță potențială și are o relevanță deosebită în lumea minții.

Aici trebuie să accentuăm, din nou, faptul că toate expresiile psihice sunt, fără excepție, forțe care mai întâi apar în lumea gândului și , apoi, după ce sunt procesate corespunzător, se manifestă în forme materiale. Nu există nimic în jurul nostru care să nu fi existat prima dată ca o creație mentală. Trebuie să reflectăm din nou asupra faptului că orice din tărâmul naturii, ca o floare, o piatră, o pasăre, sau un om, este o creație a Minții Universale sau Creatorului.

Și atunci când este un obiect realizat de om, de la unealta cea mai primitivă până la cea mai mare clădire din lume, acesta este un produs al gândirii umane. Acestea sunt obiecte care au trebuit să existe mai întâi în lumea imaginației. Uneori sunt gânduri suprapuse ca un automobil modern la care se fac îmbunătățiri continue datorită ingeniozității mai multor oameni. Dar, invariabil, toate acțiunile și toate lucrările omului se nasc în regiunile subiective ale creației mentale.

Așa că devine necesar să înțelegem cum gândul reprezintă lumea Cauzei, iar materia, lumea Efectului. Următorul concept este mai fundamental: *Mintea este forța care cristalizează energia sub formă de materie.*

Am văzut cum parapsihologia experimentală a demonstrat, prin munca sa de laborator, că gândul poate produce schimbări în materie sau în comportamentul acesteia și modul în care curenții mentali pot favoriza creșterea unei sămânțe din regnul vegetal. Dar dovada cea mai directă că mintea afectează materia se reflectă direct asupra individului care alimentează gândul. Când o persoană experimentează o impresie de panică, se pot observa reacțiile imediat. Poate deveni palid, începe să transpire, tremură ca o frunză și i se măresc bătăile inimii. Toate acestea sunt efecte fizice cauzate de schimbările emoționale provocate în nivelele minții. S-ar putea ca pericolul să nu fie prezent cu adevărat, dar dacă subiectul îl păstrează în minte ca imagine, este destul ca să se producă efectele materiale.

Ajungem acum la un punct în care trebuie să ne interesăm îndeaproape de efectele pe care gândurile noastre le pot cauza, iar aceste reacții sunt duble. Mai întâi apar consecințele care vor fi produse direct asupra noastră. Apoi vin efectele pe care gândurile noastre le vor cauza asupra altora prin trezirea rezonanței și afinităților corespunzătoare.

Acesta este un subiect de importanță maximă și are efecte asupra întregului curs al vieții noastre și a celor din jurul nostru, deoarece activitatea minții noastre provoacă constant reacții directe și indirecte asupra mediului nostru. Devine de la sine înțeles că un gând optimist are efecte favorabile și pozitive, în timp ce atitudinile pesimiste nasc negativitate și promovează curenții distructivi. Gândurile negative, ca și cele produse de frică, ură, invidie, înșelăciune, sunt cauzele unor rezultate dezastruoase asupra noastră. Atunci când o astfel de manieră de a gândi devine obișnuită, formează stări cronice ale minții și care cauzează efecte dăunătoare, asemănătoare celor provocate de otrăvă cauzând boală sau reducând drastic durata vieții.

Frica, care este unul dintre cei mai mari dușmani ai noștri, se dovedește a fi trunchiul din care cresc ramificații numeroase. Este fundamental înrădăcinată într-o lipsă de credință și ar trebui etichetată ca marele venin care mănănește rasa umană. Unele dintre simptome sunt îngrijorarea și anxietatea și s-a demonstrat,

din punct de vedere medical, că tensiunea constantă din victimele sale produce o înclinație spre boli hepatice și de circulație, ca și dereglări grave ale sistemului nervos.

Pe partea cealaltă a registrului găsim un cuvânt magic: CREDINȚA. Credința este un alt nume pentru curaj și este antidotul pe care trebuie să-l ținem la îndemână pentru otrăvirile cauzate de frică. Să-ți fie frică este o reacție naturală a omului în fața pericolului. Să fii conștient de existența ei este normal. Dar, odată ce amenințările au fost evaluate corespunzător, frica trebuie alungată și nu trebuie să i se permită niciodată să se atașeze de minte ca un oaspete obișnuit. Aceasta ar fi o greșeală fatală; nu doar pentru infiltrația letală pe care o cauzează, dar și pentru afinitățile pe care le atrage asupra victimei prin aducerea în apropiere a altor forțe similare care vor provoca efecte asemănătoare.

E un mare adevăr în credința că „nu scăpăm de ceea ce ne este frică.” Devine evident faptul că, dacă o minte nu se limitează să cadă pradă unei amenințări, dar merge mai departe și vizualizează insistent rezultatele de care se teme, de fapt hrănește imaginea, împrumutându-i forțele realității și favorizându-i rezultatul. Acestea sunt elementele fundamentale care sunt aplicate cu înțelepciune în direcția opusă în cadrul tehnicilor Controlului mental și, astfel, rezultatele constructive sunt gata să apară.

De aceea optimistul se află pe drumul inteligent. Cumva, el a înțeles sensul bun al acestui curs și, urmându-l cu afirmații de încredere în viitor, desenându-și situații pozitive și hrănindu-și încrederea în credința într-un Dumnezeu a cărui bunătate și providență vor veni către el, acestea sunt exact lucrurile pe care le va atrage în viața lui. Un astfel de om formează în jurul lui și a celor care îl înconjoară o atmosferă de bunăstare și succes în tot ceea ce întreprinde.

Nutrirea unor sentimente de mânie, invidie și ură este corozivă până la un punct în care multe boli nu mai pot fi vindecate, în timp ce victima neștiutoare insistă să le găzduiască. Doctorii au ajuns să recunoască că o mare parte a problemelor pe care le au

pacienții lor este cauzată de viața lor emoțională. Aceasta generează credința că medicina viitorului va trebui să se bazeze puternic pe aspectele psihiatrice.

A devenit o problemă de prim interes înțelegerea greșelii grave pe care cineva o poate face atunci când nutrește gânduri greșite, deoarece este clar că ele sunt cauza multor suferințe care ar fi putut fi evitate cu ușurință. Comportamentul glandelor este, poate, primul răspuns la condițiile emoționale și tot restul mecanismelor autonome îl urmează printr-o funcționare dezordonată. Dar, desigur că există o concluzie grozavă și care consolează. Dacă există stări ale minții care pot cauza boală, trebuie să existe și stări ale minții care pot vindeca și acestea sunt cele pe care ar trebui să învățăm să le cultivăm. Roma antică a exprimat această înțelepciune în dictonul: „mens sana in corpore sano”, pe care îl putem interpreta liber ca „sănătatea minții aduce sănătatea corpului.”

Există și o altă fază legată de legile afinității în reciprocitatea sa cu alte minți. Noi toți suntem antene, unele mai sensibile decât altele, iar gândurile negative trimise către oamenii pe care îi detestăm îi pot vătăma pe aceștia, dar aceste vibrații trezesc curenți la fel de negativi care întăresc aceste gânduri și, la fel ca semnalele radar, ele vin înapoi la transmițător, încărcate cu răuvoința lor originală, intensificată de cea pe care au stârnit-o în cealaltă persoană. De aceea, este de dorit ca să nu permitem gândurilor noastre să fie părtașe la aceste schimburi de rea-voință. Dacă ne ținem gândurile departe de astfel de curenți și refuzăm aceste frecvențe în benzile transmițătorului nostru, vom hotărî că ele nu există în echipamentul nostru, iar antenele noastre nu pot nici să trimită, nici să primească astfel de lungimi de unde.

Prin această politică ne plasăm în siguranță față de orice rău pe care ni l-ar putea face cineva prin puterea minții. Vom avea acoperirea unui scut care ne face invulnerabili, deoarece, dacă ne păstrăm gândurile pure în intențiile noastre față de alții, devenim ca și Cavalerul Alb al legendelor, împotriva căruia dragonii și vrăjitorii nu aveau nicio putere. Vom fi cu adevărat de neatins pentru că ignoranța celor care încearcă să manipuleze puterile mentale în

scopul creării răului îi face orbi la faptul că un gând rău se va întoarce, în cele din urmă, la cel care l-a trimis. Ei nu înțeleg că sunt complet neputincioși împotriva celor care erau numiți odată „cu sufletul pur”, deoarece sensul adevărat al acestui termen se referă la cei cu minți sănătoase, care nu vor găzdui gânduri negative. O astfel de minte nu poate fi niciodată o țintă pentru acest tip de săgeți otrăvite.

Aceasta arată, din nou, legea afinității operând în tărâmul gândului; înseamnă că dorințele malefice, negăsind similarități în mintea victimei destinate, vor trece pur și simplu și, cheltuindu-și puterile, se vor răsfrânge asupra celui care le-a trimis.

Astfel de considerații vin să ne reamintească că binele, ca onestitatea, nu este doar un ideal sentimental da, de fapt, ESTE CEA MAI BUNĂ POLITICĂ. Dacă trimitem înapoi un gând condamnabil cu o dorință similară, tot ce facem este să punem mai multe paie pe foc, dându-i mai multă forță curentului comun și vătămându-ne prin intermediul răzbunării și gândurilor de rău pe care le nutrim pentru un semen de-al nostru. Aceasta este o procedură de sinucidere și nu există decât o modalitate de a sparge cercul: *rezistând împotriva curentului prin intermediul polarității opuse.*

Instinctul de a riposta poate fi puternic, dar este o greșeală. Unica soluție este de a răsplăti ofensa prin iertare. Se repetă peste tot în lume rugăciunea Domnului, dar rareori ne oprim ca să ne gândim ce ar putea să însemne „...iartă-ne nouă păcatele noastre, așa cum și noi iertăm păcătoșilor noștri” și mulți dintre noi nu au încercat niciodată să pătrundă în înțelesul cuvintelor Marelui Învățător atunci când El a vorbit despre „întoarcerea celuiilat obraz.” Ne vine în minte și o expresie frumoasă, atribuită lui Buddha: „Fiți ca și lemnul de santal care își lasă parfumul pe toporul care îl rănește.”

Toate acestea ar trebui să ne facă să înțelegem că puterea gândului, dacă este folosită cum se cuvine și suntem pe deplin conștienți de capacitățile sale magnetice, poate deveni o unealtă formidabilă cu care să creăm o viață sănătoasă și fericită.

Haideți să ne plasăm gândurile în curențele pozitive și, prin intermediul atracției universale care face posibilă atracția între tot ce este similar, vom fi conduși spre găsirea rezultatelor similare.

De fapt, aceste obiceiuri de gândire nu necesită un efort mare de voință. Ar putea fi la fel de ușor ca și cum ai închide o valvă și ai deschide alta în timp ce irigi un câmp. Tot ce este nevoie e să fiți atenți la fiecare oportunitate atunci când manevrați aceste valve astfel încât gândurile nedorite să fie interceptate rapid și substituite cu cele sănătoase. Dacă ne surprindem că avem gânduri mânioase, trebuie să oprim imediat acest curent al gândirii și să trimitem iubire sau, cel puțin, bună-credință înspre persoana sau situația care ne irită.

Dacă descoperim că mintea sălășluiește pe tărâmul bolilor, haideți să corectăm această tendință pe loc și să ne întoarcem către imagini de sănătate și vigoare. Când începem să ne îngrijorăm în legătură cu eșecurile sau înfrângerile, e timpul să demascăm cauza și să ne dăm seama că aceste griji sunt doar simptome ale fricii și, apoi, trebuie să chemăm forțele credinței și să avem încredere în Providență. Persistența pe acest drum și vegherea vor crea curând rezultatele dorite și se vor transforma în obiceiuri; astfel încât, fără un efort conștient, vom descoperi că alungăm toate gândurile negative și le vom înlocui cu atitudini optimiste și pline de speranță în fiecare situație de viață.

Ar fi dificil de exagerat importanța acestei forțe uriașe numită *Puterea gândului* din moment ce se află acolo, în regatul minții, unde există realitatea și unde sunt create cauzele. Cealaltă lume, lumea materiei, lumea pe care o vedem, o auzim și o atingem, este doar *rezultatul*.

Un înțelept a observat că nu este prostesc să construiești castele în aer din moment ce toate castelele existente au fost construite prima dată în aer- au fost imaginate. Și, astfel, putem să ne construim propria fericire doar prin îndrăzneala de a forma imagini fericite în lumea gândurilor, imagini care, dacă sunt licite și un drept din naștere al omului, vor deveni realități tangibile printr-un efort normal în planul material.

Dar un lucru este cert: dacă construim doar colibe sărăcicioase în mințile noastre, vom avea parte doar de așa ceva în lume.

În afară de forțele afinității pe care trebuie să le luăm în considerare pentru a învăța să ne controlăm mintea, există și un alt curent important de care ar trebui să fim pe deplin conștienți. Acesta este Legea progresului universal care se manifestă în toate și care se poate observa nu doar la nivel uman, dar și în regatele inferioare, indicând linia care guvernează evoluția speciilor.

Îndreptând speculația spre problemele omenești, când încercăm să alinăm durerile cuiva, spunem deseori „Fii fără grijă, totul este înspre binele tău.” De fapt, noi încercăm să spunem că, deși s-ar putea să apară un eșec grav, acest vânt potrivnic este doar unul dintre suferințele și coborâșurile existenței. De fapt, este doar o cotitură a drumului, dar drumul în sine nu poate să aibă decât o destinație finală fericită. Poate că spunem acest lucru inconștient, dar înțelepciunea se află acolo. Vrea să spună că, în ciuda durerii, legea funcționează pentru creșterea spirituală, progresul și înțelegerea persoanei afectate.

Recunoașterea acestei legi este implicită în cadrul tuturor principiilor Controlului mental, deoarece, în dorința noastră de a ne ocupa de rezolvarea problemelor oamenilor, ce facem în cadrul unei vizualizări favorabile? Ceea ce facem este, de fapt, o încercare de a da la o parte impedimentele care obstrucționează curgerea adecvată a curentului care are tendința de a înainta constant și continuu către găsirea soluțiilor și progresarea în cadrul problematicei omenești.

Controlul mental și orice ideologie care postulează filozofiile optimiste și gândirea pozitivă ca forțe predominante ținesc spre ghidarea adeptilor lor către unirea cu marele curent al progresului care curge prin Univers

Construirea unuia dintre marile temple ridicate de om a însemnat deseori ani de muncă grea, ingeniozitate și sacrificiu. Pentru a-l distruge, ar fi nevoie doar de un pachet mic de explozibil modern și o secundă orbitoare. Dacă este așa de dificil să construim și așa de ușor să distrugem, de ce nu au predominat forțele distrugerii? Jose Silva a remarcat că, dacă forțele negative ar avea aceleași avantaje ca și cele pozitive, lumea ar fi fost

distrusă de mult timp. În interpretarea noastră, acesta este un mod de a spune că distrugerea nu este un fenomen legitim, în timp ce construcția este. Despre aceasta vorbim noi.

Deoarece este natural ca omul să vrea ceea ce este favorabil, care este atunci descoperirea importantă din cadrul metodologiei Controlului mental? Evident, nu doar să stăruim în a găsi ce este bun pentru noi. Atâta lucru ar trebui să știm. Cu toate acestea, omul nu a câștigat și nici nu a păstrat cunoașterea metodelor care conduc spre acea direcție. În acest sistem, procedura este destul de precisă și poate fi exprimată cu ușurință. IMAGINAREA SITUAȚIEI DORITE CU CLARITATE, RELAXARE ȘI ÎNCREDERE.

Restul sunt recomandări importante, dar complementare:

1. Dorința trebuie să fie „bună”.
2. Imaginea ar trebui să conțină rezultatele finale, nu „cum” și „dacă”.
3. Trebuie evitat efortul intens.
4. Trebuie să existe așteptarea și o dorință arzătoare.

Acestea și multe alte direcții formează instrucțiunile detaliate cuprinse în cadrul cursului, iar cursantul încheie cursul total echipat cu un set de chei certificate și adevărate. După aceea, depinde foarte mult de el să utilizeze aceste instrumente în mod inteligent și legitim.

Deși valorile morale sunt clare în conștiința fiecărui om, haideti să ținem minte ideea că orice cunoaștere care sporește puterile în noi trebuie să facă acest lucru cu un înalt simț al responsabilității. Nu ar fi greșit dacă un cursant, absolvent al unui curs de Control mental, înălțat de un sentiment al unei puteri noi pe care a achiziționat-o, ar face o pauză pentru o introspecție scurtă și s-ar întreba: Ce este bine și ce este rău? Am eu o idee clar definită despre Inteligența Superioară? Există vreun motiv sau vreo noimă pentru comportamentul meu moral de pe parcursul vieții?

Thornton Wilder, în romanul său fascinant intitulat „Podul din San Luis Rey”, explorează enigma destinului uman.

Într-unul dintre paragrafele de început, el observă că unii oameni cred că noi suntem pentru zei precum muștele pe care băieții le omoară într-o zi de vară. Alții cred contrariul, și anume că nici rândunelele nu-și pierd vreo pană care să nu fi fost atinsă de degetul lui Dumnezeu.

Ori ne-am născut și murim conform unui plan și unui cod, ori ne-am născut și murim din întâmplare. Alternativa este fermă. Dar este destul de evident că nici măcar Auguste Comte, cu toate afirmațiile lui intransigente legate de pozitivism, nu ar fi putut crede, în adâncul inimii lui, că universul și omul, care este un grăunte de praf infim de mic pe ceea ce noi numim Pământ, ar putea fi doar niște recuzite inutile ale unei întâmplări titanice. Tot ce ne înconjoară respiră creativitate și ne duce cu gândul la mâna unui Creator.

Pe o cale sau alta, pe toate drumurile conștiinței, umanitatea se află față în față cu acest desen mareț. Atât microscopul cât și telescopul ne oferă imagini uluitoare ale Inteligenței Supreme care guvernează, de la lumea atomului până la templele magnifice ale stelelor și nebuloaselor din spațiu.

S-a spus că, după observații profunde asupra armoniei infinite a scării universale de creație, să atribui toate acestea întâmplării ar fi comparabil cu speranța că dacă aruncăm conținutul unei cutii cu litere de la tipografie în aer, la căderea înapoi pe podea, literele s-ar aranjat singure- din întâmplare- pentru a forma o poezie minunată!

În cartea sa *Origen y Destino del Hombre*, autorul, Camilo Heller, prezintă elocvent ideea sa fundamentală:

„Ideea de Dumnezeu se ridică deasupra problemelor vieții și destinului. Dacă studiem legile naturii, dacă urmărim idealurile frumuseții din care se inspiră toate artele, întotdeauna, oriunde și mai presus de toate, vom întâlni ideea unei Ființe Superioare, necesare și perfecte, sursa eternă a binelui, frumuseții și adevărului, în care se contopesc Legea, Dreptatea și Rațiunea supremă.

Lumea fizică și cea morală sunt guvernate de legi și aceste legi arată o cunoaștere profundă a lucrurilor pe care le guvernează. Ele nu provin dintr-o cauză oarbă. Haosul și întâmplarea nu ar putea produce niciodată ordine și armonie.

În legătură cu sustragerea de la studierea cauzei principale, considerând-o ceva nefolositor sau care nu poate fi cunoscut, așa cum este văzută în cadrul școlii pozitivistice, trebuie să ne întrebăm dacă este cu adevărat posibil ca o minte serioasă să rămână indiferentă la legile care guvernează condițiile existenței sale. Cercetarea lui Dumnezeu este imperativă, pentru că El nu este altul decât Marele Suflet, principiul vieții care guvernează Universul și se reflectă în fiecare dintre noi. Toate celelalte sunt de mai mică importanță pentru originea lucrurilor. Ideea de Dumnezeu nu se poate separa de ideea de lege, mai ales legea morală, și nicio entitate nu poate trăi sau evolua fără a ține cont de această lege. Credința într-un ideal superior de dreptate îl întărește pe om și îl încurajează în mijlocul tuturor luptelor sale.

Este consolarea și speranța pentru cei care suferă, refugiul celor necăjiți, care se revarsă ca lumina caldă a zorilor asupra sufletului lor. Existența lui Dumnezeu nu poate fi demonstrată prin dovezi directe și tangibile. Dumnezeu nu poate fi găsit în tărâmul simțurilor. Divinitatea este ascunsă în spatele unui vâl de mister, poate ca să ne facă să căutăm, care este, cu siguranță, sarcina cea mai nobilă și plină de satisfacții a privilegiului gândirii. Poate și pentru ca să ne acorde împlinirea simțită atunci când îl descoperim. Dar, în noi există o forță interioară, o intuiție plină de credință care ne conduce spre El și îi afirmă existența cu o certitudine mai mare decât toate analizele și demonstrațiile.

În toate perioadele istoriei, spiritul uman a încercat să se identifice cu ceea ce este de bază, permanent și de neschimbat în Univers; a înțeles existența unei Ființe absolute și perfecte în care se află adunat tot potențialul intelectual și moral. A găsit toate acestea în conceptul de Dumnezeu și nimic în afara Lui nu ne poate da acea siguranță, acea încredere în viitor, fără de care am rătăci la mila tuturor vânturilor îndoii și pasiunilor.

Fără îndoială că toate religiile trecutului au folosit greșit ideea de Dumnezeu. Zeii himerici au fost creați de o gândire imperfectă la începuturile omenirii.

Gândirea modernă a renunțat la aceste concepte învechite, a lăsat în urmă aceste fantezii și abuzurile comise în numele lor. Gândirea matură s-a întors acum, cu tărie, către Rațiunea eternă, către Dumnezeu, sufletul lumii, centrul universal al vieții și iubirii, în care ne simțim vii și prin care suntem uniți cu tot ceea ce există, a existat și va exista.

Ideea de Dumnezeu lăsată moștenire de către religie se bazează pe revelația supranaturală. Suntem încă de acord cu ideea că o revelație a unei legi superioare este posibilă, dar trebuie să fie rațională și clară. Trebuie să fie acceptabilă pentru gândirea noastră prin logică și prin dovezile din lumea care ne înconjoară. Este scrisă în două cărți care sunt tot timpul deschise în fața ochilor noștri, Cartea Universului, unde lucrările divine apar scrise cu caractere magnifice, și Cartea Conștiinței, unde preceptele legii morale sunt gravate cu claritate."

În acest mod, gândirea filozofică contemplă ideea de creație și Creator cu o venerație înfocată și este extrem de interesant să urmărim explicația științifică care merge pe un drum diferit și ajunge la o convergență extraordinară cu școala teologică a gândirii.

Robert A. Millikan, renumitul fizician, câștigător al Premiului Nobel, și-a exprimat admirația pentru *Destinul Uman*, scris de Lecomte du Noüy.* Aceasta este o lucrare analitică modernă care expune un punct de vedere științific și conduce, fără greșală, spre joncțiunea științei cu filozofia în acest punct. Urmând un raționament brilliant și strict logic, unele dintre afirmațiile făcute aici oferă o putere mare și aruncă lumină asupra subiectului creației. Iată o parte din rezumatul cărții și ipoteza exprimată de către autor:

„Înainte de a continua cu dezvoltarea unora dintre concluziile practice care sunt consecințele logice ale ideilor expuse în această carte, ar fi bine să facem o recapitulare scurtă a punctelor principale ale ipotezei care constituie coloana sa vertebrală.

În primul rând, observăm realitatea a cinci fapte care nu pot fi contestate: începutul vieții, reprezentată de organisme organizate extrem de simplu; evoluția vieții înspre forme din ce în ce mai complexe; rezultatul prezent al acestui proces lung, și anume omul

și creierul uman; nașterea gândirii și a ideilor morale și spirituale; dezvoltarea spontană și independentă a acestor idei în diferite părți ale globului terestru.

Niciunul dintre aceste fapte nu poate fi explicat încă în mod științific. De aceea este indispensabilă o ipoteză dacă intenționăm să stabilim o succesiune rezonabilă a acestora și teoria telefinalistă a evoluției face posibilă o astfel de corelare. Ea stabilește principiul conform căruia legile științifice stabilite de către om pentru materie, până la punctul în care sunt coerente, corespund (noi nu spunem că „exprimă”) unei realități obiective și orice imposibilitate matematică trebuie luată în considerare dacă nu dorim să discredităm totalitatea științelor noastre. Se bazează pe imposibilitatea de a atribui nașterea vieții, evoluția sa și manifestările activității cerebrale unui simplu joc al întâmplării.

Afirmă că evoluția naturală a ființelor vii este unul dintre faptele cele mai puțin discutabile și mai bine demonstrate de către știință, deși multe dintre mecanismele sale încă ne scapă. Ea observă că este puțin probabil ca acest proces progresiv, care a durat mai mult de o mie două sute de milioane de ani, să fie întrerupt brusc de apariția omului și a gândirii sale abstracte, și arată că trunchiul din care a răsarit, omul este singurul care nu a încetat niciodată să evolueze, celelalte regnuri trecând doar prin transformări și adaptări.

Cea mai mare transformare observată la oameni de la omul din Neanderthal este, fără îndoială, cea a creierului. De aceea este logic să presupunem că evoluția va merge mai departe prin intermediul organului care el singur i-a servit omului la supraviețuire și la dominarea universului său, incluzând aici și celelalte animale. Acest lucru este echivalent cu a recunoaște că, de acum încolo, evoluția se dezvoltă pe un plan diferit, un plan care nu mai este fizic, ci psihologic, deoarece fiecare îmbunătățire, fiecare complicație structurală nouă a creierului se manifestă, pe scala noastră de observație, prin intermediul fenomenelor psihologice, iar evoluția psihologică este exprimată mai ales prin îmbunătățirea ideilor abstracte, morale și spirituale.

Dar evoluția ființelor umane, ca un tot, este într-o contradicție absolută cu știința materiei inerte. Este în dezacord cu al doilea principiu al termodinamicii, piatra de temelie a științei

noastre, bazată pe legea întâmplării. Motivul și chiar evoluția în sine nu aparțin tărâmului științei noastre prezente. Niciun om de știință de pe pământ nu poate nega acest lucru. Pentru a explica ce s-a întâmplat de la apariția vieții, suntem obligați să invocăm o „anti-șansă” care orientează această serie imensă de fenomene într-o direcție progresivă, extrem de „improbabilă” (incompatibilă cu întâmplarea).

Aceasta conduce spre recunoașterea existenței unui scop, a unui sfârșit, deoarece, cel puțin într-o direcție, se observă întotdeauna aceeași orientare, de-a lungul a unei perioade extrem de lungi. De aceea, totul s-a petrecut ca și cum, de la nașterea celei originale, Omul a avut voință; nu ca și un animal superior, capabil să vorbească și să-și folosească mâinile, dar ca sprijin al creierului, organul conștiinței și inteligenței, lăcașul demnității umane și instrumentul evoluției viitoare. Omul, cu creierul său din prezent, nu reprezintă sfârșitul evoluției, ci doar o etapă intermediară dintre trecut, împovărat cu amintirile fiarei, și viitorul, bogat în promisiuni înalte. Acesta este destinul omului.

Astfel, această Voință se manifestă prin evoluție și scopul său este crearea unei ființe perfecte din punct de vedere moral, eliberată complet de toate pasiunile umane- egoismul, lăcomia, dorința de putere- lanțuri ereditare și sclavie psihologică. Aceasta nu înseamnă o tăiere hotărâtă a legăturilor dintre trup și spirit, lucru care nu ar avea sens, din moment ce nu le putem concepe separate în cazul omului, ci doar o eliberare de sub dominația cărnii.

În consecință, orice se opune acestei evoluții în tărâmul moral și spiritual, orice are tendința de a aduce o regresie înspre animal, de a elibera omul de sub dictatura trupului, este contrar Voinței direcționate și reprezintă Răul absolut. Dimpotrivă, orice are tendința de a adânci prăpastia dintre om și animal, orice are tendința de a-l face pe om să evolueze spiritual este Binele.”

Ca două piese ale unui puzzle, aceste citate se potrivesc și se completează unul pe celălalt. Filozofia recunoaște, cu o siguranță impresionantă, existența Creatorului, iar logica științifică deduce, cu sinceritate, traiectoria omenirii pe Pământ conform unui plan, unei voințe și a unei linii de conduită oportune.

Capitolul 11

NOUA ETAPĂ A EVOLUȚIEI UMANE CONTROLUL MENTAL ȘI STELELE

Una dintre funcțiile cele mai importante pentru care se antrenează cursantul în cadrul cursurilor de Control mental este aceea de proiectare a minții în materie, reprezentată prin formele de viață care împart evoluția cu noi pe această planetă. Omul a visat dintotdeauna să treacă de granițele limitărilor fizice. În toate activitățile de instruire pe care le-am discutat, se începe prin călătoria mentală prin locurile cunoscute, într-un mediu familiar, care poate fi reconstruit din datele neuronice sau din scufundarea în înregistrările subconștiente. Cursantul este ghidat, în această manieră, într-o experiență care este ușor de realizat. Mai târziu, el învață să-și proiecteze mintea și să-și dezvolte percepția simțurilor subiective în toate regnurile naturii.

În timpul mișcării în interiorul acestor proiecții, este fascinant de atestat posibilitatea penetrării, mai întâi, în structura moleculară a regatului mineral și, mai târziu, în timp ce ne apropiem de nivelele proprii noastre structuri anatomice, vom descoperi că acest exercițiu se îmbunătățește progresiv.

Proiecția în lumea minerală se realizează prin intermediul unor metale diferite, iar experiențele contrastante oferă comparații palpante pentru simțurile subiective. Putem înțelege cu ușurință că impresiile psihice din interiorul cuprului ar trebui să fie foarte diferite de cele obținute în oțelul inoxidabil sau într-o bucată de plumb.

După aceea, odată cu intrarea în regatul vegetal și, mai târziu, în anatomia unui animal, se dezvoltă o identificare mai mare cu stadiile mai evolute ale vieții. Când, la sfârșitul cursului, mintea este proiectată în anatomia unei alte ființe umane, descoperim că ni s-au dezvoltat aptitudini pe care nici nu credeam că le avem.

Întregul curriculum a fost planificat astfel încât cursantul să obțină, imperceptibil, capacitatea de a primi informații intuitive care nu sunt transmise prin intermediul simțurilor fizice. Așa se explică cum, la sfârșitul cursului, sala de curs este pătrunsă de o atmosferă de mirare când, la testul final, fiecare cursant primește dovada propriei abilități de a percepe impresii directe în legătură cu stări anormale, diformități sau dereglări ale organelor unei alte ființe umane- cineva pe care nu l-a văzut niciodată!

În fizică și chimie este binecunoscut faptul că toată materia de pe Pământ este formată dintr-o mână de elemente de bază. Combinațiile care pot fi create din acestea sunt infinite și, cu toate că belșugul formelor de viață care apar în natură poate explica cu greu, într-o manieră materială, elementele intangibile care luptă pentru a compensa în evoluția lor, totuși, fiecare dintre ele este subiect al Legii Progresului. Fiecare val al mareei este animat de suflul vieții și împinge spre plaja unde omul stă deja în picioare, ținând în mână premiul realizărilor sale mentale.

Când vorbim despre regatele care luptă să se transforme în valuri, încercând să calce pe urmele omului, intenționăm să spunem că specia noastră a ajuns deja la stadiul în care continuitatea procesului nostru de evoluție se dezvoltă acum într-o lumină nouă. Noi nu mai luptăm pentru adaptarea fizică. Am intrat într-o altă etapă: schimbarea ordinii psihologice.

Întotdeauna este fascinant de urmărit o metamorfoză și ar trebui să ne lase muți de uimire și să ne înclinăm cu respect atunci când ne dăm seama că suntem atât protagoniștii cât și spectatorii unei tranziții uluitoare în care două forțe opuse sunt așezate față în față astfel încât să răsară o nouă umanitate din întâlnirea lor.

Trăim acum momentul în care omul duce bătălia pentru eliberarea de sclavia materiei și se mișcă pentru a-și încerca aripile în planurile subiective. În această luptă tăcută, Jose Silva, un instrument al forțelor superioare, și-a adus o contribuție importantă pe câmpul de bătălie: iluminarea conținută în conceptele și disciplinele Controlului mental.

Printre toate formele cunoscute care au apărut pe pământ, specia umană este singura care a pus piciorul pe aceste maluri. Acum am ajuns la o conștiință a unei libertăți de a face tot timpul o alegere- să urmărim instinctele primitive și să obținem satisfacții materiale sau să punem frâu acestora și să luptăm pentru țelurile unei evoluții spirituale mai mari. Aceasta necesită sacrificii prin renunțarea la recompensele materiale egoiste, dar poate conduce spre satisfacții subiective care aduc recompense mult mai mari.

Sclavia instinctelor pur animalice este ceva ce omenirea a lăsat în urmă și, în aspirația sa către planuri mai înalte, omul confirmă pasul care l-a condus spre diferențierea de regatul animal. În cadrul acestei divergențe răsare demnitatea umană, iar omul luptă împotriva forțelor animalice. El simte că, dacă cedează în fața lor, renunță la libertatea pe care a obținut-o pe parcursul a milioane de ani de transformări, el mărșăluind către adevăratul său destin în timp ce tânjește după nivelele rarefiate ale idealurilor morale.

De aceea noi onorăm amintirea celor care ne-au arătat acest drum. De aceea le cinstim numele atunci când ei au preferat să-și sacrifice viețile pentru a susține principiile spirituale.

Toate tendințele care apar în progresul uman indică înspre ceva care se află mai presus de fizic. În universul subiectiv, în care învățăm să intrăm prin conceptul Silva, găsim căi care ne încurajează să ne dezvoltăm interesul pentru o lume care nu este materială. Suntem conduși spre utilizarea unor atribute care au puțin de a face cu planul fizic. Acestea sunt elemente de o altă natură: inteligență, rațiune, gândire, voință, conștiință de sine, aspirații, idealuri...și toate acestea au prea puțin în comun cu fibrele din mușchii noștri sau fluidele din venele noastre.

Această activitate are loc, în Controlul mental, mai ales în lumea alfa și noi o privim ca acea sursă a unui anumit tip de energie care oferă echilibru lumii beta. Din amestecul echilibrat al acestor două planuri se creează un efect tridimensional care poate fi denumit ca „Noua dimensiune a gândirii umane”. Acesta este rezultatul care se definește cu tărie ca pasul următor al evoluției umane.

Efectul stereoscopic al vederii este cauzat de mecanismul prin care ochii noștri, privind din unghiuri ușor separate, obțin două imagini diferite care, unite, cauzează percepția în adâncime cunoscută sub numele de 3-D. Am putea spune că un principiu similar apare în contribuția pe care Controlul mental a făcut-o în domeniul conceptelor mentale, deoarece nivelul alfa oferă un punct de vedere diferit care, fuzionând cu perspectiva beta, produce o a treia dimensiune a minții, completă și echilibrată.

Vorbind despre echilibru, există, într-un alt sens, o condiție importantă care ar trebui reținută. În cadrul oricărei școli de gândire, în orice doctrină sau credință, fanatismul este un pericol care devine și mai mare atunci când cunoștințele sunt impresionante. Acesta este și cazul Controlului mental, deoarece unele mentalități pot tinde către o interpretare prea zeloasă a intuițiilor în alfa, atunci când rezultatele obținute de către absolvenți se încadrează în categoria extraordinarului.

Dacă un individ, uimit de viziunea pe care și-a dezvoltat-o în planul alfa, încearcă să-și guverneze întreaga viață doar după această busolă, o astfel de acțiune ar putea constitui o lipsă de discernământ tristă. Nu ar trebui să renunțăm niciodată la proporția corectă care devine centrală atunci când percepțiile alfa rivalizează cu o chibzuință beta. Nici nu ar trebui să trecem cu vederea faptul că observația subiectivă este doar un unghi care va oferi o imagine echilibrată numai atunci când este combinată cu perspectiva beta.

Exact ca și în cazul greșelii grave făcute de civilizația noastră atunci când s-a abandonat în totalitate setului de valori materiale, acțiune care a provocat situația critică în care ne aflăm în prezent, ar fi la fel de înșelător să urmărim mirajul conform căruia nivelul alfa este singura stea pe care trebuie să o urmărim.

Proiectul de control mental poate contribui la salvare, deoarece susține o cauză importantă și anume aceea de a ajuta umanitatea să îndrepte vaporul care și-a pierdut echilibrul și se apleacă periculos pe o parte. Exagerarea acestei corecții până la un punct în care s-ar înclina în partea cealaltă ar fi o greșeală fatală care ar anula toate speranțele strălucitoare din cadrul acestei discipline.

Lucrul pe care îl putem face este, evident, să ne scufundăm în adâncimile magice ale nivelelor alfa pentru a găsi perlele intuiției, să le aducem la suprafață și să le evaluăm sub lumina puternică a rațiunii, apoi să le aplicăm în aspectele materiale ale vieții cotidiene.

Orice mișcare care tinde să ghideze interesul adepților săi înspre idealuri de ajutorare a semenilor și soluționarea problemelor omenirii este orientată clar în direcția aspirațiilor morale. Orice filozofie care recunoaște nevoia imperioasă ca umanitatea să-și îndrepte atenția dinspre obsesia pentru scopurile materiale și să ia în considerare orizonturile luminoase ale nivelelor spirituale indică, cu siguranță, în direcția evoluției noastre viitoare. Atunci simțim că metodele și credințele reprezentate aici nu pot decât să însemne un alt pas către destinul nostru imediat- A Doua Fază a Evoluției Umane pe această Planetă.

Dar ideile din mințile care au creat această mișcare par că merg mai departe de atât. În plus, ele cuprind intuiția că toate acestea ar putea avea o continuitate în dimensiuni galactice; deoarece, în dezvoltarea lanțurilor neuronale pentru care se antrenează cursantul, sunt plantate semințele care sunt, se pare, intenționate către o creștere viitoare în proporții mai cosmice. Poate că așa se explică de ce cursantul se programează pe parcursul cursului în felul următor:

„Eu acum învăț să-mi dezvolt abilitățile și simțurile și să-mi proiectez inteligența spre orice punct sau loc de pe orice planetă din Sistemul Solar, orice sistem solar din interiorul galaxiei, orice galaxie din Univers și să fiu conștient de orice acțiuni au loc, dacă aceasta este necesară și benefică pentru umanitate.”

Se fac dezbateri numeroase în zilele noastre în legătură cu speculația că alte lumi ar putea fi locuite. Scepticii care neagă această posibilitate se fac vinovați de adoptarea unei atitudini de miopi care era predominantă înainte de Copernicus, atunci când se credea că lumea noastră este centrul Universului. Aceste mentalități indică ca fiind foarte semnificativ faptul că nu au fost găsite urme de viață pe Lună și, mai mult, sondele trimise nu au

descoperit, până acum, urme de viață atunci când s-au apropiat de planetele vecine nouă. Această poziție pare să uite că lipsa vieții în întregul nostru Sistem Solar nu ar avea un înțeles prea mare în susținerea negării lor.

Astronomii care își petrec întreaga lor viață observând măreția cerurilor privesc cu venerație la panorama infinită care se desfășoară în fața telescoapelor lor. Ar fi dificil de găsit un ateu printre ei. Dimpotrivă, ar fi mai de înțeles faptul că mulți dintre ei, ca și Camille Flammarion, se trezesc conduși spre concluzii religioase evidente. Cea mai elementară contemplare a acestei măreții ne lasă fără cuvinte. Lumea noastră nu este nici măcar un grăunte de nisip în această imensitate. Suntem doar sateliți ai unui grăunte de nisip secundar; deoarece soarele, cu planetele care se rotesc în jurul lui, nu este mai mult decât o stea care se învâртеște lângă marginea exterioară a acestei roți gigantice pe care o numim Calea Lactee, galaxia noastră.

Acestă galaxie găzduiește, în imensitatea sa, nu mai puțin de un miliard de stele asemănătoare soarelui nostru, iar multe dintre ele sunt mult mai mari. În schimb, galaxia noastră, văzută de la distanță, este o nebuloasă de praf stelar care se învâртеște maiestuos prin spațiu, la fel ca multe galaxii care au fost fotografiate de telescoape. Dar, mai departe, în spațiul cosmic, astronomii descoperă tot timpul alte miliarde de galaxii pe care le dezvăluie telescoape mai puternice și, dacă avem curajul să mergem cu mintea mai departe, toate acestea se întind pe tărâmul eternului. Conform cuvintelor lui Sir James Jeans: „să încerci să numeri stelele de pe cer ar fi ca și cum ai încerca să numeri firele de nisip de pe toate plajele lumii.”

Și, cu toate acestea, din această particulă de praf microscopic, apare o entitate mică și îndrăzneată- omul- și reușește să calce pe suprafața altor corpuri spațiale. Cu toate acestea, aceste explorări, astronomice în scopurile lor, dar și în bugetele lor, se confruntă deja cu limitări serioase pe măsură ce se apropie de complexitatea Continuum-ului Timp-Spațiu.

Nu e nevoie să fii un expert ca să înțelegi că ne confruntăm cu proporții interzise.

Este evident faptul că vitezele uriașe atinse de către navele Apollo, când se grăbesc spre casă, ajutate de atracția gravitațională, sunt viteze neînsemnate în aceste visuri ambițioase. Ce este o viteză de mii de kilometri pe oră, când lumina, care călătorește cu o viteză mult mai mare, ar avea nevoie de aproape patru ani și jumătate pentru a ajunge la cea mai apropiată stea din galaxia noastră?

Nu cu mult timp înainte, aceste noțiuni ar fi părut de domeniul științifico-fantasctic și ar fi putut necesita o mustrare din partea părinților pentru irosirea timpului cu asemenea speculații. În zilele noastre, copiii născuți în timpul acestor evenimente privesc la mirarea noastră cu o oarecare nerăbdare, ca și cum ar spune: „Ce-i cu agitația asta? Nu vedem nicio faptă vitejească în toate acestea.”

Am auzit o remarcă, cu puțin timp înainte, venită de la unul dintre acești tineri pământeni, care ne-a dat o temă de gândire. Ascultând la televizor unul dintre comentariile entuziaste legate de o călătorie pe Lună, micuțul a întrebat: „Bunicule, de ce ne trebuie atât de mult timp pentru a ajunge pe Lună? De fiecare dată când mă uit la ea, sunt deja acolo.” Poate că întrebarea nu este așa de copilărească pentru că, dacă ne amintim problemele de spațiu-timp cu care ne confruntăm deja, s-ar părea că singura viteză care ar permite traversarea imensității spațiului ar fi aceea a proiecției mentale.

Din partea noastră, simțindu-ne cumva șocați de sumele fantastice cheltuite pentru călătoriile spațiale, întrebarea care se ridică este: „Cum poate umanitatea să cheltuie aceste bugete enorme în explorarea spațiului cosmic în timp ce noi repartizăm doar resurse sărăcăcioase pentru explorarea lumilor interioare ale minții?” Departe de noi asumarea acestui tip de critică care și-a exprimat nemulțumirea atunci când Columb a plecat în căutarea unor pământuri noi. Totuși ar trebui să luăm în considerare următorul punct: Dacă punem piciorul pe solul altor planete, ne va fi de ajutor în căutarea bunăstării omului?

Nu este infinit mai important să găsim în interiorul nostru elementele care ne-ar putea conduce mai întâi spre bunăstarea fizică și spirituală? Dar bărbatul care a conceput Controlul mental pare a avea răspunsul. Doctrinile sale ne învață proiectarea minții nu doar către problemele pământene ale omenirii.

Cursantului i se dau elementele de bază pentru o instruire care implică posibilitatea explorării mentale fără limite- speranța că, într-o zi, el ar putea pătrunde în cețurile infinitului.

Tot ceea ce este necesar pentru a explora tărâmurile microcosmosului și ale macrocosmosului este ca o condiție unic și rigidă să fie respectată: **OBIECTIVUL SĂ FIE LEGITIM, ACȚIUNEA SĂ FIE NECESARĂ ȘI FOLOSITOARE PENTRU A-I AJUTA PE ALȚII.**

CONCEPTELE MAJORE ALE CONTROLULUI MENTAL

de Jose Silva

Când aplicăm legea relativității minții și conceptelor sale de valori, aceste concepte se schimbă direct proporțional cu achiziționarea unei cunoașteri mai mari. Care era conceptul nostru ieri? Care este astăzi? Care va fi el mâine? Conceptul nostru actual al Minții Umane, datorat obținerii unei cunoașteri adiționale (acumulări de informații inteligibile), este acela că „Mintea Umană este o aptitudine senzorială a Inteligenței Umane”, tot așa cum vederea este aptitudinea senzorială a ochiului, iar auzul este aptitudinea urechii. Aceste aptitudini ale ochiului și urechii sunt mijloacele senzoriale adevărate ale creierului.

Cunoașterea actuală indică faptul că aptitudinea senzorială a inteligenței umane este „un Simț Maestru”, care percepe informații stocate în celulele creierului de către alte simțuri. Simțul Maestru funcționează ca un transmitător sau receptor, este o aptitudine care poate fi ajustată prin intermediul dorințelor rezonante, care au fost direcționate spre el.

Poate impresiona (influența) și/sau detecta (simți) informația din viața celulei, a plantei, animalului sau omului, în mediul înconjurător sau la distanță. Este pentru inteligența umană ceea ce este periscopul pentru un submarin. Inteligența umană poate, prin intermediul unei dorințe, să-și acordeze Simțul Maestru cu orice porțiune a creierului și poate deveni conștientă de informațiile stocate acolo. Creierul este ca un fișier pentru dosare; informația a fost stocată în el încă din momentul în care omul a pășit pe această planetă și funcționa la nivelul primitiv al vieții animale. Această informație a fost transmisă din tată în fiu în multe feluri, inclusiv prin mijloacele genetice de transmitere.

Cunoscând faptul că creierul nostru servește ca un fișier pentru dosare, ar trebui să ne studiem creierul. O modalitate utilizată de oamenii de știință pentru studierea creierului este cea electronică, prin măsurarea pulsațiilor randamentului său electric. Când suntem trezi, pulsațiile electrice ale creierului sunt cele mai înalte, peste 14 pulsații pe secundă. Când dormim profund, pulsațiile sunt cele mai joase, în jur de 0,5 până la 4 pulsații pe secundă. Apoi sunt pulsațiile care se produc între aceste două extreme.

Aceste pulsații au fost denumite de către cercetătorii undelor cerebrale, cele mai joase fiind „Delta”, cele mai înalte, „Beta”, iar frecvențele intermediare fiind „Alfa” și „Teta”. Frecvența Alfa este mai joasă și chiar lângă Beta. Partea creierului (dosarul) a cărei randament electric predominant este Beta, are atașat la ea așa-numitele cinci simțuri (fizice-obiective) „pipăit, gust, miros, auz și văz”. Apoi, dosarul Beta este considerat a fi împărțit în multe subdiviziuni. Se pare că toate informațiile pe care simțurile noastre fizice le-au primit sunt îndosariate în unele subcompartimente din cadrul Beta.

Informația este introdusă în dosarele Beta de către simțurile fizice atunci când un simț este stimulat de o energie pulsatorie; acea energie care pulsează la un anumit curs este introdusă în partea Beta a creierului și se amestecă cu energia cerebrală care pulsează la frecvența beta. Apoi trebuie să luăm în considerare efectul combinat al energiei celor două frecvențe diferite: frecvența Beta și frecvența stimulului. Efectul amestecat este frecvența Beta modificată (reglată) la cursul frecvenței stimulului. Informația, impregnată în momentul în care Mintea este stimulată puternic, percepe într-un mod autocontrolat și pe care creierul o primește, poate fi amintită cu ușurință. Pentru a ne aminti trebuie doar să acordăm Simțul Maestru (Mintea) la frecvența stimulării și creierul va funcționa după același model ca și atunci când a fost făcută impresia.

Frecvența receptivă a creierului este foarte importantă în momentul primirii stimulării obiective exterioare. Când această frecvență nu este sincronizată și slabă, impresiile din afară sunt

mai puțin eficiente. Când această frecvență este sincronizată și puternică, impresiile sunt foarte eficiente și amintirea este intensificată. Imediat ce informația a fost absorbită puternic prin intermediul simțurilor fizice (simțurile Beta) în partea Beta a creierului (în neuronii Beta), noi ne putem aminti această informație (reface lanțul neuronilor din cărările neuronale stabilite) prin acordarea Simțului nostru Maestru (Mintea) care vibrează pentru a rezona cu acea frecvență a stimulului obiectiv care a imprimat informația originală. O dorință de a ne aminti proiectează Simțul Maestru (Mintea) înapoi pentru a se acorda cu o impresie din trecut și declanșează neuronii Beta sub forma unui lanț, în același mod în care au fost declanșați la stimularea externă originală. Acesta este procesul pe care noi îl cunoaștem ca amintire.

Un om poate învăța să-și proiecteze Simțul Maestru (Mintea) către partea creierului care produce Alfa și poate funcționa din acea perspectivă cu conștiință. Partea creierului care produce Alfa este o dimensiune în sine, aparent o dimensiune care a fost neglijată în evoluția omului. Dimensiunea Alfa are un set complet de aptitudini senzoriale, la fel ca și Beta. La nivelul Beta, stimulii obiectivi își găsesc drumul în neuronii Beta, iar Simțul Maestru detectează această informație în mod subiectiv. La nivelul Alfa, stimulii își găsesc drumul în neuronii Alfa, iar Simțul Maestru, fiind subiectiv, detectează informația în mod direct.

O copie a tuturor informațiilor care ajung la neuronii Beta este transferată și imprimată în dimensiunea Alfa, în partea creierului care produce Alfa, în neuronii Alfa. Simțurile Beta care detectează și imprimă informațiile în partea Beta a creierului sunt numite simțuri obiective. Simțurile Alfa care detectează și imprimă informațiile în partea Alfa a creierului sunt numite simțuri subiective. Folosirea simțurilor obiective pentru a comunica și a învăța va fi considerată ca o comunicare obiectivă și o educație obiectivă. Folosirea simțurilor subiective în aceleași scopuri va fi comunicare subiectivă și educație subiectivă.

Din cauză că nu folosim dimensiunea Alfa conștient, avem nevoie acum să educăm omul pentru a funcționa în această dimensiune, să ghidăm, să direcționăm și să orientăm Psihicul său

(Mintea). Aceasta este știința nouă a Psihorientologiei (Orientarea psihicului), studiul orientării minții în lumea subiectivă a dimensiunii Minții. Aceasta este cunoscută ca Educație subiectivă și este ceea ce înseamnă Controlul mental.

Una dintre cele mai importante descoperiri care rezultă din cercetarea în domeniul Psihorientologiei este comunicarea subiectivă, abilitatea unei Minți (Simțul Maestru) de a detecta, de la distanță, informația imprimată în alt creier. Acest tip de detectare a informației dintr-un creier de la distanță are loc în dimensiunea Alfa și acesta este conceptul nostru de Comunicare subiectivă. Atunci când o persoană învață să acceseze dimensiunea Alfa, trebuie să învețe să funcționeze în mod eficient în Alfa, la fel cum a învățat să funcționeze în Beta.

Omul își poate proiecta Mintea în regiunea Beta a Creierului său cu intenția de a obține informații care au fost imprimate anterior. El trebuie să știe ce caută; dacă este așa, atunci va face ca Mintea sa să funcționeze ca un transmițător, care transmite o frecvență identică cu frecvența unuia dintre factorii informației imprimate. Când frecvența Minții devine rezonantă cu acel factor, acest lucru determină declanșarea acelui anumit lanț de neuroni, cauzând o redare a acelui lanț de impresii. Atunci noi ne amintim prin intermediul a ceea ce se numește de obicei o asociere. Este mai ușor pentru Minte să rețină impresiile mai puternice decât pe cele slabe. Informația este imprimată puternic pe celulele creierului atunci când aceasta se referă la supraviețuire; putem accesa acest tip de informație cu puțin efort.

Acum, după ce am învățat cum să ne proiectăm Mintea în regiunea Alfa a creierului, aflăm că, în această dimensiune, avem și mijloacele de a detecta informațiile imprimate în regiunea Alfa a creierului, pe neuronii Alfa. Aflăm că, atunci când simțurile Beta (simțurile fizice) detectează și imprimă informații în regiunea creierului pe neuronii Beta, această informație este imprimată automat în regiunea Alfa a creierului, pe neuronii Alfa. Se pare că simțurile fizice sunt o extensie a simțurilor Alfa Psihice (subiective), astfel încât tot ce este imprimat pe neuronii Beta este imprimat și pe neuronii Alfa. Stimulii fizici sunt imprimați pe neuronii Beta de către simțurile Beta doar atunci când Simțul Maestru, Mintea, este

conștient de o asemenea impresie.

Când Minte nu este conștientă, informația trece pe lângă neuronii Beta și este imprimată subliminal pe neuronii Alfa. Minte, atunci când este proiectată să funcționeze din perspectiva Beta, nu poate deveni conștientă de informația care a trecut; poate face acest lucru doar din perspectiva Alfa. Minte, atunci când funcționează din perspectiva Alfa, își poate direcționa simțurile psihice pentru a detecta informații, a le imprima pe neuronii Alfa și a le rechema în viitor; poate detecta informații imprimate anterior sau care se imprimă în prezent în neuronii Alfa; poate detecta informațiile care au trecut pe lângă neuronii Beta; din această perspectivă poate, de asemenea, detecta informațiile imprimate anterior sau în prezent pe neuronii Beta.

Să învățăm funcționarea din perspectiva Alfa are o valoare imensă dacă luăm în considerare ce s-a realizat până acum; dar aceasta nu e totul. Cea mai mare descoperire dintre toate este aceea că Minte (Simțul Maestru) poate fi proiectată pentru a funcționa din perspectiva Alfa și poate fi orientată înspre dezvoltarea controlului prin stabilirea punctelor de referință în cadrul dimensiunii Alfa. Minte poate învăța să detecteze informațiile imprimate nu doar pe proprii săi neuroni Alfa, dar și pe neuronii Alfa ai altor creiere, indiferent de distanță. Ne stârnește imaginația faptul că toată informația imprimată pe neuronii Alfa și Beta, indiferent dacă persoana respectivă este conștientă sau nu de simțurile Beta și/sau Alfa care produc aceste impresii, este acum disponibilă ființei umane.

Ființa umană, cu Inteligența sa, poate învăța să intre în dimensiunea Alfa; prin intermediul Psihorientologiei, poate învăța să-și dezvolte controlul în stabilirea punctelor de referință pentru funcționarea corectă în cadrul dimensiunii subiective. Odată cu dezvoltarea unei astfel de îndemânări, ființa umană poate funcționa în dimensiunea Alfa oricând este nevoie; ea își poate proiecta mintea sa controlat, utilizând punctele de referință stabilite anterior, pentru a detecta informația imprimată pe neuronii din orice creier care există pe această planetă sau un creier de pe altă planetă din interiorul sistemului nostru solar, orice alt sistem solar din galaxia noastră sau orice altă galaxie din univers.

O persoană care își dezvoltă o astfel de îndemânare în funcționarea la nivelul Alfa, așa cum și-a dezvoltat-o pentru nivelul Beta, poate să-și dezvolte mijloacele de a funcționa automat în interiorul ambelor dimensiuni, în funcție de nevoile de supraviețuire. O persoană care se antrenează și astfel își dezvoltă răspunsurile automate atât în dimensiunea Beta, cât și în Alfa, devine mai sănătos, mai productiv și un agent mai bun de rezolvare a problemelor de pe această planetă.

A învăța să folosim dimensiunea Alfa cu o conștiință controlată este ca și cum ne-am naște din nou. Începe prin a stabili puncte de referință originale, așa cum am făcut când ne-am născut și ne-am stabilit primele puncte de referință în dimensiunea Beta. Omul și-a dezvoltat la maxim utilizarea simțurilor sale Beta pentru a detecta, a programa și a stoca informația (cunoașterea) în regiunea Beta a creierului său. Omul și-a dezvoltat și abilitatea de a-și proiecta Mintea pentru a detecta informația (cunoașterea) stocată și a o utiliza în scopul rezolvării de probleme.

Când o problemă este rezolvată, omul își dă seama că a folosit cunoașterea cu înțelepciune. Acumularea experiențelor de probleme rezolvate în mod înțelept se transformă în înțelepciune. Conceptul de valori al omului din prezent este discutabil în măsura în care el funcționează dintr-o perspectivă foarte limitată, utilizând doar un set de simțuri, în cadrul unei singure dimensiuni, Beta. Atunci se aplică Legea Relativității la utilizarea de către om a Minții, proiectată către o perspectivă din cadrul dimensiunii Beta și tot ceea ce a făcut omul este legat de Mintea sa limitată în funcționarea dintr-o asemenea perspectivă.

Conceptele greșite ale omului referitoare la valori reflectă ignoranța sa de a nu ști că el ar putea să învețe să utilizeze o altă dimensiune și un alt set de simțuri. Omul care folosește două dimensiuni și două seturi de simțuri își poate proiecta Mintea pentru a funcționa dintr-o perspectivă superioară: din acea perspectivă superioară din care el poate utiliza o cantitate mai mare de cunoaștere, își poate dezvolta o înțelepciune mai mare și poate crea un simț al valorilor mai realist și mai adevărat.

Din moment ce mintea omului participă la toate, localizarea unei perspective mentale superioare din care să funcționeze îl va ajuta pe om să aibă un spectru mai larg, cu ajutorul proiecției mentale, unul care include nu doar planeta pe care locuiește, dar și sistemul său solar, galaxia sa și universul său, împreună cu posibilitatea de a include totalitatea Microcosmosului și Macrocosmosului. Psihorientologia este noua știință care îl va ajuta pe om să-și dezvolte Controlul mental și să-l folosească pentru a localiza Perspectiva sa Mentală Superioară.

Atunci omul va deveni o ființă umană superioară; în acel moment va fi echipat pentru a face primii pași spre a doua etapă a evoluției umane pe această planetă. O persoană poate începe imediat să-și dezvolte Controlul mental și, prin intermediul Psihorientologiei, poate să-și realizeze scopul de a găsi o perspectivă mentală superioară. Primul lucru pentru el este să învețe să acceseze dimensiunea Alfa conștient și să stabilească puncte de referință. El notează fiecare pas făcut astfel încât aceste puncte de referință pot fi găsite din nou, într-un moment din viitor în care are nevoie de ele. Astfel, el stabilește o conștiență autocontrolată.

Pe măsură ce o persoană învață să funcționeze la mai multe nivele Alfa, cu o conștiență (stări de conștință) autocontrolată, el poate să înceapă să practice utilizarea acestor nivele în beneficiul său. În Educație, de exemplu, el poate învăța să-și impregneze și să-și reamintească informațiile mai eficient; apoi el poate să ajungă la nivele mai înalte (un factor IQ mai mare devine o posibilitate). În Sănătate, el poate învăța să se relaxeze mental și/sau fizic în orice moment; el poate învăța să intre în starea de somn în mod natural fără medicamente; el poate învăța să corecteze eficient multe obiceiuri nedorite; el poate învăța să prevină bolile psihosomatice; prin toate acestea, el își poate menține un corp și o minte mai sănătoase.

În rezolvarea problemelor, el poate învăța să comunice subiectiv pentru a obține informații de la oricine le are, chiar și de la distanță, prin utilizarea simțurilor sale psihice dezvoltate, el poate să folosească aceste informații pentru rezolvarea de probleme,

ajutându-se astfel în a deveni un agent mai bun, cu succes în rezolvarea problemelor pe această planetă. În religie, în timp ce obține îndemânarea de a funcționa la nivelele Alfa, adânc în interiorul său, el poate intra în rezonanță cu o dimensiune spirituală, dimensiunea pentru rugăciune.

Dacă vrem să comunicăm cu Creatorul nostru și nu reușim în lumea dimensiunii trupești, este din cauză că trupul omului este fiul creatorului trupului omului: „Omul este fiul omului”. Atunci, vom reuși în lumea dimensiunii minții, dimensiunea spirituală, pentru că nu există o altă alternativă în afară de aceea că mintea omului este fiica creatorului minții: „mintea este fiica lui Dumnezeu.”

Deoarece Alfa este o dimensiune spirituală, noi putem să ne mărim IQ-ul, să beneficiem de o sănătate mai bună, să obținem un potențial mai mare de rezolvare cu succes a problemelor și să comunicăm cu Creatorul nostru, Dumnezeu nostru, prin intermediul acestei dimensiuni. Avem nevoie să găsim și să învățăm să folosim acest regat interior, apoi să localizăm Perspectiva noastră mentală superioară din care suntem capabili să ne formăm concepte de valori noi și mai bune.

Această dimensiune este un adevărat regat al cerului, care se află în interiorul nostru, și pe care îl putem folosi atunci când trebuie să rezolvăm probleme, funcționând din această perspectivă mentală superioară.

În viitor, e nevoie să ne îndreptăm interesul spre zona meditației datorită beneficiilor sale uriașe. O perspectivă mentală superioară din care să operăm poate fi realizată prin exerciții mentale, ca și cele practicate în hipnoză, Yoga, Zen,

Meditație transcendențială sau meditație în cadrul Controlului mental Silva. Chiar și instruirea feedback-ului biologic la nivelul Alfa poate ajuta o persoană să găsească o perspectivă mentală superioară, dar, pentru a funcționa cu conștiință, aceasta trebuie să fie însoțită de instrucțiuni verbale astfel încât această dimensiune a gândirii să fie folosită pentru aplicații specifice. Chiar dacă o metodă anumită de meditație necesită sau nu detașarea de orice stimuli interni și externi sau dacă devine hipersensibilă la

stimulii externi, instrucțiunile verbale externe sunt necesare pentru a învăța funcționarea cu conștiință, dintr-o perspectivă mentală găsită recent.

Meditația și feedback-ul biologic ne ajută să găsim centrul, nivelul mental de gândire relaxată a spectrului frecvenței noastre cerebrale. Aceasta este o stare foarte valoroasă pentru sănătate, deoarece, din acest nivel centrat, neutru din punct de vedere mental, nu apare nicio influență mentală perturbatoare asupra sistemului nervos autonom. Acest tip de influență perturbatoare este aproape întotdeauna greșită, cauzând ieșirea din starea de sincronizare a sistemelor nervoase simpatice și parasimpatice, ele ajungând astfel să nu mai producă elementele de care are nevoie corpul pentru a se autorepara și cauzând probleme de sănătate psihosomatică.

Orice sistem de meditație, la care se adaugă acum și instruirea în feedback-ul negativ, ne poate ajuta să intrăm în lungimea de unde cerebrale alfa-teta. Dar acesta este doar primul pas; este ca și cum am intra în sala de clasă pentru a învăța. Contează ceea ce înveți să faci odată ce ești acolo. Avantajul Controlului mental Silva este acela că nu ne învață doar să intrăm în clasă (dimensiunea cerebrală Alfa-Teta), ci ne ajută și să învățăm cum să funcționăm cu conștiință în interiorul dimensiunii cu scopuri precise.

Este ca și cum am învăța să utilizăm ceea ce se cunoștea înainte ca nivelele subconștiente ale minții, dar, de data aceasta, într-un mod conștient. Unii oameni de știință încep să fie de acord că acest lucru este posibil și îl numesc „învățarea controlului stărilor de conștiință modificate”; alții îl numesc „controlul gândului”, „controlul voluntar al stărilor interne”, „autoreglarea psihosomatică”, „autocontrolul stărilor interioare ale conștiinței”, și utilizând mulți alți termeni, dar noi vom numi metoda noastră Controlul mental Silva.

Unii așa-numiți experți și chiar unii oameni de știință care nu sunt foarte experimentați au afirmat că Sistemul Silva de Control mental nu este altceva decât hipnoză. Sala de clasă (dimensiunea) Alfa-Teta are multe uși prin care poți intra.

Unele se numesc Magnetism, Mesmerism, Hipnotism, Yoga, Zen, Meditație transcendențială, Arta concentrației, Rugăciune, leșin, șocuri și somn. Yoga nu este Zen și nici Hipnoză; Hipnoza nu este Controlul mental Silva. Fiecare dintre ele își caută propriile scopuri prin folosirea unor termeni specifici ca instrumente pentru programare. Diferența constă în rezultatele finale obținute prin fiecare metodă.

De exemplu, în Hipnoză, utilizarea terminologiei specifice și programarea cu ajutorul ei nu va duce la un răspuns din partea subiectului care ar fi dat în modul următor: cu cât subiectul pătrunde mai adânc, cu atât uită mai mult și are mai puțin control, poate răspunde doar la întrebări; el nu pune întrebări.

El poate fi condus și spre renunțarea la controlul abilităților sale de vizualizare (făcut să halucineze). Cu Sistemul Silva de control mental, utilizând terminologia după cum este utilizată în cadrul cursului și programând cu ajutorul ei, cursantul va răspunde în această manieră: cu cât pătrunde mai adânc, cu atât își amintește mai mult și are mai mult control; nu poate doar să răspundă la întrebări, ci poate și să pună întrebări; și poate să mențină controlul abilităților sale de vizualizare (nu poate fi făcut să halucineze).

Rezultatele finale ale programării prin Controlul mental Silva sunt complet diferite în comparație cu programarea prin hipnoză. Deci, Hipnoza nu este Control mental Silva, nici Yoga, iar Controlul mental Silva nu este Hipnoză sau Yoga, deoarece fiecare are și folosește o terminologie proprie în scopul programării în moduri diferite, căutând să realizeze propriile sale scopuri. Scopul Controlului mental Silva este acela de a ajuta fiecare ființă umană să-și descopere dimensiunea Alfa-Teta și să o utilizeze cu conștientă în scopul rezolvării de probleme. La această dimensiune ființele umane pot detecta informații prin mijloace diferite de folosirea celor așa-numite cinci simțuri.

Controlul mental Silva numește această detectare de informații Comunicare Subiectivă și poate fi folosită în Educația subiectivă, ajutând omul să se dezvolte, transformându-se într-o

ființă umană superioară pentru că, astfel, el poate să utilizeze două dimensiuni în loc de una și două seturi de simțuri în loc de unu.

Continuă să apară întrebări referitoare la controlul mental (controlul gândului) fizic (prin droguri, electricitate) și controlul undelor mentale ale creierului (în și din Alfa-Teta), iar răspunsurile continuă să fie tulburătoare și confuze în rândul oamenilor de știință.

Ce înseamnă control pentru un om de știință nu este control pentru altul, se pare că, ceea ce descoperă un om de știință, alți douăzeci de oameni de știință vor să acopere, în loc să ajute la descoperirea altor lucruri. Am putea avansa cu adevărat dacă am putea stabili o lege pentru oamenii de știință care să stipuleze că, înainte ca orice om de știință să încerce să distrugă descoperirea cuiva, acesta să fie pregătit să o înlocuiască cu ceva mai bun. În cazul nostru, unii oameni de știință au spus că noi nu ar trebui să spunem că putem controla undele cerebrale cu ajutorul Controlului mental Silva, dacă nu suntem conectați la un EEG sau senzori de feedback biologic Alfa-Teta.

Dacă, prin termenul de control, ei se referă la intrarea și ieșirea din dimensiunea Alfa-Teta (intrare=producția de unde cerebrale Alfa-Teta; ieșire=producția de unde cerebrale Beta), atunci se poate afirma că s-a dovedit faptul că toți cursanții cursului Silva pot învăța să intre și să iasă după plac. În legătură cu utilizarea senzorilor Alfa-Teta în testare, haideți să spunem că devine puțin obositor, mai ales atunci când ai testat câteva mii și ai obținut aceleași rezultate. Și, mai mult, atunci când ai descoperit o cale nouă de testare care este mai simplă, mai puțin costisitoare și tot așa de exactă pentru scopul nostru.

Meditația din cadrul Controlului mental Silva este viabilă, științifică, rapidă, eficientă, simplă, economică și potrivită pentru lumea occidentală. Încep să apară mulți imitatori ai muncii noastre; și vor continua să apară și mai mulți. Nu acceptați o imitație. Fiți siguri de ceea ce faceți. Căutați originalul, creatorii primei metode din istorie care vă oferă o Proiecție Senzorială Eficientă controlată (E.S.P.), Comunicare Subiectivă și Educație Subiectivă prin intermediul Sistemului Silva.

Nota Editurii

Vă invităm să parcurgeți și **alte titluri ale editurii:**

- **Anticiparea viitorului**, autor Jose Silva
- **Apel de urgență către Univers**, autor R.B.Stone
- **Omul vindecător**, autor Jose Silva cu R.B.Stone
- **Viața fără limite**, autor R.B.Stone
- **Secretele minții umane**, autor Robert B. Stone
- **Reflecții / Relaxează-te** autori Jose Silva/ Ed Bernd Jr.
- **Găsește ajutor în tine însuși**, autori J. Silva/ R.B.Stone
- **ESP zi de zi Sistemul lui Jose Silva**, de Jose Silva Jr.
- **Puterea de a vinde**, autori Jose Silva cu Ed Bernd Jr.
- **Gândește și fii în formă**, autor Jose Silva, Ed. Bernd
- **Puterea autocontrolului mental**, autor Burt Goldman
- **Comenzile către Univers**, de Barbel Mohr
- **Reclamații către Univers**, de Barbel Mohr
- **Comunicarea subiectivă**, de Jose Silva cu Ed Bernd Jr
- **Sistemul Silva aplicat în business**, Jose Silva, R.Stone
- **Sistemul Ultramind ESP creat de J.Silva**, de E.Bernd
- **Locul secret / Conceptul meu** de R.McKenzie/J.Silva
- **Misterul cheilor regatului**, de Jose Silva
- **Privește altfel viața**, autor Vasile Hațegan

Detalii si comenzi: www.espsystem.eu

În România, din anul 2007, este prezentat public programul **Sistemul Silva Ultramind ESP**, creat de Jose Silva, care se adresează persoanelor ce doresc să își îmbunătățească, în doar 2 zile, potențialul minții, pentru a obține mai mult succes, sănătate și împlinire, **Sistemul Silva Ultramind ESP** este o experiență capabilă să schimbe viața fiecăruia.

Detalii pot fi găsite la adresa: www.silvaultramind.ro

VĂ MULȚUMIM!

BCU IAS/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

2012/8

25

Multe dintre descoperirile remarcabile din istorie au fost făcute atunci când creatorii au dat „din întâmplare” peste evenimente care i-au condus către realizarea unor contribuții extraordinare la progresul umanității. Așa a fost și în cazul lui Jose Silva, care în 1944, încercând să ridice nivelul IQ la copii săi, a găsit elemente uluitoare de ESP. Aceasta a fost scânteia care a aprins o căutare de o viață și l-a condus către numeroși ani de cercetare neobosită care, în cele din urmă, a dat naștere la ceea ce este cunoscut azi în multe părți ale lumii ca fiind Controlul Mental Silva.

Pe o altă cale, Emilio Guzman, autorul acestei cărți, încerca primul său experiment în telepatie în 1928, între California și New York. Așa a început un drum lung de preocupări legate de lumea subiectivă, care l-a condus către câștigarea unei reputații solide ca scriitor pe această temă.

Acestor două drumuri le-a fost destinată să se întâlnească. Atunci când s-a întâmplat acest lucru, **Emilio Guzman**, recunoscând imediat importanța muncii în domeniul Controlului mental, a îmbrățișat mișcarea cu entuziasm. Într-o afirmație făcută pentru revista LIFE, el a comentat: „Nu există nicio îndoială că Jose Silva va intra în istorie ca un descoperitor important prin faptul că a adus elemente transcendente în Noua Fază a Evoluției Umane, care răsare în acest secol.”

Creația lui Silva a produs un sistem de control al energiilor care sunt eliberate în nivelul alfa al creierului fapt ce poate contribui la salvarea lumii, care se află față în față cu un dezechilibru creat de tehnologie. O lume aflată sub influența cuceririlor materiale și-a pierdut calea și cheia către regatele interioare.

